

ΝΕΟΛΟΓΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 41.

Καλλιτεχνικά.—ΦΑΥΣΤΟΣ. Μετάφρασις ἑυμετρος.

Κυπάρισδος καὶ ἀνθύλλιον, ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Κορνελίας Α. Πρεβεζιώτου.

Τὸ φίλημα ὑπὸ ὑγιεινὴν ἔποψιν, Γ. Κ. Α.

Ὁ γάμος παρὰ Σιδερονντίοις, ὑπὸ Ν. Καπιγιολδάση.

Ἀγροτικὸν εἰδύλλιον, ὑπὸ Μενελάου Η. Φιλανθίδου.

Ἐπιστημονικὴ Ἐπιθεώρησις.—ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ.—ΓΕΩΦΥΣΙΚΑ.—ΓΕΩΛΟΓΙΚΑ.—ΧΡΟΝΙΚΑ,
ὑπὸ Ἡλ. Γ. Βαλδαυάκη.

Δραματικὴ Ἐπιθεώρησις.—ΘΕΑΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ.—ΘΕΑΤΡΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.—ΧΡΟΝΙΚΑ, ὑπὸ
Ὁδ. Ἀνδρεάδου.

Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις, ὑπὸ Μ. Ε. Μ.

Φύρδην Μιγδόν.

Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις, ὑπὸ Ν. Φωτιάδου.

Βιβλιογραφία.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ΤΙΜΑΤΑΙ ΓΡΟΣΙΩΝ 2

ΤΙΜΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.	Γρ. 80
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις	Μετζ. 5
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ	Φρ. χρ. 25

ΜΕΤΑ ΤΟΥ "ΝΕΟΛΟΓΟΥ".

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.	Λ. Τ. 2
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις	Μετζ. 16
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ	Φρ. χρ. 70

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΤΗΝ 1ην ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Συνδρομῆται ἐγγράφονται ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ ΝΕΟΛΟΓΟΥ, ἐν τῷ Πέραν ὁδῶς Κιουτιδούκ Χενδὲκ ἀρ. 29, 31.
καὶ παρὰ τοῖς ἀνταποκριταῖς αὐτοῦ.

Αἱ ἀγγελίαι συμφωνοῦνται ἰδιαιτέρως ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Νεολόγου.
Κρίσεις ἐπιστημονικῶν συγγραμμάτων δημοσιεύονται, ἀποστέλλομένων τῇ διευσύνδει δύνῃ ἀντιτύπων,
ὧν τὸ μὲν προώριστα τῇ βιβλιοθήκῃ αὐτῆς, τὸ δὲ τῷ τὴν κρίσιν ποιήσαντι.

ΟΙΚΟΣ ΠΩΛΗΣΕΩΝ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΡΗΠΠΟΡΑ ΒΕΗ. Πέραν, Σακίς 'Αγάς 21. Κατ- παῖσαν Κυριακὴν πωλήσεις ἐπὶ δημο- πρασίᾳ. Ἄγορά καὶ φύλαξις ἐπίπλων Προκαταβολαὶ κτλ.	14	27
ΔΙΑΡΗΑΝΕ. Μυροποιεῖον Α' τάξεως. Εὔδη ἀρίστης ποιότητος. Γενικὴ χρῆσις τῆς πούδρας Σάφρας Βερνάρ ὑπὸ τῶν φι- λοκάλων κυριῶν. Ἀλεξιάδης χάν, Ἀριθ. 17.	15	28
ΚΟΝΙΑΚ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ Σ. καὶ Η. καὶ Γ. ΜΕ- ΤΑΞΑ. Ἐν Πειραιεῖ. Ἐξ οἴνου γνησίου παλαιόν. Ἀπειρία συστάσεων. Ἀντιπρόσωποι Ἀδελφοὶ Τριανταφυλλόπουλοι.	16	29
ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΣΑΟΥΣΗ. Λε- πτότατον, μεταξωτόν, ὑγιεινόν, ὑπὸ τὸ διακριτικὸν σῆμα Ἄγκύρας. Ἄριστον εἰς τὸ εἶδός του. Ἀποφεύγετε τὰς παραποιήσεις.	17	30
ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ Δ. ΚΟΤΟΥΛΑ. Μ. Ὀδὸς Πέραν, ἔναντι τοῦ Ἑλλ. Προξενείου. Νέον Κατάστημα. Διακόσμησις φιλόκαλος. Ποτὰ καὶ φα- γητὰ ἐκλεκτά. Ἰπηρεσία ἀνελλιπή.	18	31
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Ν. Τσαούδη Γραφικὴ ὕλη. Χάρτης μουσικῆς, Ἐπι- σκεπτηρίων, Ἰχνογραφίας κτλ. Τετράδια, ΣΥΝΑΓΓΕΛΙΚΑΙ, ΦΟΡΤΩΤΙΚΑΙ κτλ. Ἐν Γαλιτῇ ὁδὸς Μαγμουδὴ Ἀριθ. 8. ΤΙΜΑΙ ΛΙΑΝ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΙ	19	32
ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ν. ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ. Σουλ- τάν Βαγιαζίτ, Κιοκτσιλέρ-μπασῆ, 99. Τελειόταται μηχαναί, ἐφευρέσεις νέαι. Εὐθηνία, ταχύτης, Ἀπαράμιλλος ἐπιτυχία.	20	33
ΡΜΟΣΧΟΝΑΣ. Ὁρολογιοποιὸς Α' τάξεως καὶ κοσμηματοπώλης. Διορθώσεις ὥρο- λογίων. Κατασκευὴ, κοσμημάτων. Κοιμήσις καὶ εὐθηνία. Γαλατῆ, Βοεβόδα, παρὰ τὴν Κρήνην.	21	34
9	22	35
10	23	36
11	24	37
12	25	38
13	26	39

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 41.

ΤΟΜΟΣ Β'.

1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1893

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ.

ΦΑΥΣΤΟΣ

(Faust)

Μελόδραμα εἰς πράξεις πέντε. Ἔπη Michel Carré καὶ
Jules Barbier. Μέλος Charles Gounod.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Μεφ. (Ὡθὼν τὸ ξίφος εἰς τὴν θήκην)
Φίλοι! θ' ἀνταμωθῶμεν ἀλλοῦ (βλέπων τὸν Φ.
εἰσερχόμενον)

Ἄ! καιρός.

Φ. Τί συμβαίνει
Μεφ. Οὐδέν· λογαριασμὸς μικρός.
Τώρα σὺ τί ζητεῖς; τί πρῶτον νὰ σοὶ δώσω;

Φ. Ἡ ὥραία ἐκείνη, λέγε, ποῦ κατοικεῖ;
Μήπως ἦν ἀπλῆ τις ὀπτασία;

Μ. Οὐχί! ἀλλ' ἀρετὴ καθ' ἡμῶν καὶ ἀγνεία
Καὶ ὁ θεὸς αὐτὴν περιφρουρεῖ.

Φ. Ἄλλ' ἔστω! Τί μὲ μέλλει! θέλω αὐτὴν νὰ ἴδω.
Ἄλλως, εὐθὺς σὲ παραιτῶ

Μ. Ἄλπηθῶς; ἀλλὰ τόσον ζῆλον ἔχω πρὸς σέ,
Ὡστε οὐδὲ στιγμὴν ἐννοῶ ν' ἀμφιδάλλης.
Ὑπομονή! μετ' ὀλίγον ἡ ὥραία κόρη
Ὡς ἀστὴρ λαμπρὸς
Θ' ἀνατεῖλῃ ἐδῶ.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Οἱ αὐτοί, φοιτῆται, νεάνιδες, πολῖται, ἔπειτα
ὁ Σεῖβελ καὶ ἡ Μαργαρίτα.

(Οἱ φοιτῆται καὶ αἱ νεάνιδες χειροκρατοῦμενοι καταλαμβάνουσι
τὴν σκηνήν, προπορευομένων τῶν μουσικῶν. Ἀκολουθοῦσιν
οἱ καὶ ἀρχομένης τῆς πράξεως ἐμφανισθέντες πολῖται).

Χορὸς (σημαίνων διὰ τοῦ βήματος τὸν ρυθμὸν στροβίλου).

Μεφ. (δεικνύων τῷ Φ. νεάνιδα στροβιλιζουσαν)
Καθὼς ὁ βοριάς ἀπὸ σκόνι
Σιφούνια σὰν νέφη πυκνὰ
ἔσπικώνει
Καὶ γυρνᾷ,
Καὶ μεῖς ἔτσι ἄς πηδοῦμε
Μὲ καρδιά, κι' ἄς τραγουδοῦμε
Ποῦ κι ὁ κάμπος νὰ γελᾷ
Τρα λα λα λα!
Τί κοπέλλα!
Μιὰ τρέλλα.
Δὲν προσπαθεῖς
Μὲ τὴν νέα
Κι' ὥραία
νὰ γνωρισθῇς;

Φαῦστος (ἀδελμονῶν)
Μὴ ἀρχίζης
Ψυχροῦς χλευασμούς!
Γλυκεῖς ρεμβασμούς
Μὴ συγχύζης.

Σεῖβ. (εἰσερχόμενος) Ναι! ἀπ' ἐδῶ μετ' οὐ πολὺ
Θὰ διαβῇ ἡ ψιλῇ.

Νεάν. (πλησιάζουσα) Κόρη λοιπὸν νὰ προσκαλῇ
Εἰς τὸν χορὸν ὀφείλει;
Σεῖβ. Ἄ! ὁ χορὸς μ' ἐνοχλεῖ.

Χορὸς.

Καθὼς τὸ ἀγέρι σπικώνει:
Σιφούνια σὰν νέφη πυκνὰ
Ἀπὸ σκόνι
Καὶ γυρνᾷ κ.τ.π.

(Ἐμφανίζεται ἡ Μαργαρίτα ἐπιστρέφουσα ἐκ τοῦ ναοῦ).

Φ. Ἴδού... εἶν' ἐκείνη!

Μεφ. Λοιπὸν τί σταματᾷς; δὲν προχωρεῖς;

Σεῖβ. Μαργαρίτα! (ἰδὼν τὴν Μαργ. καὶ προβαίνων πρὸς
αὐτήν).

Μεφ. Παρών. (στρεφόμενος καὶ ἀντιμετωπίζων τὸν Σεῖβελ).

Σει6. (καθ' ἑαυτὸν) Αἰσχρὲ μάγε! σὺ ἐδῶ!
Μεφ. (μὲ τόνον μελιτώδη) Πῶς! ἐδῶ! σέ! συναντῶ;
 ('Ο Σει6ελ ὀπισθοδρομῶν περιέρχεται ὅλην τὴν σκηνὴν ὀπισθεν τῶν χορευτῶν ἀποφεύγων τὸν Μεφιστοφελῆν).

Φ. (πλησιάζων τὴν Μ. διερχομένην τὴν σκηνήν)
 Ἄρά γε θὰ δεχθῆς ὥραία δεσποσύνη
 Μέχρι τοῦ οἴκου σου ἐμὲ ὡς ὁδηγόν;

Μ. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν εἶμαι δεσποσύνη κι' ὥραία
 Καὶ μόνη ἡμπορῶ νὰ εὕρω τὴν ὁδόν.
 (παρέρχεται τὸν Φ.)

Φ. Πρὸς θεοῦ! πόση χάρις! ὅποση σωφροσύνη
 (ἀπερχομένην ἀτενίζων)

Σὲ ἀγαπῶ, παρθένε

Σει6. (Καταβαίνει τὴν σκηνήν μὲ παρατηρήσας τὸ συμβάν).
 Ἀπῆλθ' ἐκείνη

(Ἐτοιμάζεται ν' ἀκολουθήσῃ τὰ ἔγνη τῆς Μαργαρίτας, ἀλλὰ πάλιν εὐρεθεὶς ἀντιμέτωπος τοῦ Μεφ. τῷ στρέφει τὰ νῶτα καὶ ἐξέρχεται διὰ τοῦ βάθους τῆς σκηνῆς).

Μεφ. (πρὸς τὸν Φ.) Λοιπόν;

Φ. Μὲ ἀποκρούει.

Μ. Ἐγὼ αὐτὸς
 Θ' ἀπογείνω σοφοῦ προξενίτης σωστὸς
 (ἀπέρχεται μετὰ τοῦ Φ. ὅθεν καὶ ἡ Μαργαρίτα).

Νεάνιδές τινες (ἀποτεινόμενοι πρὸς τρεῖς τέσσαραις ἐξ ἑαυτῶν, αἵτινες παρετήρησαν τὸ μεταξὺ Φ. καὶ Μαργαρ. γενόμενον).

Τί συμβαίνει;

Δεύτερος "Ομιλος Νεανίδων. Δὲν ἐδέχθη ἡ Μαργαρίτα συνοδὸν τῆς τὸν αὐθέντην.

(Οἱ φοιτηταὶ προπέμψαντες τὸν Βαλεντίνον καὶ ὁ Βάγνερ ἐπα- νέρχονται καὶ μετέχουσι τοῦ στροβίλου).

Χορὸς Στροβιλιστῶν καὶ Πολιτῶν θεωμένων.

Κι' αὐτοὶ ἔτσι δὰ πηδοῦνε
 Καὶ πηδῶντας τραγουδοῦνε
 ποῦ κι' ὁ κάμπος νὰ γελά
 Τρελλά τρελλά.

Ὡς ποῦ δὲν τοὺς πιάνει

Λειποθυμιά

Κανεὶς τὸν δὲν χάνει

Πηδηματιά

Σὰν νὰ τριγυνάει

Καὶ γῆ μ' αὐτοὺς

Κι' ἐρωτικά φιλάει

Τοὺς οὐρανοὺς

ΠΡΑΞΙΣ Γ'.

Ὁ κῆπος τῆς Μαργαρίτας.

Τὸ βάθος τῆς σκηνῆς κατέχει δρύφακτον μὲ θυρίδα.—Ἀριστε- ρόθεν πρασιά.—Δεξιόθεν σιαῖς, ἧς τὸ παράθυρον ἀπέναντι τῶν θεατῶν.—Δένδρα καὶ θάμνοι.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Σεῖδελ, μόνος.

Εἰσέρχεται διὰ τοῦ δρυφάκτου καὶ ἵσταται παρὰ τὸν οὐδὸν τοῦ περιπτέρου πλησίον ἀνδρῶν ῥόδων καὶ ἴων.

Πῆτε σεῖς τὰς θερμὰς
 ἐμοῦ ὀρμάς,

ἀνθον ποῦ σὰς λατρεύει,
 πόσον μὲ γοιτεύει,
 ὅτι νυχθημερὸν
 φθίνω θορνῶν.

Ἀπὸ σὰς ἰδὼν ἄς μάθῃ
 τῆς καρδιᾶς μου τὰ βάρη.
 πόσον μιά της ματιά
 μ' εἶναι γλυκεία

(Δρέπων ἄνθος) Ὁ κατάρατος μάγος βασκαίνει
 πᾶσαν μου ὀρμὴν.

(δρέπει ἄλλο μακρινόμενον ἐπίσης) Ἡ ἀφῆ μου τὸ ἄνθος
 [μαραίνει
 ὄντως τὴν στιγμήν!

(Σκεπτόμενος καὶ πλησιάζων τὸ περίπτερον)

Ἄν λάβω λίγον ὕδωρ ἡγιασμένον
 Ἐδῶ παρακαλεῖ πρὸς τὸν ἐσταυρωμένον
 Ἄς ἴδω καὶ αὐτὸ μαραμένον
 Ἐὰν θὰ τύχῃ . . . Ἄ Σατὰν νῦν σὲ νικῶ
 Σεῖς γενῆτ' ἐρμηνεῖς

εἰλικρινεῖς,
 Ποῖαν φλόγα ἀνάπτει
 στήν καρδιά μου, ποῦ θάπτει
 ἔντροπαλὴν στόν μυχόν
 τὸ μυστικόν.

Ἐρως ἂν τὴν τρομάξῃ
 τ' ἄνθος κἂν ἄς ἀρπάξῃ
 ἀπὸ χεῖλος θερμὸν
 ἐν' ἀσπασμόν.

(Γελῶν ἀπέρχεται νὰ συλλέξῃ ἄνθη ὅπως πλεῖν ἀνθοδέσμη. Εἰ- σέρχονται ὁ Μ. καὶ ὁ Φ.)

Φ. Εἶν' ἐδῶ;

Μ. Ἀκριβῶς

Φ. Τί βλέπεις σταματῶν;

Μ. Τὸν σὸν ἀντεραστὴν

Φ. Σεῖδελ!

Μ. Στ! ναὶ αὐτόν.

Σ. (Ἐπανελθὼν καταθέτει τὴν ἀνθοδέσμην πρὸ τῆς θύρας τοῦ περιπτέρου)

Σὺ γενοῦ, ἀνθοδέσμη καλὴ, χαρὰ μου.
 Θὰ τῇ ὁμολογήσω αὔριον τὰ δεινὰ μου.
 Κι' ἂν θέλῃ τῆς καρδιᾶς μου τὸ μυστικόν
 Θ' ἀπαντήσῃ ἐν φίλημα μου (φεύγει).

Μ. Ἄ! τὸν κακόν.

Σ' ἀφῆνω σοφὲ πρὸς στιγμήν.
 Συντροφίαν εἰς τ' ἄνθον τοῦ μαθηταρίου
 Θὰ φέρω ἐγὼ θησαυρὸν
 Πολυτελεῖ πλέον λαμπρὸν
 Καὶ ὀπτασίας ἐνι πνιού.

Φ. Ἄφες με!

Μφ. Ὑπακοῦω
 (Εἰρωνικῶς ὑποκλινόμενος)
 Λαμβάνω τὴν τιμὴν.

ΣΚΗΝΗ Β'.

Φαῦστος μόνος.

Φ. Ὡ! πῶς ἡ καρδιά μου πάλαι
 Ὁ ἔρως πάντοθεν μὲ περιβάλλει.
 Ὡ Μαργαρίτα γόνυ κλίνω πρὸ σοῦ.

Ἀγνὸν καὶ θεῖον δῶμα χαῖρε, ὅπου ἐκείνη
 Μυροδόλον ἀγνείας πνοὴν διαχύνει.
 Ὅποσος ὁλβος ἐν τῇ πενιχρῇ
 Οἰκίᾳ ταύτῃ! πανταχοῦ χαρά.
 Μῆτερ φύσις! εἰς σὲ ὀφείλει τόσα κάλλη.

Ἐδῶ! ἢ σὴν ἀγκάλῃ

Ἐδάστασ' ἐθῆλασε βρέφος αὐτήν.

Ἐνταῦθα τῶν ἐρώτων

Τὸν ἀσπασμόν τὸν πρῶτον

Δεχθεῖσα παῖς ἀδρὰ

Θάλλει γυνὴ λαμπρὰ

Μὲ ἀγγέλου μορφὴν.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Μεφ. (ἐπανέρχεται κρατῶν θήκην) **Φαῦστος.**

Μ. Ἐγείρου! βλέπ' ἐδῶ! ἂν τ' ἄνθον δὲν νικήσῃ
 Ἡ πυξίς, ἄς μὴ ἦμαι ἄρχων τοῦ πυρός.

Φ. Μακράν μου πλέον πᾶς πόθος αἰσχροῦ

Μ. (Εἰρωνικῶς) Συνειδός; δυσπιστῶ.

(καταθέτων τὴν θήκην ἐπὶ τῆς φλῆς τοῦ περιπτέρου)

Θὰ τὴν παρατηρήσῃ

Ὅποταν διαβῇ. Ἐλθὲ κ' εὐελπιστῶ.

(ἀπάγει τὸν Φ. καὶ ἀφρνίζεται μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν κῆπον)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Μαργαρίτα μόνη.

(Ἐμφαίνει διὰ τῆς ἐν τῷ βάθει θύρας καὶ κατέρχεται σιγῶσα εἰς τὸ προσκήνιον).

Ἄς ἦξευρον ὁ νέος αὐτὸς πῶς καλεῖται,

Ἄν εἶναι μεγιστάν καὶ πῶς τιτλοφορεῖται.

(Καθεστῆσα ἐν τῇ λόγμῃ πρὸ τῆς ἡλακῆς τυλίσσει τὸ ἔριον περὶ τὴν ἄτρακτον).

Βασιλεὺς τις τῶν Θουλιτῶν

Ἀγατῶν μὲ πίστιν μεγάλην

Εἶχε ποτε χρυσὴν φιάλην

Δωρεὰν ἐρώτων πιστῶν.

(διακοπτομένη)

Τρόπους κέκείνος εἶχε, πιστεύω, θαυμαστοὺς

Οὐδὲν ἄλλο ἐτίμα πλέον

Καὶ ἐν καιρῷ εὐωχιῶν

Ἐκ ταύτης ἅμα προσπιὼν

Τὸ βλέμμα ἐταπείνου κλαίων.

Πρὸς ταύτην καὶ ἡμιθανῆς

Τὸ ἡμιδεδεσὸν στρέψας ὄμμα

Καὶ πρὸς τὸ μαραμένον στόμα

Φέρει ἐγερθεὶς τῆς στρωμνῆς

(διακοπτομένη)

Κατέρυθος ἐδίγων τὸ πρῶτον ἐξ αἰδοῦς.

Τρέμων, πρὸς τιμὴν τῆς φιλάτης

Τὸ τελευταῖον προσπιὼν

Θνήσκει τὴν φιάλην κρατῶν

Πιστὸς μέχρι πνοῆς ἐσχάτης.

(Ἐγειρομένη καὶ διευθυνομένη πρὸς τὸ περίπτερον).

Μόνον ἱππῶται εἶναι τόσον τολμηροὶ

Καὶ προῖοι ἐν ταύτῃ. Τρελλή . . . τί φλυσθῶ!

Σὺ ἀγαθὲ ἰδὼν τὴν μόνωσίν μου

Πέμψον τὸν ἀδελφὸν ταχέως.

Ἄνθοδέσμη; ἄ! τοῦ Σεῖδελ βεβαίως,

Πτωχὸ παιδί! τί βλέπω ὅδω! τί ζητεῖ
 Ἡ πολυτελεῖς πυξίς; Νὰ ἦναι κλειστή;
 Δὲν τολμῶ; Ἰδοὺ καὶ τὸ κλειδί. Θὰ τὴν ἀνοίξω.
 Πῶς τρέμω! διατί;
 Εἶν' ἀμάρτημα; μήπως θὰ τὴν διαρρήξω;
 Θεέ! τί θησαυρός! Μὴ κοιμῶμαι;
 Μὴ ὄναρ μαγικὸν πλανᾷ μου τὸ ὄμμα;
 Κοσμήματα τοιαῦτα δὲν εἶδον ἀκόμα.

(Τοποθετεῖ τὴν θήκην ἀνοικτὴν ἐπὶ τινος ἐδρας καὶ γονυπετή- σασα καλλοπίζεται).

Μιά στιγμίδα ποθῶ

Μόνον νὰ στολισθῶ

Μ' αὐτὸ τὸ διαμαντάκι.

(Ἐξάγει ἐκ τῆς κοσμηματοθήκης ἐνώτια)

Ἄ! ἰδοὺ σὸ βυθὸ

Κι' ὥραϊο καθρεπτάκι.

Νὰ μὴ κυτταχθῶ

Ἡ πτωχή! λιγάκι;

(Φορεῖ τὰ ἐνώτια ἐγείρεται καὶ ἐσοπτρίζεται)

Ἄ! τί κάλλη! γελῶ.

Εἰπέ, παρακαλῶ,

Εἶσαι σὺ Μαργαρίτα;

Δὲν λαλεῖς; ἔλα κύττα.

Ὡ! σὺ δὲν εἶσαι πιά!

Δὲν εἶναι ἡ μορφὴ σου

Βασίλισσα καμιά

Θὰ περνᾷ, ὑποκλίσου!

Ἀχ! καὶ νὰ ἦτο ὅδω,

Καθὼς στήν ὁδὸ,

Θὰ μ' ἔλεγ' εὐμορφοῦλα

Σωστὴ ἀρχοντοπούλα.

Ἀχ καὶ νὰ ἦτο ὅδω!

Ἄς γενῶ δεσποινὶς τελεία.

Τοῦ περιδεραίου καιρὸς

Καὶ τῶν ψελλίων τῆς χειρὸς.

Θεέ! ὡς νὰ ἐπιπτε χεῖρ ἐπ' ἐμοῦ βαρεῖα!

(Κοσμεῖται διὰ τοῦ περιδεραίου καὶ τῶν ψελλίων).

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Μαργαρίτα, Μάρθα. Μεφ, Φαῦστος.

Μρθ. Οὐρανὲ! τί βλέπω! διαμάντια τιμημένα.
 Ψυχὴ μου! ποῦ τὰ βροῖκες δὲν μοῦ λές;

Μ. (Ταραχθεῖσα καὶ προσπαθῶσα νὰ τὰ κρύβῃ) Κανεὶς
 Κατὰ λάθος θὰ τὰ φερὲ δῶ.

Μρθ. Μὴ τὸ πῆς!

Τὰ στολίδια γιὰ σέ, φῶς μου εἶναι φερμένα.

Ναί! τὰ στέλνει ἀπ' ἀγάπην πολὺ κάποιος νέος.

Ἀχ! ὁ δικός μου δὲν ἦτο ποτέ του γενναῖος.

Μφ. (Εἰσερχόμενος πρῶτος καὶ βαθύως ὑποκλινόμενος)

Τίς ἡ δέσποινα Μάρθα Σδερβαῖν;

Μρθ. Τί μὲ θέλεις;

Μφ. Ζητῶ συγγνώμην ἂν φανῶμεν ὀχληροί.

(χαμηλῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν Φαῦστον)

Μὲ μεγάλην ὡς βλέπεις χαρὰν τὰ φορεῖ.

Ἡ κυρία Σδερβαῖν;

Μρθ. Εἶμαι ἔγω.

Μφ. Ὅσα μέλλεις
Νὰ ἀκούσῃς δὲν εἶναι καθόλου φαιδρὰ.
Ὁ σύζυγός σας εἶναι νεκρός! Μὴ σὰς τρομάξῃ.

Μρ. Οὐρανέ!

Μ. Τί συμβαίνει;

Μεφ. Οὐδέν.

Μρθ. Ἄχ! τί συμφορά!

Μφ. Ἄχ! τί συμφορά ξαφνικὴ μὲ σκεπάζει.
Νεκρὸς ὁ σύζυγός σας, κυρά μου δὲν πειράζει.

Μ. Εἰς τὴν θέαν τοῦ πόδον ἡ ψυχὴ μου τρομάζει.
Τὸ βλέμμα τῆς τὸν σάλον τοῦ στέρνου κοπιάζει.

Μρ. (Πρὸς τὸν Μεφ.) Κανὲν ἐνθύμιον μικρόν;
Οὐδέν! Ὅθεν πρὸς ποινὴν αὐτοῦ αὐθυμερὸν
Τοῦ πρέπει ἀντικαταστάτης.

Φ. (Πρὸς τὴν Μαργαρίταν, ἀφαιροῦσαν τὰ κοσμήματα)
Διατὶ λοιπὸν τὰ ἀπωθεῖς

Μ. Εἰς ἐμὲ δὲν ἀνῆκον; πρὸς Θεοῦ μὴ! μὲ ταράττεις

Μφ. (Ἐκ τοῦ ἐτέρου παρασκήνιου πρὸς τὴν Μάρθαν μετ' ἧς συν-
διαλεγόμενος τὴν ἀπασχολεῖ· παρέχων καιρὸν εἰς τὸ ἕτερον
ζεύγος).
Πάντα τρισόλβιον καθιστᾷς, ἂν δεχθῇς
Νὰ σοὶ προτείνει χεῖρα.

Μρ. Ἄ! πῶς; θαρρεῖς;

Μφ. Σκληρὰ μὲ κατατρέχει μοῖρα!

Φ. Παρακαλῶ πρὸς σδιγμὴν (προτείνων τὸν βραχίονα).

Μ. Ἄχ! ἄφες! τί ἀγωνία.

Μφ. Θὰ δεχθῇς; (ἀρπάζων τὸν βραχίονα τῆς Μάρθας)

Μρ. (Νὰ τὸν χαρῶ!)

Μφ. (Κάπως ὥριμος κυρία)

Μρ. (Τί εὐτραπेलία)

Μ. (Τάλανα καρδιά!)

Φ. (Κόρη αἰθερία)

(Ἡ Μαργαρίτα ἐγκαταλείπουσα τὸν βραχίονά της εἰς τὸν Φ.
ἀπομακρύνεται μετ' αὐτοῦ. Ὁ Μεφ. καὶ ἡ Μαρ. συνομι-
λοῦσιν ἑρωτοτροποῦντες).

Μρ. Λοιπὸν ποτὲ νοικοκυριό.

Μφ. Ποτέ! Ἄφελος, ὀρφανός, κυρά μου,
Δυστυχῆ βίον ζῶ ἀγάμου.

Μρ. Κάπως πάγει σ' ἄνθρωπο νιὸ
Μά... ἀργά, εἰς τὰ γηρατεῖα
Τί φοβερὰ ἡ ἐρημία

Μφ. Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἀκριδῶς
Καὶ ἐμὲ συχνάκις ταράσσει

Μρ. Λοιπὸν πρὶν ὁ καιὸς περάσῃ
Αὐθέντα νὰ σκεθῇς καλῶς.

(Ἀπομακρύνονται. — Ἡ Μ. καὶ ὁ Φ. ἐπανερχονται).

Φ. Λοιπὸν, πάντα μόνη;

Μ. Μακρὰν ὁ ἀδελφός.
Τῆς μπρὸς ἐστερήθην.
Πλυσίον τῆς ἔχει ταφῇ
Ἡ μικροῦλα μου ἀδελφή.
Ἀγγελάκι! ἄχ! πόσον ἐλυπήθην
Τοῦ βίου μου ἦτο τὸ φῶς,
Τί φροντίδες! τί ἀγωνία!

Πρὶν τῶν φιλάτων ἡ καρδιά
Ν' ἀπολαύσῃ, στερεῖτ' εὐθύς.
Ἄμα ἐξύπνα, πονηρὸν
Ἐστρεφε πρὸς με τὸ βλέμμα· αὐτῆς
Ἐμοῦ ἐπόθει τὴν ἀγκάλην.
Ὅλ' αὐτὰ θ' ἀνεχόμεν πάλιν
Δι' ἐν θάπηνι τῆς ἀβρόν.

Φ. Ἄν τοῦ Πλάστου ἡ εὐδοκία
Εἶχε σὲ ὡς ὑπογραμμὸν
Ναί! ἦτο χάρις ἐξ οὐρανῶν.

Μ. Μὲ περιγελάς;

Φ. Σέ, κόρη θεία;

Μ. (μειδιῶσα) Μὲ περιφρονεῖς
Κ' ἐνδον ἐκ ψυχῆς
Θὰ γελάς βεβαίως.
Πόσον προσπαθῶ
Ν' ἀπομακρυνθῶ,
Ἄλλα φεῦ ματαίως.

Φ. Μὴ με ἀπωθῇς·
Ὁ πλάστης σου ἐγγύς
Ἄγει με βεβαίως.
Μόνον ἐν ζητῶ
Νὰ ἐννοηθῶ
Ἄλλα φεῦ ματαίως.

(Ἐπανερχονται ἡ Μάρθα καὶ Μεφιστοφελῆς).

Μρ. (πρὸς τὸν Μεφ.) Δὲν με ἐννοεῖς.
Ἡ θὰ προσπαθῇς
Νὰ κρυφθῇς βεβαίως.
Πρὶν εἰσακουσθῶ,
Θέλεις νὰ πεισθῶ.
Πῶς μιλεῖς σπουδαίως;

Μφ. Μὲ συκοφαντεῖς
Εἶπον ἐξ ἀρχῆς
Πῶς θὰ φύγω δρομαίως.
Θλίβομαι κ' ἐγὼ
Καὶ σὲ βεβαίως.
Ὅμιλῶ σπουδαίως.

(Ἡ νύξ προχωρεῖ).

Μ. (Πρὸς τὸν Φ.) Εἶναι καιρὸς ν' ἀποσυρθῇς.

Φ. Φιλάτῃ (περιπτυσσόμενος αὐτὴν)

Μ. Εἶναι ἀργὰ (ἀποσπώμενη τῆς ἀγκάλης του)

Φ. (τρέχων κατόπιν τῆς Ἄ! σκληρὰ μ' ἀπωθεῖς!

Μφ. (Κατ' ἰδίαν ἐν ᾧ ἡ Μάρθα τῷ στρέφει ἀδημονοῦσα τὰ νῶτα).
Ὅλον ἐν τρυφερωτέρῳ!
Καιρὸς φυγῆς (κρύπτεται ὀπισθεν δένδρου).

Μρ. Δὲν θ' ἄδῳ πέρα;
(στρεφόμενη) Λοιπὸν; Δὲν εἶναι! Αὐθέντα (ἀπο-
μακρύνεται).

Μφ. ὦρα καλὴ!

Οὐφ!! τί ἀσύστατο κουφάρι!
Φρονῶ—εἶναι ἱκανὴ
Καὶ τὸν Σατανᾶν νὰ πάρῃ.

Φ. (Ἐκ τοῦ παρασκήνιου) Μαργαρίτα.

Μρ. Σὲ ζητῶ!

Μφ. Χαιρετῶ.

(Ἀχολουθεῖ)

ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ ΚΑΙ ΑΝΘΥΛΛΙΟΝ.

Ὅδοιποροῦσα ἐπὶ μακρὸν ἀνὰ τὴν ὑψηλίον ὅπως,
ἐπισκοπήσω τὸν βίον τῶν θνητῶν καὶ πρόσω ὅλοεν
ἀνεπιστρεπτὴ φερομένη, διέβαινον, ἀπροσκόπτως πᾶν
κώλυμα ἐξομαλίζουσα, ἀνάνταις ἀκρωρείας καὶ δρυ-
μοὺς καὶ φάραγγας. Εἰσέδυσεν ἀθέατος εἰς πολύμοχθα
ἄστεα καὶ ἤκουον ἐν τῇ ἀενάφῃ τύρβῃ συγχεομένους
πρὸς ἀλλήλους τὸν θόρυβον τῆς τὸν ἄργον πλούσιον
ἀπὸ τοῦ βραθυρῶδους οἴκου τῆς χαρτοπαιξίας ἐπα-
ναφερούσης ἀμάξης, μετὰ τοῦ μονοτόνου κρότου τῆς
ἐπὶ τοῦ ἄκμονος καταπιπτούσης σφύρας τοῦ ἐνδλε-
χῶς μοχθοῦντος ὅπως λειάνῃ τὸν ὑπ' ὅψιν αὐτοῦ
σκληρὸν σίδηρον καὶ τὸν ἐπίσης πετρώδη δρόμον τοῦ
βίου τῶν τέκνων αὐτοῦ καὶ ἤκουον γλυκυπικρῶς μι-
γνυμένας τὰς ἡχοὺς πενθίμου ἐπικηδείου κωδωνο-
κρουσίας καὶ τῶν θαλερῶν συμποσιακῶν ἀσμάτων
καὶ εὖρον ἐκείνην ἡμερωτέραν, ἡδυτέραν αὐτῆς, φαι-
δροτέραν ἔτι... ναί, διότι ἐκείνη ἐν τῷ θλιβερωῖ αὐ-
τῆς τόνῳ περιεῖχε τὴν ἐλπίδα, περιέχουσα τὴν προ-
σευχὴν, αὕτη δὲ τὴν ἀπελπισίαν ἐν τῇ φαιδρότητι,
ἣτις ἦν θλιβερά ὡς πλάνη ἀπὸ τῆς ἀληθοῦς ἀκηρά-
του χαρᾶς. Ἡ σύγχυσις τῶν ἀντιθέτων τούτων ἡχῶν
ἀπετέλει κακὸφῶνον εἰρωνείαν ὀξέως καὶ ἀλγεινῶς
τὸ οὗς πλήσσοιτο· ποῦ ἄρα ἐνέκειτο ἡ εἰρωνεία
αὕτη; ἐν τῇ οἰκτρᾷ κακοφωνίᾳ τὴν ἁρμονίαν συρι-
ζούσῃ, ἥ ἐν τῇ πρακτικῇ σημασίᾳ αὐτῶν τούτων τῶν
ἡχῶν, καὶ εἰ οὕτως, τίς ἐξ ἐκατέρου τῶν τὰς ὀντι-
φαικῶν ταύτας δυάδας ἀπετελοῦντων κατειρω-
νεύετο τοῦ ἐτέρου.

Τέλος, μακρυνθεῖσα τοῦ ἄστεος ἔνθα ὁ ἀήρ, πλή-
ρης τῶν ρηθέντων θορύβων, βαρὺς πλήσσει τὸ μέτω-
πον καὶ τοὺς πνεύμονας, ἔφθασα εἰς χλωρὰν κοιλάδα
ἐνθα ἡ φύσις, ἀμειγρὴ καὶ ἀγνή, ἀφειδῶς κοσμεῖται
διὰ τῶν καλλιφύτων ἀνθέων τοῦ ἔαρος οὐ μόνον ἀν-
τιλαμβάνονται ἐν ταῖς λιθώδεσι τῶν τειχῶν αὐτῶν
φυλακαῖς οἱ τοῦ ἄστεος κάτοικοι, τῶν ἀνθέων, ἀλλὰ
ἐπὶ μικρὸν μόνον ἀπολαύσασιν, δέον ἔνθα δολοφονήσω-
σιν, ἀπόνως ἀπὸ τοῦ μητρικοῦ στελέχους ἀποσπών-
τες, πρὸς διάκοσμον βεβήλου συμποσίου ἡ κρυεροῦ
μνήματος.

Ἐκεῖ ἀντὶ τῶν ἀστικῶν θορύβων τῶν ταραχῶδων,
ἡδέως συνέψαλλεν ἡ γλυκερά τοῦ πτηνοῦ μοῦλῃ μετὰ
τοῦ φλοίσβου δροσῶδους ρύακος.

Ἐστὴν κρυσταλλένια ρεμματιά τοῦ τοῦ Μαῖου τὰ κρίνα
γλυκοφιλοῦντες σκύβοντας ἔς τὸ χάδεμα τάερα,
σκορπῇ χρυσὸν γαμόγελο τοῦ ἡλίου ἢ ἀχτίνα
ὅπου προβάλλει χαροπὴ ἀπ' ἀργυρῶ αἰθέρα.

Ἄχ! σκόρπα τὸ χαμόγελο, ἡλιόφωτη ἀχτίδα,
δίχως νὰ σβύσῃς πώποτε, ἔστω κρυσταλλένιο ρέμμα
ὅπως ἔς τὸ κύμα τῆς ζωῆς σκορπῇ χρυσὴ Ἐλπίδα
ὅταν τὸ φθάσῃ χαροπὸ τοῦ Ποιητῆ τὸ βλέμμα

Κι' ὅπως τὸ ρέμμα τὸ χρυσὸ φιλοῦν χιονῶτα κρίνα
ὅπου τάερα τῆς αὐγῆς μὲ μόχο βαλσαμώνουν,
τὸ ρέμμα ἑκείνο ποῦ Θεοῦ μέσα γελά ἀχτίνα
τοῦ Παραδείσου λούλουδα λευκὰ ἄς στεφάνουν!

ὑπὸ τὴν παρά τὴν ὄχθην εὐρύκλωνον πλάτανον
ἐκάθητο γέρον λευκοχίτων, αἱ δὲ αὖραι παλμωδῶς
ἐφίλουν προσπιπτάμεναι τὴν καλλίστιλπνον χιόνα τῆς
κόμης του.

ὦ! εἶναι εἶναι ἱερὰ τοῦ γήρατος τὰ χιόνια
ἀσπρίλα σάντα δίνουνε τῆς ἀρετῆς τὰ κρίνα!
σάν κρίνα τότε τοῦρανοῦ ποῦ δὲν μαραίνουν χρόνια
μοσχοβολοῦν μυστικά, μαγεύουν κ' ἐκείνα!

Θαρρεῖς ἀπὸ θεώρατα τοῦ Παραδείσου νέφη
αὐτὸ τὸ χιόνι ἔπεσε ἔς τοῦ γέροντος τὸ κεφάλι·
κι' αὐτὸς ἦν ὅλο θῶρεϊ... φτεροῦγες σάν νὰ στρέφῃ,
μὲ σεβασμὸ ἐκεῖ ψυλὰ γὰ νὰ τάψῃσιν πάλι...

Ἡ λάμψη τοῦ χαμόγελο, ἡ χάρις τοῦ γαλήνη,
ὅψι γλυκερὰ καθαρισμοῦ ἐκείνη ἡ ἀσπρίλα·
ἡ λαμπερὴ δροσοῦλά του, παρηγοριὰ κ' εἰρήνη,
στάζει σάν μέλι ἔστων ἀνθὸ μέδ' ἔστις καρδιάς τὰ φύλλα.

Ἄχ! ζῆσε χιόνι ἄγιο καὶ κρινομυρισμένο
ὅπου ποτὲ δὲν λυόνεις!
σὲ ρίχνει ὁ Πλάστης μας ἔς τὴν γῆ, σὲ φίλην ἄγλασμένο
καὶ τὰ γλυκὰ τριαντάφυλλα τῆς νεότητος νὰ μυρόνης!

Αὐτὰ τὰ χιόνια τοῦρανοῦ, ἔς τὴν δροσερὴ πνοή σου
μὲ σεβασμὸ προσκύνημα, ἀέρι, γλυκοφίλιε!
κι' ἂν ἦσαι ἄγλα ἀντηλά Θεοῦ καὶ Παραδείσου,
μὲ μὴ χρυσὴ ἀκτίδα σου στεφάνωνέ τα, ἦλπε!

Ὁ χιονόκομος γέρον μοὶ ἐμειδίασε προσηνῶς,
ἐγὼ δὲ προσεγγίσασα ἐκάθισα παρ' αὐτὸν ἐπὶ τῆς
χλόης.

— Πόθεν ἦκες, μοὶ λέγει, κεκονιαμένη ὁδοιπόρε;
μοὶ φαίνεται ἀπηυδνηκία καὶ ἐν τῷ βλέμματι φέρεις
πικρὰν ἀπογοητεύσεως ἔκφρασιν· πολλοὺς ἄρα ὑπέ-
στης καμάτους καὶ ἀντεμετώπισας κινδύνους ἐν τῇ
μακρᾷ πορείᾳ σου;

— Ναί, ἀπήντησα· ὑπέστην καμάτους πολλοὺς καὶ
ἀντεμετώπισα κινδύνους πλείονας ἐν τῇ ὁδοιπορίᾳ μου,
ἣτις σκοπεῖ τὴν βαθεῖαν ἐξερεύνησιν τοῦ βίου τῆς
ἀνθρωπότητος· ἀλλ' ἡ ἐκ τῆς πορείας μου ταύτης
ἀπογοήτευσις προέρχεται οὐχὶ ἐκ τῶν δυσχερῶν τρό-
πων, ἀλλ' ἐκ τοῦ δυσαρέστου τῶν τόπων καθ' οὓς
ἐκείνη ἐκτελεῖται. Προέρχομαι ἐκ τοῦ γείτονος θορυ-
βώδους ἄστεος· ἐμελέτησα τὸν κοπιώδη βίον τῶν ἐν
τοῖς τείχεσιν αὐτοῦ πεφυλακισμένων ἀπείρων βρο-
τῶν... καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἀπὸ τῆς φλῆγος τῆς
εὐρείας αὐτοῦ πύλης ἔθεσα τὸν πόδα ἐπὶ τῆς ἀπὸ τῆς
τερπνῆς ταύτης κοιλάδος χωριζούσης αὐτὸ ὁροθετι-
κῆς γραμμῆς, ἐστᾶλθα ἐν δάκρυ!...

— Εἰπέ μοι, κόρη, ὑπέλαβε τὸ χιονόκομον τῆς
ἀγνῆς κοιλάδος τέκνον, μετ' ἐκπλήξεως προσαπνέ-
ζον με, εἰπέ μοι, ὅποιος ὁ βίος τῶν πολυμόχθων βρο-
τῶν οὐ ἡ θεία ἀπέσπασε θαλερὸν δάκρυ ἀπὸ τῶν βλε-
φάρων σου; διαβίων εἰρηνικῶς ἐνταῦθα μετὰ τῶν τέ-

κνων μου, ἐν ζήσει μετ' αὐτῶν ἀναδιφῶν τὰς ἱερὰς βίβλους ἐν αἷς χρυσοῖς γράμμασι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἐγγέγραπται, καὶ ἀπευθύνων Αὐτῷ μετ' ἐκείνων ἐν ἐσπέρῃ καὶ πρωτὶ ἐγκαρδίους λατρείας ᾠδὰς ἐκ τοῦ ἐγγύς ἐρημικοῦ ναύσκου οὐδέποτε τὸν οὐδὸν τῆς του ἄστεος πύλης διέβην ὅπως ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἐξερευνήσω αὐτό.

— Πάτερ! ἀπεκρινάμην· ἐὰν λεπτολογικῶς σοὶ ἐξετίθην τὰ κατὰ τὸν ἀστικὸν βίον, πρὸ τοῦ τέλους τῆς μακρᾶς ὁμιλίας ἡμῶν ὁ ἥλιος ὅστις ἄρχεται ἤδη ὑποχωρῶν ἐπὶ τοῦ αἰθέρος, ὀλοσχερῶς θὰ κατεδύετο, καὶ ἡ ἀστεροδάκρυς Νύξ, ὑπνοδότιδα αὔρας πνοῇ ἐν τῇ φύσει προχέουσα θὰ ἐξέτεινεν ὑπὲρ ἡμᾶς τὸν παμμέλανα πέπλον τῆς· τότε ἀμφοτέρων ἡμῶν τὰ ἀσθενῆ βλέφαρα, ἀδυνατοῦντα ν' ἀντιστῶσι πρὸς τὴν ἀμάχητον νύκτωρ τῆς θωπευούσης αὐτὰ πνοῆς τῆς, ἡδυπαθῶς θὰ συνεκλείοντο· τότε τοὺς ἐσχάτους τῆς λαλιᾶς μου τόνους ἐπὶ τῶν ὠχρῶν μου χειλέων ἐκπνέοντας ὡς ὁ βραδὺς τοῦ κύματος φλοίσβος ἐπὶ ἀκταίων χαλίκων, θὰ ἐσβέννουν οἱ ἄερες παρασύροντες ἐν τῷ κενῷ. Σοὶ λέγω, ὅθεν, μόνον γενικὰ τινὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἡθικῆς τῶν θνητῶν καταστάσεως.

Ἦ πάτερ, οἱ ἐν τῷ ἄστει δὲν ἀτενίζουσιν ὡς σὺ ἐλευθερίως πρὸς τὸν οὐρανόν· τὴν γελοέσαν αὐτοῦ ἔκτασιν ἀχανῆ ὡς ἡ ιδέα, ἥτις οἶνει διαζωγραφεῖται ἐπ' αὐτῆς διὰ τοῦ γαλανοῦ καὶ νεφελώδους λευκοῦ ὑπὸ αἰθρίου φωτὸς καταυγαζομένου, κρύπτουσιν ἀπὸ τῶν ὀμμάτων αὐτῶν οἱ γαῦροι κορυφαὶ τῶν ὑφορόρων μεγάρων, ἅπερ δίκην πυραμίδων δραστηρίως οἰκοδομοῦσι· δίκην πυραμίδων, νῆ! διότι, ὡς οἱ ἀνέεροι ἐκεῖνοι τῆς παλαιγενοῦς Αἰγύπτου ἡγεμόνες, ἀνεγείρουσιν αὐτὰ κατὰδυναστεύοντες πολλοὺς ρωμαλέους ἀλλ' ἡθικῶς ἀνισχύρους βραχίονας· διότι κλείουσιν ὡς ἐκεῖνοι τὴν πύλην τοῦ ναοῦ καὶ τῆς καρδίας αὐτῶν, ὅπως ὅσον οἶόν τε εὐρείας τὰς πύλας ἐκείνων διανοίξωσι· διότι, τέλος, ὡς αἱ πυραμίδες καίπερ ὑπὸ τῶν ἀκριβῶς καθέτων φλογερῶν βελῶν τῆς ἡλιακῆς πυρᾶς διακαίμεναι ἔξωθεν, οὐχ ἥττον τὸ πάχος τοῦ θανάτου ἐνδὸν ἐγκλείουσι, καὶ ταῦτα, καίπερ ἀντιμέτωπα πρὸς τὰ θαλπερὰ φέγγη τῆς αὐγῆς καὶ τῆς δύσεως, περιέχουσιν ἐνδὸν τὸν στυγνὸν ζόφον, τὸ ἀπαίσιον ψῦχος τοῦ ἡθικοῦ θανάτου! . . . Καὶ ἐξορῶντες οἱ τάλανες θνητοὶ τὸν χρυσὸν ὃν τὰ ἐγκατα τῆς γῆς, οὐχὶ τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ, παρέχουσιν αὐτοῖς, διακοσμοῦσι τὰς πυραμίδας αὐτῶν ἀφειδῶς, προσθέτουσιν ἄψυχον μέταλλον ἐπὶ ἀψύχου λίθου· τέλος δὲ ἀναβρίνοντες ἐπὶ τὰς κορυφὰς αὐτῶν, ἐπικαθίζονται χρυσοτεύκτου θρόνου καὶ θεῶνται τῶν κἄτω ὑπερηφάνως, ἀσυμπαθῶς ὡς ψυχρὰ μαρμάρινα ἀγάλματα· οὐχὶ! ὡς ἀμειδείς καὶ ἀδάκρυες ἡθικαὶ μουμμίας! . . . Τὸ ἄγαλμα ἔχει κάλλος, ἀν μὴ αἰσθῇσιν, εὐεργετικῶς τὴν αἰσθησὶν θίγον καὶ πρὸς τὸ ὕψιλον ὥραιο ἀναπολοῦν τὸ πνεῦμα· οὗτοι δ' εἰσὶ χρυσοκόσμητοι μουμμίας φεῖ! . . . βρίθουσαι ἀσχημῶν, ἀντίθεσιν μόνον πρὸς τὸ ἡθικὸν ὥραιο παριστῶσαι· τὸ

ἄγαλμα ἐγεννήθη ἄψυχον· ἀλλ' αὐταί, ἡθικῶς νεκροθεῖσαι, ἀπέβαλον τὸν παλμὸν καὶ τὴν αἰσθησιν.

Πρὶν ἢ ἀνέλθωσιν ἐκεῖ αἰσθάνονται ἔτι· ἀλλὰ τὸ μόνον ζωपुरοῦν αὐτοὺς αἰσθημὰ ἐστὶν ὁ ὡς πᾶσα ἄκρατος ὁρμὴ εἰς κόρον μετὰ τὴν ἀπόλαυσιν λήγων πόθος ἀπολύτου μεγαλείου ἐπὶ γῆς.

— Ταλαίπωροι θνητοί, ἐπὶ τοῦ ἰλιγγιώδους ἐκείνου ὕψους ἀθεμελιώτως ἀνακαθήμενοι! ἀνέκραξεν ὁ χιονόκομος γέρον· τρέμε ὅσακις ἀτενίζεις αὐτοὺς! τίς οἶδεν ἂν σφοδρὰ θυέλλης πνοὴ δὲν θὰ καταρρίψῃ αὐτοὺς αἰφνιδίως; . . .

Εἰς ἄκραν προεξέχουσιν ἐν μέσῳ τῶν ὁρέων ἦν θίγουσι καὶ λύνονται εὐθὺς περῶντα νέφη, καὶ σμῖνος ἀερόμορφον ἀελλωδῶν βορρέων φαιᾶς εὐρείας πτέρυγας συγκροῦει καὶ συστρέφει,

Ἦψόνεται κυπάρισδος πυκνόφυλλος, εὐμῆκης, κ' ἡ μέλαινά της κεφαλὴ τὸ σύμπαν ἀτενίζει ὡς ἄγαλμα ὑπέροχον φοινικοστέπτου Νίκης ὅπερ ἀκίνητα πτερὰ ἐπὶ ναοῦ λυγίζει.

Ἐνίοτε αἱ πτέρυγες τὴν ψαύουν τοῦ βορρέως τὴν κεφαλὴν τῆς κάμπτουσαι πρὸς τοῦ βουνοῦ τὸ χῶμα ἐκείνῃ πλὴν ἀγέρωχος ὀρθόνεται βιαίως μὲ κόμπον ἀτενίζουσα πρὸς τοῦ οὐρανοῦ τὸ δῶμα.

Καὶ λέγει μὲ ψιθύρισμα ὑπόκωφον, ὀργίλον· — «Θρασύ Βόρρα! ἀκάθεκτον ἡγριωμένον πνεῦμα, λαογαίως πάσαι ἀποδρᾶν τῶν οὐρανῶν τῶν κοίλων, ὦ! εἶθε τὸ ἀπέραντον καὶ βαραθρῶδες ρεῦμα

» τοῦ πόντου νὰ σ' ἐκύλιεν, νὰ σ' ἐπνίγεν ἐντὸς τοῦ ὡς ἐξοντόναι τολμηρὰς ὑπάρξεις τῶν ναυμάχων, καὶ κρύφα μόνον ἐν νυκτὶ μορμύρων ὁ ἀφρός του τὴν ὀλεθρίαν πτώσιν σου ν' ἀπύχει πρὸς τὸν βράχον!

» Θρασύ Βόρρα! ὦ, διατὶ μὲ κάμπτεται πρὸς τὸ χῶμα ὅτ' εἶν' ἐκεῖ ἡ ρίζα μου ζητεῖς νὰ μ' ὑπομνήσῃς; οὐχὶ! προσδύλεται ὑψηλὰ τόρροτενές μου δῶμα κ' ἰδοῦ, ἐμπρός μου χθαμαλὴ παρίσταται ἡ φύσις.

Δὲν εἶμαι ὡς ἡ ταπεινὴ ἐκείνη ἀδελφὴ μου ἥτις ὀρθοῦται ἔρημος εἰς τὸ νεκροταφεῖον· καὶ πρὸς τὸ χῶμα κλίνουσα μετὰ βοῆς πενθήμου προσδουκαλίζει μυστικῶς τὸν ὕπνον τῶν μνημείων.

Οὐχὶ! ἐθύνην ὑψηλὰ! ποθῶ τὸ μεγαλεῖον! ποθῶ ὡς κορωνίδα τῆς νὰ μὲ προσδίδῃ ἡ φύσις, — καὶ σύ, Βορέα, ταπεινός, τὰς πτέρυγας σου κλείων, νὰ πέδῃς εἰς τοὺς πόδας μου καὶ νὰ μὲ προσκυνήσῃς!

Ποθῶ ὁπόταν ὁ χειμὼν χιόνας κατασπείρῃ τριγύρω ἂν στιβάζονται, νὰ σέβωντ' ἐμὲ μόνον. ποθῶ μακρὰν ἢ θάλασσαν τὸ κύμα νὰ ἐγείρῃ ἵνα μὲ ἴδῃ ἄδελπτον ἐν μέσῳ τῶν χιόνων!

Ἦ! ποθῶ, τέλος, κεραυνὸς μετ' ἀστραπῆς καὶ βρόντου τὴν βίαιον διεύθυνσιν ἐπάνω μου νὰ στρέψῃ, καὶ χύνων μ' εἰς τὸ μέτωπον τὸ σέλας τὸ λαμπρόν του, ὥσει μὲ δόξης στέφανον αὐτὸ νὰ περιστέψῃ! . . .

Καὶ πάλιν ἔμεινεν ὀρθὴ ἐν τῇ σιγῇ τοῦ ὄρους τὸ σύμπαν ἐπιβλέπουσα ἡμέραν ὅλην γαῦρος. πλὴν αἰφνης! . . . σῦρων βίαιος θυέλλας ὀμβροφόρους, αἰθέρων ξένων πνεύματα, ἐκσπᾶται τυφῶν μαῦρος.

Καὶ εἰς στιγμὴν τρομέσαν τὸ σύμπαν ἐσκοτίσθη· πτερὰ ἀνοίγει ὁ Βορρᾶς καὶ δέρει τὰς θυέλλας· ἀπὸ τὰς λάβρους τῶν πνοῶν ὁ πόντος κατεκλύσθη καὶ θεωρεῖ περίτρομος ὁ οὐρανὸς ὁ μέλας.

Πλὴν τὸν φωτίζει ποῦ καὶ ποῦ ὑπέρυθρος ὥχρια καὶ κεραυνὸς ἐκρήγνυται βαρύγδουπος καὶ βρέμων.... εἰς τὸ βουνὸν ἡ λάμψις του προσπίπτει αἰφνιδίᾳ καὶ . . . καταπίπτει ὁ κορμὸς ὁ ὑπερμῆκης τρέμων!

Τέλος ἐσίγησε τὸ πᾶν· ἐκόπασαν οἱ δάλοι· πάλιν τὸ κύμα ἔλαμψεν ὑπὸ φαιδρᾶν ἀκτῖνα· τὴν φύσιν πάλιν ἔστρεψαν χρυσὰ εὐδίας κάλλη καὶ πάλιν ἐμειδίσαν λευχειμονοῦντα κρίνα.

Κ' ἡ τάλαινα κυπάρισδος κατέκειτο μοιραίως εἰς ὕπνον ἀτελεύτητον! . . . ὦ, ποῖαι ὄνειρώξεις τὸν ὕπνον τῆς ἐφαιδρυνον ἢ ἐθλιδὸν λαθραίως; τὸ χρυσοῦν σέλας ἀστραπῆς, πυρπόλον στέμμα δόξης!

Καὶ εἶτα εἶρων ὁ Βορρᾶς καὶ πάλιν προσπετάσας, τὸ πτώμα τῆς ἡμίκαυτον ἔδυσεν εἰς τὸ κύμα ἀναίσθητον νὰ φέρῃται εἰς ἀχανεῖς θαλάσσας, τῆς τρικυμίας ἔρημιον, ἀλαζονείας θῦμα!

Ναί! εἶρων τώρα ὁ Βορρᾶς σφοδρῶς τὴν παρασύρει ὃν κατηράσθη νὰ πνιγῇ ἐντὸς νερῶν ἀπόνων, εἰς πόντον ὅστις ἔμελλε τὸ κύμα νὰ ἐγείρῃ ἵνα τὴν ἴδῃ ἄδελπτον ἐν μέσῳ τῶν χιόνων! . . .

Ἦ! εἶθε, εἶθε ὁ Θεὸς ὅστις πληροὶ τὰ ὕψη κ' ἐμπρός Του τρέμονται, ἀλλήλα τὰ νέφη συνωθοῦσι, πυρπόλον στέμμα ἀστραπῆς παροργισθεὶς μὴ ρίψῃ εἰς ὅσους δόξαν γήινον ἀκόρεστοι ποθοῦσι! . . .

Ἦ θνητὲ! ἀνέκραξεν ἔτι ἔνθους· νήφων ἀπὸ ἐλευθέρως ἐκτάσεως ἀτένισον τοὺς οὐρανούς· καὶ περιφρονῶν τὸ αἰέποτε σχετικὸν ἀλλὰ καὶ αἰέποτε ἐπισφαλές γένον ὕψος ὁπόθεν ἀρεῦκτως ποτὲ θὰ κατὰπέσης εἰς μνήματος βῆθη, καὶ τὸ ἀστραπιαίως φλέγων ἀλλὰ καὶ ἀστραπιαίως ἐξαφανιζόμενον στέμμα τῆς ἐπιγείου δόξης, πύθησον θερμῶς τὸ ἀπόλυτον ἐκεῖνο ὕψος ἐνθὺς ὁ ἀειλαμπὴς θεόδοτος στέφανος τοῦ αὐλοῦ φωτὸς οὐδέποτε φλέγει τὴν αὐλὸν κεφαλὴν τῆς ψυχῆς ἦν κοσμεῖ! Ἐκεῖ μόνον ἐκεῖ εὐρηται ἡ ἀληθὴς, ἡ ἀκράτος Δόξα. Καὶ ἐσίγησεν ἡμιγονυκλινὴς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ δακτύλου δεικνύων τὸν οὐρανόν, τῆς ἀγίας ψυχικῆς ζήσεως πορφυρούσης τὸς παρειάς καὶ σελαγιζούσης τὸ βλέμμα αὐτοῦ· ἦν ἐξόχως ὥραιο καὶ μεγαλοπρεπὲς ἡ μορφή αὐτοῦ τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, τὴν Πίστιν ἐν τῇ στάσει, τὴν Ἐλπίδα ἐν τῷ βλέμματι καὶ ἐν τῷ μειδιάματι τὴν Ἀγάπην παριστῶσα· ἐνθὺς δὲ σμήνην εὐπτέρων κορυδαλῶν ἀκαριαίως ἀνίπταντο ὅπως τὴν σεπτὴν αὐτοῦ λαλίαν ἀνὰ τὰ ὕψη ἀπηχῆσιν, αἱ θροοῦσαι αὖραι δειλῶς ἡσπᾶσθαι τοὺς ἀργυροὺς τῆς κόμης αὐτοῦ βοστρύχους, καὶ χρυσὴ ἡμίφωτος ἀκτὶς τὸ μέτωπον αὐτοῦ ἐστεφάνωσεν. Ἦ στέμμα φέγγον, πλὴν μηδὲλως πυρπολοῦν τὸ μέτωπον ἐφ' οὗ μὴ ἐκζητηθὲν ὁ αἰθὴρ σὲ πέμπει! Ἦ γλυκεῖα τοῦ οὐρανοῦ στεφάνου προδιατύπως, ὦ ἀκτὶς! φίλει, φίλει ἐσαεῖ τὸ ἀγνόν τοῦ

ἐνκρέτου μέτωπον ὡς στοργικῶς ἀσπάζεται τὴν Ἀρετὴν Ἐκαίνος ὃν μυστικῶς ἀνὰ τοὺς αἰθέρας ἐξοικονίζει ὁ θεοφεγγὴς ἀστὴρ ὅστις ἐπ' αὐτοῦ σ' ἐπιρρίπτει!

Τέλος ἡγέρθη ὁ δῦων φωστὴρ ἤρχετο ἐπιχρυσῶν τὰ παλμωδῶς αὐτὸν ἐπιδεχόμενα πλούσια κύματα, ἐνθὺς αἱ ἐσπεριναὶ σκιαὶ ἐπέπιπτον ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν τὴν κοιλάδα περιβαλλόντων λόφων, ὥραιο κρᾶμα μετὰ τῆς χρυσιζούσης αὐτᾶς πορφυρᾶς αἰγλῆς ἀποτελοῦσαι. Ἀπεχαιρέτισα τὸν χιονόκομον γέροντα καὶ ἀπῆλθον μετὰ τινὰ δὲ βήματα εὐρύσσα τὸν λευκὸν τῆς κοιλάδος ναύσκον εἰσέβην εἰς αὐτόν· εἶναι ὥραιο θέαμα ναύσκος ἐν ἐρημίᾳ, οἶνει τὴν ψυχὴν αὐτῆς ἀποτελῶν, ἀναμνησκει τὴν ἡθικὴν ὑπαρξίν ἐν τῇ ἀψύχῳ σιγῇ καὶ τὸν Θεὸν ἐν τῇ φύσει· ἰδοῦ διατὶ αἱ λιγυραὶ πετέλει κύπτουσαι ὑπὸ τὰς νυκτίους στοάς, προσκυνοῦσιν εὐλαβῶς τὴν ταπεινὴν ἀλλ' εὐλογητὴν αὐτοῦ στέγην. Ἐν τῷ βῆθει αὐτοῦ διέλαμπεν ἀργυροστέφανον εἰκόνισμα τοῦ Σωτῆρος· ἀλλ' ἀπὸ τῆς αἰγλήσεως αὐτοῦ μορφῆς σκυθρωπὸν τὸ βλέμμα μου προσέπεσεν ἐπὶ θνήσκοντος ὡχροῦ ἀνθυλλίου ὅπερ πρὸ πολλῶν ὥρων εὐσεβὲς χεῖρ ὡς ἀγνόν κόσμον καὶ θυσίαν ἄμα ἐπέθηκεν ἐπ' αὐτῆς.

— Λουλοῦδι μικροκάματο, λουλοῦδι μου, καὶ μένο· ἄχ, πῶς πεθαίνεις ὀρφανὸ δίχως ἡλιού ἀχτίδα! οὔτε σὲ ψάλλει ἀηδονιοῦ τραγοῦδι μελωμένο 'ς τὴν ὑστερνὴν σου τὴ στιγμὴ κἂν ψεύτικη ἐλπίδα.

Κἂν δὲν σὲ σκιάζει δροσερὰ τὸ φουντωτὸ πλατάνι — κἂν δὲν σὲ στάζει δάκρυο γλυκεῖα δροσιὰ τοῦ Μά· ἀλλοίμονο, ἀλλοίμονο 'ς ὅποιον ἀνθὸ πεθάνῃ λησμονημένος κ' ἔρημος 'σὲ μὴν εἰκόνα πλάϊ! . . .

— Μὲ φθάνει σπῖθα χαροπὴ, τὸ λούλουδο μὲ λέει, ὥσαν ἀχτίδα τοῦ ἡλιοῦ, ἀπ' ταγγυρὸ λυχναρίου καὶ τῆς Εἰκόνας ἡ ματιὰ χαμογελά καὶ κλαίει· αὐτὴ συμπαθεῖα μου σκορπᾷ, αὐτὴ μου χύνει χάρι.

Μὲ νανουρίζουν ψαλμουδιαὶς 'ς τοῦ μαρμαροῦ τὸν ὕπνον καὶ μύρο μέσα 'ς τὸν νεῖρο ροφῶ ἀγίασμένο· ἄς μ' ἐκλαίης ἂν 'πέθαινα σὲ χρυσομένο δαίπνο, μὴ μὲ λυπᾷσαι 'ς τὸν Χριστὸ ἐπάνω ἂν 'πεθαίνω!

— Τάλαινα κυπάριστος τοῦ ὑψικρήνου ὄρους! εἶθε νὰ ἦς ταπεινὸν τῆς βαθείας κοιλάδος ἀνθυλλιον· καὶ οὐχὶ ὑπὸ τὴν ἀγρίαν φλόγα ἦν ἐν τῷ ἀλάστορι γαυριασμῷ σου νὰ προκαλέσης ἐτόλμησας, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἡδέϊαν τοῦ ἀργυροῦ λυχνοῦ ἀκτῖνα καὶ τὸ γλυκύδακρυ βλέμμα τῆς εἰκόνης τοῦ αὐστηροῦ τῶν ὑπερφρόνων κολαστοῦ, μακκρίον νὰ ἐξέπνεες! τότε τὸ νεκρόν σου σῶμα δὲν θὰ ἐκύλιον ὡς μηδαμηνὸν ἄθυμα οἱ πολυκύμαντοι ὠκεανοὶ ἀλλ' εὐσεβὲς χεῖρ μετ' εὐλαβείας ἐν ἱερᾷ κάλπῃ θὰ κατετίθει· ἡ δὲ ἐσχάτη τοῦ ἀγνοῦ μύρου σου πνοὴ μετὰ τοῦ λιθάνου μίγνυμένη, θὰ πρτσέπνεεν ἔτι τὴν ἱερὰν εἰκόνα ἦν ζῶν ἐφίλεις!

Ταῦτα εὐθύμως ψιθυρίσασα, ἀπῆλθον τοῦ λευκοῦ

ναίσκου ἐν ᾧ ἡ ἀστερόδακρυς Νύξ ἐφ' ἡλίου ἤδη τοὺς πέπλους ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, ὅπως ἀνχλάξω τὴν μαχθηρὰν ἀνὰ τὸν κόσμον πορείαν μου, ἀπ' ἧς οὔτε νύκτιον σκότος, οὔτε σείριον καὶ μα ἴσχυσε τίως νὰ μὲ κωλύσῃ.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΑΤΟΥ.

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

ὑπὸ ὑγιεινὴν ἔποψιν *

Β'.

Ἐν προτέρῳ τεύχει ἐδημοσιεύθη ἡ περὶ φιλήματος ὑπὸ ὑγιεινὴν ἔποψιν γνώμη τοῦ ψυχιάτρου καὶ ἀνθρωπολόγου καθηγητοῦ Καίσαρος Λομβρόζου. Μετ' αὐτὴν παρατίθεμεν ἐν διαφέρεισαν ἐπιστολὴν τοῦ ἀνθρωπολόγου καὶ γονίμου συγγραφέως τῆς «Υγιεινῆς τοῦ ἔρωτος», καὶ τῆς «Φιλολογίας τοῦ ἔρωτος», τοῦ γερουδιαστοῦ ἄμα καὶ καθηγητοῦ Παύλου Μαντεγκάζα (Paulo Mantegazza), τοῦ παρὰ τὸ προδεκτικὸς τῆς ἡλικίας ἀκαμάτως ἐργαζομένου σοφοῦ καὶ εὐφυεθοῦς φιλόλογου, τὸ νεώτατον ἔργον τοῦ ὁποῖου «Ἡ φυσιολογία τῆς γυναικὸς» ἄρτι ἐξεδόθη. Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Μαντεγκάζα.

«Ζητεῖτε τὴν γνώμην μου περὶ τοῦ πολέμου, ὃν ἱατροὶ καὶ ὑγιονόμοι ἐκήρυξαν ἤδη κατὰ τοῦ φιλήματος, μιᾶς τῶν ὑπερτάτων ἀπολαύσεων τοῦ ἔρωτος· δι' ὀλίγων γραμμῶν θὰ ἱκανοποιήσω τὸν ὑμέτερον πόθον. Ἐφιστῶ ὅμως εὐθύς ἀπ' ἀρχῆς τὴν ὑμέτεραν προδοχὴν ἐπὶ τοῦ ἔξεως, ὅτι μετὰ τοῦ ζητήματος τούτου τοῦ φιλήματος συνδέονται προβλήματα, ἅτινα δὲν εἶναι δυνατόν δημοσίᾳ ν' ἀναπτύξωμεν καὶ ἅτινα ἀπαιτοῦσι τὴν ὑπὸ ἱατρῶν μόνον κεκλεισμένων τῶν θυρῶν λύσιν αὐτῶν. Ἀναμφιδόλως ὅμως οἱ μεμορφωμένοι καὶ ἀξιεργαστοὶ ὑμῶν ἀναγνώσται δὲν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ γνωρίσωσι τὰ προβλήματα ταῦτα, διότι οὐδέποτε θὰ περιέλθωσιν εἰς τὴν θέσιν τοῦ ν' ἀναγκασθῶσι νὰ φοβῶνται τὰ βακτηριδία καὶ μικροβία, ἅτινα ἡδύναντο νὰ μολύνωσι τὰ χεῖλη αὐτῶν. Μόνον ὁ ἐν τῇ βορβόρῳ βαδίζων σπυλοῦται, τὰ δὲ φιλήματα προσώπων ἀγνῶν τὸ τε σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ἀνταλλαγῶσιν πάντοτε ἐν μέσῳ μυροδόλων ἀνθέων.

«Οἱ ἔσω τε καὶ ἔσω ὑγιεῖς καὶ τέρψιν ἐν τῇ φιλήματι ἀνευρίσκοντες δύνανται νὰ ἱκανοποιῶσι τὴν τέρψιν ταύτην ἄνευ τοῦ πρὸ τῶν βακτηριδίων φόβου. Καθόσον δ' ἀφορᾷ εἰς τοὺς φθισιδώνας, τὰς συμπτώματα τοῦ νοσήματος τῶν ὁποίων παραμένουσιν ἀόρατα εἰς τὸν ἀνεπιστήμονα ὀφθαλμόν, δύναμαι νὰ διαβεβαιώσω ὑμᾶς ὅτι, ἂν ἀπέβαινε δυνατὴ ἡ σύνταξις στατιστικῆς τῶν φιλημάτων, ἅτινα ἀνταλλάσσονται ὑπὸ ἀληθῶς φθισιδώτων καὶ προσώπων καθ' ὁλοκληρίαν ὑγιῶν, θὰ ἀνεκαλύπτετο ὅτι ἐν χιλιάσι περιστάσεσιν ἀπαξ πιθανῶς θὰ ἡδυνά-

μεθα νὰ διαπιστώσωμεν μετάδοσιν τῆς νόσου διὰ τοιοῦτον μέσον.

«Εὐρισκόμεθα ἐν περιόδῳ βακτηριδιολογίας, οὐδεμία δ' ἀμφιβολία ὅτι ὁ νέος οὗτος μικροσκοπικὸς κόσμος, ὅστις πανταχόθεν ἡμᾶς περιβάλλει, ἐμελετήθη καὶ μελετηθήσεται πρὸς μέγα ὄφελος τῆς δημοσίου ὑγιεινῆς.

«Ἐν τούτοις ὁσονδήποτε καταπληκτικὰς προσόδους κἂν ποιησώμεθα ἐν τῇ διερευνήσει τῶν ἀπαισιῶν καὶ τοσαῦτα νοσήματα γεννώντων τοῦτων σπερμάτων, ἐλάχιστον ὁπωδήποτε ἢ οὐδὲν ἀπολύτως γινώσκουμεν ὡς πρὸς τὸ ἔδαφος, ὅπερ ἀπαιτεῖται πρὸς τὴν ὑποδοχὴν τοῦ βιωσίου αὐτῶν. Τίς οἶδεν ὅπου φυματιδὴν βακτηριδία εἰσπνέομεν καὶ καταβροχθίζομεν! Καὶ ὅμως οἱ φυματιδῶνες ἀποτελοῦσι πάντοτε χάριτι θεῖα ἐξαιρετικὴν περίπτωσιν. Πρὸς τοῦτοις δέον πρῶτιστά νὰ ἀναζητήσωμεν τὸν λόγον δι' ὃν ὁ ὁργανισμὸς παρὰ τινι μὲν ἀτόμῳ ὑποδοχθεὶ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ βακτηριδίου, παρ' ἄλλῳ δὲ οὐ. Ἐν τούτῳ ἔγκειται τὸ ὅλον ζήτημα.

«Ἐμπρὸς λοιπὸν ἀσπασθώμεν ἀλλήλους ἀφόδως καὶ ἄνευ τῆς βοήθειας τῆς διαβρωτικῆς ἀχνῆς ὑδρογύρου ἢ ἄλλων ἀπολυμαντικῶν μέσων.

«Ζητεῖτε ἀπ' ἐμοῦ καὶ ὀρισμὸν τοῦ φιλήματος· τοιοῦτον παρέχω ὑμῖν ἐκ τοῦ ἔργου μου «Φυσιολογίας καὶ μιμητικῆς»: Τὸ φιλημα ἀνήκει εἰς ὑψηλοτέραν σφαῖραν τῶν βιωτικῶν αἰσθημάτων ἢ ἡ περιπτύξις. Ἀπαντᾷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς περὶ αἰσθημάτων τοῖς λαοῖς. Ἐν τῇ βίβλῳ τῆς ἀνθρωπότητος μακρὰν τοῦτο ἔχει ἱστορίαν, ἀναριθμοῦς αἱματηρὰς συγκρούσεις ἔσχεν ὡς συνέπειας καὶ παρῄσχεν ἀφορμὴν πρὸς πρόκλησιν πολέμου μεταξὺ φύλων καὶ λαῶν. Ἀλλ' οὐδὲν ἄπορον! διότι ἐπὶ τέλους εἶναι ἡ πηγὴ ἀπειρου ἀπολαύσεως καὶ τέρψεως καὶ κατὰ συνέπειαν ἀποτελεῖ αἷτιον ἀπεριορίστου φθόνου. Δύναται νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἀπιστίαν καὶ νὰ ὑποδραστῇ τὴν μακαριότητα.

«Τὰ χεῖλη εὐρηγνται ἀκριβῶς ἐν τῇ σπηλαίᾳ, ὅπερ διαχωρίζει τὸν ἔσω ἀπὸ τῶν ἔσω ἀνθρώπων. Ἐν ταῦθα, ἐν τοῖς ὀδοχορδοῖς τούτοις μεθορίοις, ἅτινα οὔτε τελωνεῖον, οὔτε ἐθνικὰ σήματα ἀναγνωρίζουσι, συναντᾷ ἡ ἐξωτερικὴ τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ ἀνθρώπου φύσιν, ἐνταῦθα δ' ἐπίσης διενεργεῖται ἡ ἀνταλλαγὴ πάντων τῶν αἰσθημάτων, καθόσον χιλιάδες χιλιάδων τῶν εὐαίσθητοτέρων νευρῶν δέχονται καὶ μεταδίδουσι τὰς ἐκ τῶν αἰσθήσεων τῆς καρδίας καὶ τοῦ ἐγκεφάλου προσερχομένας εἰδήσεις. Οἱ ποιεῖται εἶχον δίκαιον νὰ ποιδῶνται λόγον περὶ συγχωνεύσεως τῶν ψυχῶν, οἱ δ' αἰσθηματικῶς ἐρῶντες κατὰ πάσας τὰς ἐποχὰς ἡδύναντο νὰ θεωρήσωσι τὸ φιλημα ὡς τὸν σκοπὸν τοῦ διαπύρου αὐτῶν πόθου, ὡς τὸ ἐξωτερικὸν ζενὸν τοῦ ἐρωτικοῦ πάθους.

«Τὸ φιλημα ἀποτελεῖ ἀμοιβαῖον ἀσπασμὸν δύο ἐρῶντων. Ὅποια ὅμως διαφορά μεταξὺ φιλήματος διδομένου καὶ ταῦτοχρόνως ἐπιστεφόμενου καὶ φιλήματος, ὅπερ μένει ἀναντοπόδοτον! Φιλημα, μόνον διδομένου, ἀποτελεῖ μόνον παράκλησιν, εὐχὴν, ἐλπίδα, τὸ ἀνταποδιδόμενον ὅμως ἀποτελεῖ ἐχέγγυον, ἀναλλοίωτον καὶ δι' αἵματος ἄμα καὶ δακρύων ὑπογεγραμμένον συμβόλαιον, ἀποδτεροῦν ἡμᾶς τὴν τε ἡσυχίαν καὶ τὴν εἰρήνην.

«Ὅποια εἶδη ὅμως ἀσπασμῶν ὑπάρχουσιν ἀπὸ τοῦ φιλήματος τοῦ εἰδῶλου καὶ τοῦ κρασπέδου μέχρι τοῦ ὑπὸ τῆς εὐπρεπείας ἐπιβαλλομένου φιλήματος παρὰ τῇ νεωτέρᾳ ἡμῶν κοινωνίᾳ! Ὑπὸ ἐπιστημονικὴν ἔποψιν ἀνήκουσι πάντα ταῦτα εἰς τὴν μιμητικὴν τῆς καλοκαγαθίας, ὁποῖον ὅμως χάσμα διαχωρίζει τὸ φιλημα τοῦτο ἀπὸ τοῦ φιλήματος τοῦ Παύλου καὶ τῆς Φραγκίσκας Δαρμίνι (Paolo und Francesca da Rimini).!

Ἐν Φλωρεντίᾳ τῇ 6 Μαΐου 1893.

Μετὰ τῶν ἐνθέρμων χαιρετισμῶν μου

ὁ ὑμέτερος

ΠΑΥΛΟΣ ΜΑΝΤΕΓΚΑΖΑΣ.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ)

Γ. Κ. Α.

Ο ΓΑΜΟΣ ΠΑΡΑ ΣΙΔΕΡΟΥΝΤΙΟΙΣ.

Ὁ εὐθαλής τῆς Μεσογείου κῆπος, ἡ νῆσος τῶν Μακάρων, ἐνθα ἡ ἀρωματικὴ μαστίχη δίδωσι τὴν ἀμβροσίαν καὶ ἡ ἡδύπνους πορτοκαλεᾷ παρασκευάζει τὸ νέκταρ· ἡ ὥραία Χίος, τὸ ἐμπροσθεν τοῦ ἀρχιπελάγους, ἔχει τοὺς ἀγρίους της, ἔχει ὡς ἡ πεπολιτισμένη Γαλλία τοὺς Βάσκους της.

Τὰ βορειοδυτικὰ μέρη τῆς Χίου ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ νότια εἰσὶ πετρώδη, ξηρὰ, ἀνυδρα καὶ κατ' ἄπταιστον κλιματολογικὸν κανόνα τὸ ἀνθρώπινον φυτόν ἐν αὐτοῖς ψυχικῶς καὶ σωματικῶς καθυστερεῖ. Ἡ Σιδερούντα (κατ' ἀκριβὴ ἐτυμολογίαν Γῆ σιδηρᾶ). οὐδὲ σκιὰν δεῖκνυσι τῶν ἀνθούτων καὶ παχυχλόων λειμώνων τοῦ μακκρίτου Ὀρφανίδου· τὰ κυρίως προϊόντα τῆς βραχώδους ἐκείνης γωνίας εἰσὶν ἀνθρακες, δαδίκα καὶ κρόμμυα· ἐν τούτοις οἱ συντηρητικοὶ σιδερούντιοι διὰ νὰ μὴ διαψεύσωσι τὴν παροιμίαν ἥτις εἰς τὴν φτώχειαν ἐπιβάλλει τὴν καλοπέρασιν τὴν περνοῦν οἱ φίλοι συχνὰ πυκνὰ μὲ χαράς καὶ ξεφαντώματα.

Ὁ γάμος εἶναι ἡ χαρακτηριστικώτερα ἐορτὴ αὐτῶν. Ἀπὸ πρῶτης καλοῦνται τὰ τύμπανα τῶν γειτόνων ἀθιγγάνων (μεθ' ὧν οἱ σιδερούντιοι εὐρηγνται εἰς στενὰς ἐμπορικὰς σχέσεις, ὡς πωλοῦντες τοῖς περικλητοῖς Ἡφαίστοις τὰ ἀπηνθρακωμένα πεῦκα των, ἅτινα λαβόντα τὸ ὄνομα τῆς ἀγορᾶς καὶ πευκοσίγγανα ἐκλήθησαν)! Οἱ οἰκοὶ τῶν μελλονύμφων ἀνοίγουν θύρας καὶ παρὰθύρα καὶ εἰς τὴν πρασινάδα αἱ βαθοκύανοι βράκκι τῶν μισέδων κυμαίνονται ὡς θάλασσα ἡλῆσσσα θροοῦσαι... φρρρ!

Κάτω 'στὸ γιᾶλό, κάτω 'στὸ περιγιᾶλι.

Καὶ ἡ τιλώδης πτέρνα τῶν χορευτῶν συνθλά, συντρίβει, καταπατεῖ τὰ ὀλίγα χορτάρια ποδῶν μείνει 'στὴν ἔρημην γῆ. κἄπου κἄπου καμμιὰ πιστολιά διακόπτει τὸν συρτὸν καὶ τὰς ἰαχὰς τῶν εὐθυμούντων, ὅπως θερμάκη τὸ αἶμα κενενὸς νταγῆ, ἀλλὰ τὰ συμ-

μάρματα πάλιν γυρίζουν ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς νεραντσούλας καὶ ὁ Ἀνακρέων χλευάζει τὸν Τυρταῖον: ἔτα λέτε βρὲ παιδιὰ καὶ φοιτᾶδες θὰ γενοῦμεν.

Τέλος φθάνει ἡ ὥρα τῆς ἱεροτελεστίας· ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ φορεῖ τὸ πετραχήλι του καὶ καλεῖ τοὺς νυμφίους· πρὸ τῶν ποδῶν του κείται ἄροτρον, δεξιόθεν αὐτοῦ τοποθετεῖ τὸν γαμβρόν καὶ ἀριστερόθεν τὴν νύμφην εἰτα μετ' ἐπιστημότητος ἀποτεινόμενος τῷ ἀνδρὶ ἔρωτᾷ:

Θέλεις τὴν κι' ὀρέγεσαι τὴν κι' ἀνακαρκαρίζεσαι τὴν;

Κάκεινος:

Θέλω τὴν κι' ὀρέγομαι τὴν κι' ἀνακαρκαρίζομαι τὴν!

Καὶ ὁ ἱερεὺς en conclusion:

Σὰν τὴν θεὸς κι' ὀρέγεσαι τὴν

κι' ἀνακαρκαρίζεσαι τὴν

Ποὺς τριχωτός, ἄλιγυτος, ἀληθὴς ποὺς ἐλέφαντος κινεῖται ὅπως ἀπειλήσῃ τὸ ἄροτρον. Μετὰ τὴν ὀρωμοσίαν τοῦ γαμβροῦ, ὁ παπᾶς ἀποτείνει τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν, μὲ ἀλλαγὴν μόνον τῶν γενῶν, τῇ νύμφῃ, ἥτις ἀπαντᾷ ὡς ὁ γαμβρὸς μὲ φωνὴν ὅμως ἀδύνατον καὶ διακοπτομένην πρὸ τοῦ παθητικοῦ ἐκείνου ρήματος: ἀνακαρκαρίζομαι· τὰ λοιπὰ τελοῦνται κατὰ τὰ ἐκκλησιαστικῶς εἰωθότα καὶ παρὰ τωθέντος τοῦ μυστηρίου ἄρχονται τὰ ἐγκώμια:

Ἐπῆρες τὸν Τσοφτσᾶ μου (Σοφία μου)!

τὸν αὐγαγγελεῖ (Εὐάγγελον)

Πῶχει πευκατοσίγγανα καὶ πολὺ δαξί.

Ὁμορφὴ ποῦν ἡ νύφη μας σάν ἔρχετ' ἀπ' τὸ πλῆμα Σάν τὸ σταφύλι ροζακί ποῦ κρέμεται 'στὸ κλήμα.

Καὶ οἱ μάκαρες σιδερούντιοι τζούζουν τὴν μαστίχην των καὶ ἐν τοῖς κόφτει διὰ τίποτε, εἰς τὸ πείσμα τοῦ Καρτεσίου, ὅστις μόνον ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεώς του εὕρισκεν ἐν τῇ σκέψει. Εὐτυχῇ ὄντα!

Ν. ΚΑΠΗΓΟΛΛΑΣΗΣ.

ΑΓΡΟΤΙΚΟΝ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

Α'.

Ἡ κόρη.

Ἦτο Θράσσα. Ἐγεννήθη κατὰ τὴν λαμπροφόρον ἡμέραν τοῦ Πάσχα, διὸ ὠνόμασαν αὐτὴν Ἀναστασίαν.

Οἱ γονεῖς της ἡγάπων αὐτὴν μέχρι λατρείας. Τὴν παιδικὴν της ἡλικίαν διήγαγεν ἐν μέσῳ ἀπείρων προφυλάξεων καὶ θωπειῶν. Ἦν κατὰ βῆθος ἀγαθὴ, ἀλλ' ἐκ τῶν διχθρύφων ἀπέβη ὀλίγον ὑπεροπτικὴ· εἰς τοῦτο δὲ συνέτεινον καὶ τοῦ πατρὸς της ἡ μεγάλη περιουσία καὶ τῆς μητρὸς ἡ ματαιοφροσύνη.

* Ἰδε ἀριθ. 39, σελ. 769—770.

Φύσει εύφυης καὶ πνευματώδης πρωίμως ἤδη ἀπεαφοίτησε τῶν ἐν Φιλιππουπόλει Ζαριφείων λαβοῦσ-τὸ πρῶτον ἄριστα, τοῦθ' ἄπερ τὸν ἐγωϊσμόν αὐτῆς ἀρκούντως ἐπέτεινε καὶ ἠῤῥησε τὴν πρὸς αὐτὴν ἀδυναμίαν τῶν γονέων.

Καὶ ἤδη ἦγε τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος, ἡλικίαν καθ' ἣν πᾶσα κόρη ἀποστέργουσα πλέον ἵνα λέγεται παιδίον ἄρχεται ρεμβάζουσα καὶ ἀνεγείρει ἑαυτὴ διὰ τῆς φαντασίας χρυσοῦν μέγαρον, ὅπερ καλοῦσι μέλλον, ἄρχεται ἐπιτηδευομένη τὸν ἀμειψισμόν αὐτῆς καὶ τὴν κόμην ἀνθεσιν ἑαρινοῖς κοσμοῦσα καὶ τὸ στῆθος καλλωπίζουσα καὶ φιλαρέσκως μειδιῶσα πρὸς τὸ κάτοπτρον.

Ἦτο νεᾶνις τελεία, εἶχε κόμην μέλαιναν, ὀφθαλμοὺς ἀνθρακᾶς ἐσθεσμένους μὲν, πλὴν φέγγοντας, ρίνα ὀλίγον γοιππὴν, λαιμὸν σύμμετρον, χεῖλη μικρά, στῆθος ὡς τοῦ κύκνου καὶ ραδιὸν ἀνάστημα. Ὁ χαρακτήρ αὐτῆς ἦν λίαν παρόμοιος, ἀγέρωχος ὀλίγον, μεγαλοπρεπὴς ἐν πᾶσι, ρεμβώδης τὰ πολλά, πρὸς ἑαυτὸν συνεστραμμένος καὶ ἔχων ἀντικείμενον τῶν σκέψεών του ἑαυτὸν αἰεὶ. Συνησθάνετο βελήως, ἀλλὰ σπανίως ἐξεφράζετο, ἀνεγίνωσκε πολλὰ καὶ ὠμίλει ὀλίγα· δὲν ὑπέφερεν ὅτι ἀκούη, εἰ μὴ σπουδαίων. Ἀπεστρέφετο τὰ μυθιστορήματα, ἀλλ' ἡγάπη τὰς τραγωδίας καὶ τὴν ποίησιν.

Ὁ πατήρ αὐτῆς γαιοκτῆμων πλούσιος εἶχεν ἐν τῷ χωρίῳ τῆς Θράκης Β. . . ὥραϊαν ἔπκυλιν, εἰς ἣν τὸ θέρος μετώκει οἰκογενειακῶς. Ἐκεῖ λοιπὸν ἡ τρυφερά νεᾶνις κατὰ πᾶσαν πρωίαν ἐνωρὶς ἐγειρομένη καὶ κρατοῦσα ἀνὰ χεῖρας τομίδιον τι κλασικοῦ ἢ νεωτέρου ποιητοῦ ἐξήρχετο, ἐνῶ οἱ λοιποὶ ἐν τῇ ἐπαύλει ἐκοιμῶντο ἔτι, καὶ παρερχομένη τοὺς ἀγροὺς ἐλαφρὰ ὡς ἡ δορκὰς διηυθύνετο πρὸς τὸ δασύλλιον, ἐνῶ οἱ χωρικοὶ ἐργάζετο περιέργως ἐθεώρουν τὴν νεκράν.

Β'.

Ἐν τῷ δαδύλλῳ.

— Γιὰ ἰδές τὴν Μάρω μου, ἡμέραν τινὰ ἔλεγεν ὁ ἐπιστάτης πρὸς τὴν σύζυγον αὐτοῦ. Γιὰ ἰδές τὴν, ἰσκερὴ ὅταν νεράιδα τρέχει πάλι μὲς ταῖς λόχμας. Θὰ πάγω κατόπι της. Ξεύρεις ὅτι ὁ πατέρας της μοῦ ἔχει παρὰ γαίλει νὰ τὴν προσέχω δίχως νὰ φανερωμαι, καὶ ὅταν φεύγη μακριὰ π' τὸν πύργον, τρέχω πάντα κατόπι της καὶ ἄμα ἐκεῖνη καθίστη κρύβομαι πίσω ἀπ' τὰ κλαδιά καὶ τὴν φυλάγω.

— Μὰ τί πράττει κορίτσι εἰν' αὐτὸ καλὲ; ὅλο 'ς τὴ μοναξιά εὐχαριστεῖται! ἀποροῦσα ἡ γυνὴ προσέθηκεν.

— Εἰν' ἀπ' τὰ πολλὰ γράμματα.

— Καλὰ λένε πῶς ἄμα μύθη κανεῖς πολλὰ γράμματα, λιγάκι τὰ . . . , καὶ ἐποίησε χειρονομίαν ἡ τὸν κολακευτικὴν.

— Ὅχι δὲ! γιὰ τὴν κυροῦλα δὲν ἔμπορεῖς νὰ τὸ πῆς αὐτό, εἶναι πολὺ γνωστὸ κορίτσι. Ταῦτα εἰ-

πεν ὁ καλὸς χωρικός καὶ ἔσπευσεν ἀκολουθῶν τοῖς βήμασι τῆς νεανίδος.

Ἐκεῖνη κατὰ τὸ σύνθημα παρελθούσα τὴν πεδιάδα εἰσῆλθεν εἰς τὸ δασύλλιον, ὅπερ ἀρχόμενον ἀπὸ τῶν προπόδων ἔχωρει μέχρι τῆς κορυφῆς τερπνοῦ γηλοφου. Ἐκεῖ ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς χλόης ἐρείδουσα τὰ νῶτα ἐπὶ κορμὸν δρυὸς καὶ ἐβυθίσθη εἰς ρεμβασμούς, ἐνῶ ὁ χωρικός βήματά τινα μακρὰν αὐτῆς ἐκρύπτετο ὀπισθεν θάμνου θαλεροῦ.

Τί ἄρχετο ἐσκέπτετο ἡ φιλάρεσκος Ἀμαρυλλίς; οὐδ' αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ἀκριβῶς ὅτι ἐσκέπτετο. Εἶχε μυστηριώδη τινὰ πόθον, ἀλλὰ τί ἐπὶ-θελει; οὐδ' αὐτὴ ἐγνώριζεν, εἶχεν ἡλικίαν καθ' ἣν μεταξὺ τῆς καρδίας καὶ τῆς φύσεως ὑπάρχει μεταφυσικὴ τις σχέσις καὶ ἐπίδρασις, διὸ δὴ καὶ ὑπερηγάπη τὰς ἀγορίας καλλονὰς τῆς φύσεως. Ὁ θροῦς τῶν φύλλων, ὁ βόμβος τῶν ἐντόμων, τὸ κελάρημα τῆς ἀηδόνος διήγειρον ἐν αὐτῇ τὰ ἀόριστα ἐκεῖνα συναισθήματα καὶ τοὺς ἠδεῖς, ἀλλ' ἀνεφίκτους πόθους τῶν ἐφῆθων. Εὐηρεστεῖτο πολὺ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν θρηνηδῶν ποιημάτων τοῦ Ἀχ. Παράσχου καὶ πολλάκις ἔχουσα ἀνοικτὰς τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου τῆς ὠνειροπόλει. Ἐφραντίζετο παρ' ἑαυτῇ ξανθὸν νεανίαν, οὐχὶ ὅμως τοιοῦτον, οἷοι εἰσιν οἱ ἐν τοῖς γυμνασίοις φοιτῶντες ἢ οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐμπορευόμενοι, οὗτοι τῇ ἐφαίνοντο ὡς μύρμηκες. Ἐφραντίζετο αὐτὸν ἀνδρεῖον καὶ ὥραϊον ὡς τοὺς ἥρωας τοῦ Ὀμήρου, χρυσοκόμον, οὐρανόμορ-φον, νεφελοσώμον, σχεδὸν ἄυλον. Ἐπεθύμει νὰ τὸν ἐναγκαλισθῇ νὰ τὸν ὀνομάσῃ ἀγαπητὸν φίλον ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο. Ἐν ᾧ δὲ οὕτως ἐρρέμβαζεν, ἔκλειε τοὺς ὀφθαλμοὺς πολλάκις, καὶ κατὰ μικρὸν εἰς ὑπνον ἐβυθίζετο, τότε δὲ ὁ ἥρωας τῆς ἐνεσάρκου τοῦ ἐπλη-σίαζε καὶ συνωμῖλουν ἡδέως καὶ περιεπτύσσοντο ἀλ-λήλους. Ἀλλὰ . . . τῶν κλάδων σφοδρὰ δόνησις ὑπὸ τῆς αὔρας ἀφύπνιζε τὴν κόρην, ἐπανῆγεν αὐτὴν εἰς τὸν πραγματικὸν βίον. Τότε στεναγμὸς ἀπὸ τοῦ βή-θους τοῦ ὥραϊου αὐτῆς στῆθους ἡρέμῃ ἀνεδίδετο καὶ θεσπέσιον ἐρύθημα τὰς χυνοῦδεις παρειὰς αὐτῆς ἐχρῶν-νεν. Ἡ πραγματικότης δυσηρέσται αὐτὴν, ἡ φύσις πᾶσα τῇ ἐφαίνετο στενὴ τότε, καὶ ἐγειρομένη ἔσπευ-δε πρὸς τὸν πύργον.

Ἦδη καθ' ἣν πρωίαν παρὰ κολουθούμεν αὐτῇ, ἀφ' οὗ ἐπὶ ἱκανὴν ὥραν ἐπλανήθη εἰς ἀπείρους ὀνειροπολή-σεις τὸ πνεῦμα αὐτῆς, ἀπλήστως ἀναπνέουσα τὸν κα-θαρόν ἀέρα τοῦ δάσους, ἤνοιξε τὸ τομίδιον καὶ ἤρξατο ἀναγινώσκουσα γεγονυῖα τῇ φωνῇ:

«Τῆς ἡβης ψάλλον ὄνειρον, ὕμναιος καρδίας,
ἀνευ στεφάνων καὶ πομπῶν, πλὴν ἐμπλεως θρησκείας».

— Πόσον μὲ μαγεύει τὸ μικρὸν τοῦτο καλλιτέχνη-μα! Ὡς ἐνθεοὶ ποιηταί, εἰς ὕμνους λοιπὸν μόνους ἐδόθη χάρις ἵνα εἰσδύητε εἰς τὰ μυχαίτατα τῶν καρδιῶν καὶ ἀνακαλύπτοντες τὰ μυστήρια τοῦ συναισθητικοῦ βίου ν' ἀποτυπώτε αὐτὰ καλλιτεχνικῶτα ἐπὶ τοῦ χάρτου! Ὡς τέλειοι ζωγράφοι τῶν ἰδανικοτήτων! Καὶ πάλιν ἔρριψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς σελίδος καὶ ἀνέγνω:

«Καρδίας δίδυμος ἀκτὶς εἰς χεῖλη μυροδόλα,
αἰωνιότητος στιγμὴ καὶ βλάστησις καθ' ὅλα».

— Πόσον ἀκριβῶς καὶ χαριέντως ἄμα ἐκφράζει τὴν ἀλήθειαν! Πᾶς ἄνθρωπος φαντάζεται, ἀλλὰ μόνος ὁ ποιητὴς δύναται νὰ δώσῃ σάρκα καὶ ὅσῃ εἰς τὸ φανταζόμενον καὶ νὰ διατυπώσῃ τοῦτο κατ' ἀκρι-βειαν. Ὡ ποιητὰ! Ὡ ὄντα ὑπεράνθρωπα! βαθεῖς καρ-διογνώσταί! θεήλατοι ὑψιπέται! ἔστε ἀθάνατοι! εἶπε καὶ ἔκλεισε τὸ βιβλίον. Ἀφῆρθε, ἐβυθίσθη, ἀφέθη πάλιν εἰς συλλογισμούς.

Ἀφῆνης συνῆλθε, διότι ἰσχυρὸς τῶν κλάδων θροῦς τὴν προσοχὴν τῆς εἴλκυσε. Ὁ χωρικός ἀποκαμὼν νὰ ἱσταται ὄρθιος ἐκθέσθη· οἱ κλάδοι ἐθορύβησαν· ὠρθώθη ἡ νεᾶνις, ἐν ἀκρῇ τὴν χεῖρα ὥπλισε διὰ στιλπνοῦ πολυχρότου, ὅπερ περὶ τὴν ὀσφὺν αὐτῆς ἐ-κρέματο.

Ἐν τῇ μοναξίᾳ ἐκεῖνη εἶχεν ἀνάγκην ἀπολύτου ἡσυχίας, ὅπως ἐλευθέρως ὀνειροπωλῇ· ὁ θόρυβος ἐκεῖ-νος ἐν τῇ ἐξημμένη φαντασίᾳ τῆς προυξένεισε τρόμον καὶ τὴν κατέστησε φοβεράν ὡς τὴν Νέμεσιν· ἐνόησεν ὅτι δὲν ἦτο ψιθυρὸς ζεφύρου, ἀλλὰ ἐμψύχου ὄντος θόρυβος.

— Τίς εἶ! ἐφώνησεν ἐντόνως.

Οὐδεμία τῇ ἐδόθη ἀπάντησις. Ὁ χωρικός ἢ μὴ ἐννοήσας ἢ μὴ θέλων νὰ φανερωθῇ ἐξηπλώθη νῦν πρηνὴς ὅπως κυρθῇ κάλλιον· καὶ πάλιν ἐταράχθη-σαν οἱ κλάδοι.

— Ὅν ἄθλιον ἐκραύγασεν ἡ νέα, πῶς τολμᾷς νὰ θεοηλῇς διὰ τῆς παρουσίας σου τὸ ἱερόν μου τοῦτο ἄλσος! εἶτε θεῖον εἶσαι, εἶτε ἄνθρωπος, ἀπόθανε! Καὶ πρὸς τοὺς δις ἐπίεσε τὴν σκανδάλην τοῦ πολυχρότου καὶ δύο διευθύνθησαν βολαὶ κατὰ τοῦ θάμνου μετὰ κρότου, ἡ δὲ ἡχώ τοῦ κρότου μυκωμένη ἐπανελάθεν· αἱ σφαῖραι αἱ μολύβδιναι τοὺς κλάδους δρέψασι ἠρξίωσαν καὶ πρὸ τῆς νέας ἐπερᾶνη κἄτωχρον τὸ πρόσωπον τοῦ χωρικοῦ. τρέμοντος ἔτι ἐκ τοῦ φόβου.

— Θὰ μὲ σκοτώνεις, κορίτσι μου! ἐψέλλισεν.

Ἡ νεᾶνις ἐπλησίασε.

— Σὺ εἶσαι, Παῦλε; εἶπε γελῶσα ἀδιαφόρως εὐθὺν ἐγλύττωσε.

— Μὰ πές μου, σὲ παρὰ καλῶ νὰ χωρατέψης ἡθε-λες, ἢ ἀπ' ἀλήθεια μὲ σημάδεψες; εἶπεν ἐγειρό-μενος ὁ Παῦλος.

— Ἄν στέκουσιν ὄρθιος τὴ στιγμὴ αὐτὴ δὲν θάξουν ζωντανός.

— Καλὰ, καὶ τί σου ἔκαμα;

— Τὸ σφάλμα σου εἶναι μέγαλον, ἀλλὰ δὲν πταίεις ἐσὺ.

Σὲ συγχωρῶ· ἐν τῇ διακρινούσῃ αὐτὴν ὀξυνοίᾳ εἶχεν ἐννοήσῃ, πῶς εὐρέθη ἐκεῖ ὁ χωρικός. Θέλω νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς ὅτι δὲν θὰ εἴπῃς εἰς κανένα τίποτε ἀπὸ ὅ,τι ἔγινε, ἀκούεις;

— Ὅρισμός σου κανένας δὲν θὰ μύθη τίποτε. Τὸ βλέμμα τοῦ χωρικοῦ ἐξέφραζε τὸσαύτην εἰλι-

κρίνειαν, ὥστε ἡ νεᾶνις ἠρέσθη εἰς τὴν διαθε-βαίωσιν αὐτοῦ· ἐτράπησαν ἀμφότεροι σιωπηλῶς τὴν πρὸς τὸν πύργον ἄγουσαν.

Γ'.

Ὁ φοιτητής.

Ἦτο ἡδὴ τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοῦ Μαΐου· τὰ χλοερὰ σπαρτὰ ἤρξαντο ὠχρίωντα καὶ σπανιώτερον ἠκούετο τὸ ἄσμα τὸ ἡδυμολπον τῆς ἀηδόνος. Ἡ θερμότης προεχώρει ὁσημέραι αὐξοῦσα. Ἦν ἡ ἀρχὴ τοῦ θέρους.

Εἰς τὸ χωρίον Β. . . εἶχεν ἔλθει νέος τις, ἵνα διαμείνῃ ἡμέρας τινὰς πρὸς τέρψιν. Ἦτο φοιτη-τῆς τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς τοῦ ἐν Ἀθήναις Πα-νεπιστημίου. Νέος κομψὸς ξανθός, ὑψηλοῦ ἀναστή-ματος καὶ ρωμαλέος· πλήρης ἀφελείας, πλήρης πνεύματος· ὅλος θυμῷ, ὅλος χαρᾷ· ὁ ἔρος με-ταμορφωθείς εἰς νεανίαν.

Καὶ ὅμως οὐδέποτε εἶχεν ἀγαπήσει. Ἀπερροφημένος ὑπὸ τοῦ ζήλου πρὸς τὴν ἐπιστήμην ὀλίγην προσοχὴν ἐδίδεν εἰς ἔρωτας καὶ νεανίδων μειδιάματα καὶ ὀφθαλμῶν μαγείας καὶ χειλῶν ἀμαρυγᾶς. Ἦτο παρθένος ἕως τότε ἡ καρδιά του. Ἐν τούτοις ἠρέ-σκετο ν' ἀναστρέφεται μετὰ ὥραϊων κορασίδων καὶ συνδιαλέγεται ἡδέως μετ' αὐτῶν! Ἡ δὲ εὐφράδεια καὶ τὸ γλυκὺ τῆς γλώσσης του εἶχόν τι τὸ τερπνὸν καὶ ἐπα-γωγὸν διὰ πάντα τὸν ἀκούοντα.

Ἐλθὼν εἰς τὸ χωρίον μετέβη εἰς ἐπίσκεψιν τῶν κυ-ρίων τῆς ἐπαύλειος. Ἐκεῖ διελέξατο περὶ διαφορῶν θεμά-των μετὰ τῆς θελκτικῆς ἐκείνης δεσποινίδος, ἧς τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ἀγγίνοια δὲν διεξέφυγον τὴν προσοχὴν τοῦ νέου. Ὁ δὲ πατήρ τῆς Ἀναστασίας θελχθεὶς ὑπὸ τῆς συναναστροφῆς αὐτοῦ, τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων προσεκάλεσατο αὐτόν, ἵνα τὴν προσεχῇ Κυριακὴν συνο-δεύσῃ αὐτοὺς εἰς ἐξοχικὴν ἐκδρομὴν ὅπου ἔμελλον καὶ ν' ἀριστήσωσιν· εὐχαρίστως παρεδέξατο ὁ νεανίας καὶ μετ' ὀλίγον ἀφῆκε τὸν πύργον.

Μετὰ τὴν ἀποχώρησιν αὐτοῦ ἡ Ἀναστασία ἤρξατο καὶ πάλιν νὰ ρεμβάζῃ. «Ἰδοὺ εἰς νέος, διενόηθη, ὅστις νῦν μὲν εἶναι ἄσημος, καὶ ὅμως δύναται ποτε νὰ γίνῃ τι. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης νύχταριστεῖτο νὰ ἀκούῃ συνε-χῶς περὶ αὐτοῦ.

Παράδοξον! ἐν ᾧ ὁ Ἀρίστων ἀπεμακρύνετο τοῦ πύρ-γου, δις, τρίς ἔστρεψεν ὀπίσω ἀκουσίως καὶ παρατήρησε τὰ παρὰ θυρά. Πρὸς τοῦτοις ἐγένετο σκυθρωπός. Τί εἶχεν; οὐδ' αὐτὸς ἐγίνωσκεν· εἰς τὰ ὧτά του ἦν ἔναυλος εἰσέτι ἡ ἀργυρότης φωνὴ τῆς κόρης, τῆς σοβαρᾶς ἐκείνης κόρης, ἧτις ὠμίλει οὐχὶ ἐπιπολαιῶς, ἀλλ' ὡς ἐμ-βριθὴς ἀνὴρ. Οἱ δὲ ὀφθαλμοί, οἱ κροσσῶτοί, οἱ μέλα-νες, οἱ μετὰ τῶν χειλῶν ὀμιλοῦντες ἐκφρασιώτατα, ἀνεξάλειπτοι ἔμενον πρὸ τῶν αὐτοῦ ὀμμάτων. Ἐν ᾧ περιεπάτει οὕτω κάτω νενευκῶς, συνήντησαν τὰ βλέμ-ματά του ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μικρὸν τετράδιον μετὰ ἐξωφύλ-λου ἐρυθροῦ. Ἀνέλαθεν αὐτὸ καὶ περιέργως ἀνοίξας ἀνέ-γνω τὴν ἀρχήν. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἤσπραξαν· τὸ εὐρημα

ἦν πολύτιμον. Ἐστρεψε δύο φύλλα γεγραμμένα, τὰ λοιπὰ ἦσαν λευκά. Τὸ ἔργον ἦτο ἀτελές· ἀναντιρρήτως ὁ γράψας εἶχεν ἀπωλέσει τὸ τετράδιον πρὶν ἢ τὸ συμπληρώσῃ. Ἐκρυψεν αὐτὸ ὁ νέος ἐν τῷ θυλακίῳ καὶ ἔσπευσεν εἰς τὴν κατοικίαν του. Ἦν αὕτη ἰσόγειος οἰκία κήπων ἔχουσα τερπνὸν καὶ σύνδενδρον, ἀνῆκε δὲ εἰς ἀγαθὸν χωρικόν, ὅστις συχνάκις ἐφιλοξενεῖτο ἐν τῇ πόλει παρὰ τοῖς γονεῦσι τοῦ Ἀρίστωνος καὶ ἤδη ἀνταπέδιδεν αὐτῷ τὰ ἴσα.

Εὐθύς ὡς ὁ φοιτητὴς εἰσῆλθεν εἰς τὸν ὥρατον κήπον ἐκάθισεν ἐπὶ ριπὸς ὑπὸ τὴν σκιὰν βερυκοκκίας παλαιάς, τοὺς ὤμους καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ δένδρου ἐπερείδων καὶ ἐξήγαγεν ἀπὸ τοῦ θυλακίου τὸ τετράδιον· καὶ πάλιν εἰς τὴν πρώτην σελίδα προσήλωσε τὰ ὅμματα. Ἡ ἐπιγραφή ἦν καλλιγραφικωτάτη· γράμματα ὠρειδῆ, συνδεμένα, ὀλίγον κλίνοντα πρὸς τὰ δεξιὰ ἀπετέλουν τὸ χειρόγραφον· χεῖρες καλλιτεχνικώταται ἐχάραξαν τὰ γράμματα ἐκεῖνα, χεῖρες λεπταὶ καὶ ἡσκημένοι. Ἀμφιβολία δὲν ὑπῆρχε τὸ χειρόγραφον ἀνῆκε τῇ ὥρατῃ Ὁρειάδι, τῇ κορασίῳ τοῦ πυργου.

Σφοδρὰν θὰ δοκιμάσῃ λύπην διὰ τὴν ἀπώλειαν αὐτοῦ ἡ χαριτόδωτος· καὶ ὅμως ἡ χάρις τοῦ νεανίου διὰ τὸ εὖρημα αὐτὸ ἦτο μεγάλη· ἐθεώρησε τοῦτο δῶρον τοῦ οὐρανοῦ δι' αὐτόν. Καίτοι δὲ ἦν ἀτελές, ἐν τούτοις ἦτο δι' αὐτὸν πολύτιμον κειμήλιον. Τὸ βλέμμα πάλιν ἐπὶ τῆς σελίδος ἔριψε καὶ ἀνέγνω: « Ἡ αὐτογραφία μου ».

Ἡ αὐτογραφία της εἶπε καὶ ἐμειδίασε προτείων τὸ κάτω χεῖλος. Εἶτα συνωφρῶθη καὶ κατέστη σύννους. Ἐπρεπεν ἄρα γε ν' ἀναγνώσῃ αὐτήν; τοῦτο δὲν θὰ ἦτο παραβίασις; δὲν θὰ ἦτο ἀντικρυς ἀμάρτημα κατὰ τοῦ συνειδότως; Μικρὰ κόρη ἐμπιστεύεται ἐπὶ τοῦ χάρτου τὰ διανοήματά της, καὶ τίς ὁ ἀδιάκριτος ἐκεῖνος ὃς τολμᾷ νὰ ρίψῃ βλέμμα ἱερόσυλον ἐπὶ τῶν μυστικῶν ἐκείνων σελίδων! Τοιαῦται σκέψεις κατὰ πρῶτον διήλθον διὰ τοῦ νοῦ αὐτοῦ, ἀλλ' ἐν ἀχαρεὶ κατέπνιξεν αὐτὰς ὡσεὶ ἰδύναμις τις ἀνωτέρα ἡνάγκαζεν αὐτὴν, νὰ παραβῇ τὴν φωνὴν τοῦ καθήκοντος· καὶ ἦν ἡ ἰσχὺς αὐτῆς ἀκαταμάχητος, δὲν ἦτο αὕτη ἡ περιέργεια, ἀλλ' αὐτὴ ἐπέτεινε τὴν περιέργειαν, ὥστε ὁ Ἀρίστων ἐνέδωκεν εἰς τὰς πιέσεις αὐτῆς καὶ ἤρξατο ἀναγινώσκων.

(Ἀκολουθεῖ).

ΜΕΝ. Π. ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΗΣ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ.—Ἡ περί τῆς ὀλικῆς ἐκλείψεως τῆς 4)16 ἀπριλίου ἐκδοαίς τοῦ κ. Pasteur καὶ ἡ ἐξ ἀπορριψῆς ταύτης ἀνακοίνωσις τοῦ κ. J. Janssen.—Ἡ ἀτμοσφαῖρα τοῦ Διὸς.—ΓΕΩΡΥΣΙΚΑ.—Ἡ ἐντασις τῆς βαρύτητος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς.—ΓΕΩΛΟΓΙΚΑ.—Ἀνάπτυξις μεταμορφωτῶν ὑπὸ τοῦ κ. Stanislas Meunier.—ΧΡΟΝΙΚΑ.—Ἡ εἰς τοὺς ἀσθινοὺς ἀπαγόρευσις τοῦ καπνίσματος.

Ἐν τισὶ τῶν προηγουμένων Ἐπιστημονικῶν ἡμῶν Ἐπιθεωρήσεων ἀνεγράψαμεν τὰς ἐκάστοτε διαδιδόμενας εἰδήσεις περὶ τῶν ὑπὸ τῶν διαφόρων ἀστρο-

νομικῶν ἀποστολῶν γενομένων παρατηρήσεων κατὰ τὴν σημαντικὴν ὀλικὴν ἐκλείψιν τῆς 4)16 ἀπριλίου ἐ. ε. Συνεχίζοντες τὴν ἐν ταῖς στήλαις ταύταις ἀναγραφὴν τῶν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἀνακινώσεων, δημοσιεύομεν σήμερον περιλήψιν τῆς ὑπὸ τοῦ κ. A. de La Baume Pluvinel—ἀποσταλέντος, ὡς γνωστόν, εἰς Σενεγάλην πρὸς φωτογραφικὴν καὶ φασματοσκοπικὴν μελέτην τοῦ ἡλιακοῦ στεφάνου, κωλυθέντος δὲ νὰ μεταβῇ ἐκεῖσε—πεμφθείσης τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων ἀνακινώσεως αὐτοῦ,¹ ἐπὶ τῶν ἐκτελεσθέντων ἔργων ὑπὸ τοῦ κ. Pasteur, ἀρχηγοῦ τῆς φωτογραφικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἀστεροσκοπείου τοῦ Meudon, ἀποσταλέντος, ὡς γνωστόν! ἀντὶ τοῦ κ. Pluvinel καὶ ἐπιφορτισθέντος τὴν ἐκ Joel (Σενεγάλη) μελέτην τῆς ἐκλείψεως δι' ὀργάνων πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον κατασκευασθέντων, ἰδίᾳ δὲ τὴν διὰ τῆς φωτογραφίας μελέτην τῆς ὕψους τοῦ στεφάνου, τοῦ φάσματος αὐτοῦ καὶ τῆς φωταυγείας αὐτοῦ ἐντάσεως.

Ἐκ τῆς ἀνακοινώσεως ταύτης μαθηάνομεν ὅτι ὁ κ. Pasteur ἔλαβεν 9 φωτογραφικὰς εἰκόνας τοῦ στεφάνου δι' 9 ἀντοφθαλμίων ἐχόντων τὴν αὐτὴν μὲν ἐπαισθητὴς ἐστιακὴν ἀπόστασιν (1, 50 μ.) διάφορον δὲ τὸ ἄνοιγμα, ὅπερ ποικίλλει ἀπὸ 155 μέχρι 5 χιλιοστομέτρων. Ἐκ τῆς ἐξετάσεως τῶν εἰκόνων τούτων συνάγεται:

α) Ὅτι ἀρκεῖ ἡ φωτογραφικὴ δρᾶσις 4' διαρκείας πρὸς ἐπιτυχίαν ὅσῃ τὸ δυνατόν πληρεστέρας παραστάσεως τοῦ στεφάνου. Ἡ δρᾶσις αὕτη δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ δι' ἐκθέσεως 6'' μόνον διαρκείας δι' ἀντοφθαλμίου ἐχοντος ἐστιακὴν ἀπόστασιν ἐξισουμένην πρὸς τὸ δωδεκαπλάσιον τῆς διαμέτρου τοῦ ἀνοίγματος αὐτοῦ.

β) Ὅτι ἡ ὕψις τοῦ στεφάνου δὲν παρουσιάζει τὴν ὅψιν, ἣν ἐνόμιζον ὅτι ἐν αὐτῷ θὰ ἀνυψοῖτο.

Ἀφ' ἑτέρου δέ, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὀλικῆς φάσεως ἦσαν ἐν ἐνεργείᾳ δύο φωτογραφικὰ φασματοσκόπια, ἡ δὲ ἐν τῷ φάσματι τοῦ στεφάνου παρουσία τῶν ραβδώσεων τοῦ Fraunhofer ἐπιβεβαιῶνται τὰς ὑπὸ τοῦ κ. Janssen γενομένας τῇ 1871 καὶ 1883 παρατηρήσεις, ἐξ ὧν συνεπέραναν οὗτος ὅτι ὑψίσταται ἐν τῷ στεφάνῳ ἐξ ἀντακλάσεως τὸ ἡλιακὸν φῶς.

Ἡ δὲ μέτροσις τῆς ἀκτινοβολίας τοῦ στεφάνου, καίτοι αὕτη λείπεται τῆς ἐπιιδιωκομένης ἀκριβείας ἐνεκα τῶν ἐλαφρῶν νεφῶν τῶν καλυπνύοντων τὸν οὐρανὸν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκλείψεως, δεκνύει ὅτι τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐκτεμπόμενον φῶς εἶνε ἀρκούντως ἐντονον. Εἰς ταῦτα προσθετέον ὅτι λίαν εὐαίσθητον θερμόμετρον ἐσημείωσε κατὰπτωσιν θερμοκρασίας 1°, 8 κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκλείψεως, ὅτι δὲ ἡ κατάψυξις αὕτη θὰ ἦτο βεβαίως μεγαλειτέρα ἂνεν τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην πνέοντος βορειοδυτικοῦ ἀνέμου, ὅστις ἀνεμίγνυε τὰ στρώματα τοῦ ἀέρος, καὶ ἂνεν τῆς ὀμιχλώδους καταστάσεως τῆς ἀτμοσφαίρας, ἥτις ἐξησθένει τὴν ἀκτινοβολίαν.

Κατὰ δὲ τὴν συνεδρίαν τῆς 5)17 ἰουλίου ὁ κ. J. Janssen ἀνέγνω ὑπόμνημα, ἐν ᾧ ἱστορικῶς ἀνα-

1) Συνεδρία τῆς 28)10 ἰουλίου.

1) Βλέπε «Ἐβδομαδιαίας Ἐπιθεωρήσεως» ἀριθ. 27, ἐν σελ. 534

φέρονται τὰ γεγονότα, δι' ὧν ἀπεδείχθη ἡ ὑπαρξίς τῆς ἀποτελούσης τὸν ἡλιακὸν στεφάνον ἀτμοσφαίρας, ἥτις ἐτέθη ἐν ἀμφιβολίᾳ πολὺν μετὰ τὴν σημαντικὴν ὀλικὴν ἐκλείψιν τοῦ 1868, δι' ἧς, ὡς καὶ ἀλλοτε ἀνεγράψαμεν¹, νέοι ἠνεώχθησαν ὀρίζοντες, ἐνεκαίνισθη δὲ ἡ ἀξιολογώτατη σειρά τῶν συγχρόνων σχετικῶν πρὸς τὴν σύστασιν τοῦ Ἥλιου ἀνακαλύψεων. Διὰ τῆς αὐτῆς ἐκθέσεως αὐτοῦ ὁ κ. Janssen ἀποδεικνύει ὅτι αἱ ὑπ' αὐτοῦ γενομένης παρατηρήσεις κατὰ τὴν ὀλικὴν ἐκλείψιν τοῦ δεκεμβρίου τοῦ 1871 καὶ ἐξ ὧν συνεπέρανε τὴν ὑπαρξιν νέας περὶ τὸν Ἥλιον ἀτμοσφαίρας, ἣν προσέτεινε νὰ καλέσῃ ἀτμοσφαῖραν τοῦ στεφάνου (atmosphère coronale), εὐρίσκονται σήμερον ὁλοσχερῶς ἐπιβεβαιωμένοι διὰ τῶν φασματικῶν φωτογραφιῶν, ἃς τοσοῦτον καλῶς ἐπέτυχεν ὁ κ. Pasteur κατὰ τὴν τελευταίαν ὀλικὴν τοῦ Ἥλιου ἐκλείψιν.

Ἐτέρα δὲ ἀστρονομικὴ μελέτη, ἀξία ἀναγραφῆς ἐν ταῖς στήλαις ταύταις, εἶνε ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Marsden Manson διατυπωθεῖσα ἐν τῷ Ciel et Terre περὶ τῆς ἀτμοσφαίρας τοῦ πλανήτου Διὸς, ὅστις, ὡς γνωστόν, παρέχει τὴν μείζονα εὐχέριαν πρὸς μελέτην τῆς ἀτμοσφαιρικῆς αὐτοῦ κυκλοφορίας. Καὶ ἐν πρώτοις μὲν εἶνε φανερόν ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος κυκλοφορία τῆς ἀτμοσφαίρας τοῦ γίγαντος τῶν πλανητῶν δὲν εἶνε ἐντελὴς ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν τῆς ἡμετέρας, διότι ἡ ἐπιφάνεια τοῦ πλανήτου τούτου πλὴν τῆς ἡλιακῆς θερμότητος, ἥτις εἶνε πολλὰ ἐλάσσων τῆς ἀντιστοιχούσης εἰς τὴν ἡμετέραν Γῆν ὑπὸ ἴσην ἐπιφάνειαν, ἐξισουμένη μὲν πρὸς τὸ 1)27 ἐκείνης², θερμαίνεται καὶ ὑπὸ τῆς ἰδίας τοῦ πλανήτου θερμότητος, ὡς τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ταχειῶν μεταβολῶν, ἃς ὑφίστανται αἱ μᾶζαι τῶν νεφῶν. Οὐδὲν ἥττον δέον νὰ θεωρηθῇ ἡ κίνησις τῆς τοῦ Διὸς ἀτμοσφαίρας ὡς προσερχομένη πρῶτιστά ἐκ τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἥλιου, ἐπὶ τούτου δὲ στηριζόμενος ὁ Marsden προσεπάθησε νὰ διατυπώσῃ τοὺς νόμους τῆς κινήσεως τῆς ἀτμοσφαίρας τοῦ ἐνλόγῳ πλανήτου, συνενώσας πρὸς τοῦτο πολλὰ γεγονότα γενικῶς παραδεδομένα ἐν σχέσει πρὸς τὸ σύστημα τῶν ἡμετέρων νεφῶν καὶ τὴν κίνησιν, ἣν ἀκολουθοῦσι τὰ ἐκ κονιορτοῦ νέφη. Εἶτα ἠσυχολήθη εἰς τὰς παρατηρουμένας ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Διὸς κηλίδας καὶ διέγραψε πίνακα τῶν περιόδων τῆς περιφορᾶς αὐτῶν καὶ τοῦ γεωγραφικοῦ αὐτῶν πλάτους, ἐξ οὗ συνεπέραναν ὅτι αἱ μέσαι περίοδοι τῆς περιφορᾶς κατὰ τὰ διάφορα πλάτη ἔχουσιν ὡς ἐξῆς:

Πλάτη.	Χρόνος περιφορᾶς.
120 B., ἐπὶ τῇ βῆσει 17 κηλίδων.	9 ὥρ. 55' 36", 49
40 B., » » » 5 »	9 50 40, 06
80 N., » » » 21 »	9 50 22, 04
300 N., » » » 3 »	9 55 17, 01

1) Βλέπε Ἐβδομαδιαίας Ἐπιθεωρήσεως ἀριθ. 21, ἐν σελ. 414—415.

2) Ἡ θερμότης καὶ τὸ φῶς, ὅπερ προσπίπτει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν πλανητῶν, εὐρίσκονται εἰς ἀντίστροφον λόγον τῶν τετραγώνων τῶν ἀπὸ τοῦ Ἥλιου ἀποστάσεων, τῆς ἀποστάσεως δὲ τοῦ Διὸς ἐξισουμένης πρὸς 5,2, ἡ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ προσπίπτουσα ἡλιακὴ θερμότης ἰσοῦται πρὸς 100²: 5,2² ἢτοι πρὸς 4)27.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ αὐτὰς ταύτας τὰς κηλίδας, ὁ κ. Manson θεωρεῖ ὅτι ἐκ τούτων αἱ μὲν φαινόμενα λευκαὶ ἀποτελοῦνται ἐκ μαζῶν ἀέρος θερμοῦ ἐν ἀνιούσῃ κυκλίσει (giration ascendante), ἐκ κατωτέρων προσερχομένων χωρῶν, ἐνῶ αἱ φαινόμενα σκοτεινὰ εἶνε ἀπλῶς στήλαι ψυχροῦ κατιόντος ἀέρος, συννηωμένοι δὲ ἀποτελοῦσι μέρη συστήματος καθέτου κυκλοφορίας. Ἐπίσης θεωρεῖ τὴν ἐρυθρὰν κηλίδα ὡς ἀποτέλεσμα ἐκφυγῆς τῆς ἐσωτερικῆς θερμότητος, τὴν δὲ ἀπωστικὴν δύναμιν, ἣν αὕτη φαίνεται ἔχουσα, ὡς ὀφειλομένην εἰς τὴν διαστολὴν τῶν θερμῶν ρευμάτων, καθ' ὅσον ταῦτα ἀνέρχονται. Ἐπίσης ἐρμηνεύει τὴν ἐπιβράδυνσιν καὶ τὴν ἐπιτάχυνσιν τῆς περιόδου τῆς περιφορᾶς τῶν κηλίδων διὰ τῆς αὐξήσεως τῆς ταχύτητος τῶν δυτικῶν ἀνέμων, κτλ.

Καὶ ταῦτα μὲν εἶνε ἐν περιλήψει τὰ σημαντικώτερα τῶν προσιτῶν ἡμῶν ἀστρονομικῶν γεγονότων τοῦ λήξαντος μηνός, εἰς ᾧ ἡδύνατό τις νὰ προσθέσῃ καὶ τινὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν κατὰ τὴν 8 καὶ 9 ἰουλίου (ν. ἡμ.) γενομένην ἀνακάλυψιν τοῦ ὑπὸ τοῦ κ. Tisserand ὀνομασθέντος κομήτου Rordame-Quénisset, οὗτινος τὴν ἐν τῷ οὐρανῷ παρουσίαν ἀνήγγειλε διὰ τηλεγραφήματος πρὸς τὸν κ. Tisserand ὁ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἀστεροσκοπείου τοῦ Juvisy προσκεκολλημένος κ. Quénisset ὡς παρατηρηθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ τὴν ἐσπέραν τῆς 27)9 ἰουλίου, ἀνεκάλυψε δὲ πρῶτῳ κατὰ τηλεγράφημα τοῦ κεντρικοῦ σταθμοῦ

τοῦ Kiel μίαν ἡμέραν πρότερον (26)8 ἰουλίου) ἐν Utah (Ἡνωμέναις Πολιτεῖαις) ὁ κ. Rordame. Τὸν κομήτην τοῦτον, ὅστις ἀνεφάνη κατὰ τὸ ὄριον τῶν ἀστερισμῶν τῆς Μεγάλης Ἀρκτοῦ καὶ τοῦ Μικροῦ Λέοντος, καὶ οὗτινος ἡ λάμψις ταχέως φθίνει, καθ' ὅσον ἀπομακρύνεται ἀφ' ἡμῶν βαίνων πρὸς τὴν κόμην τῆς Βερενίκης, παρηκολούθησαν, πλὴν τῶν κ. Rordame καὶ Quénisset, καὶ οἱ ἀστρονόμοι κ. Bigourdan, διὰ τοῦ ἰσημερινοῦ τηλεσκοπίου τοῦ δυτικοῦ Πύργου τοῦ Ἀστεροσκοπείου τῶν Παρισίων, G. Rayet καὶ L. Picart, διὰ τοῦ μεγάλου ἰσημερινοῦ τηλεσκοπίου τοῦ Ἀστεροσκοπείου τῆς Bordeaux, καὶ ἄλλοι. Κατὰ τὰς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων γενομένας ἀνακοινώσεις περὶ τῶν ἐπὶ τοῦ κομήτου τούτου παρατηρήσεων συνάγεται ὅτι, κατὰ μὲν τὴν πρώτην ἐκ τοῦ Ἀστεροσκοπείου τοῦ Juvisy παρατήρησιν τοῦ κ. Quénisset ἡ μὲν κόμη τοῦ ἀστέρος, ἥς ἡ διάμετρος ἐξισούτο πρὸς 10' μέχρι 15', ἦτο λαμπροτάτη, ἡ δὲ ὀλικὴ αὐτοῦ λάμψις ἦτο κατωτέρα τῆς τοῦ τετάρτου μεγέθους, παρατηρήθη δὲ ἀντιθέτως πρὸς τὸν Ἥλιον κειμένη οὐρὰ 3⁰ μήκους, ὁ δὲ λαμπρότατος τοῦ ἀστρου πυρὴν εἶχε διάμετρον 4'', ὅτι δὲ τὴν 4)16 ἰουλίου ἡ λάμψις τῆς οὐρᾶς ἦτο ἀσθενής, μὴ ἔχουσα μῆκος πλέον τῆς 1⁰, κατὰ δὲ τὰς ὑπὸ τοῦ κ. Bigourdan παρατηρήσεις τῆς 4)16 ἀπριλίου, ὁ κομήτης οὗτος ἦτο ὁρατὸς διὰ τοῦ ἀόπλου μὲν ὀφθαλμοῦ ὡς ἀστὴρ τετάρτου μεγέθους καὶ ἂνεν οὐρᾶς, διὰ τῆς διόπτρας δέ, μεγεθυνοῦσης τὰ ἀντικείμενα 158κις, ἐφαίνετο οὗτος ὡς νεφελοειδὴς στρογγύλη, ἔχουσα ὀλικὴν διάμετρον 3, 5' μετὰ πυρῆνος 2'' μέχρι 3'' διαμέτρου, περιβαλλομένου ὑπὸ λαμπρᾶς νεφελοειδούς, ἥτις ἐδοχημάτιζε κυκλοειδῆ ἐπιφάνειαν 20'' περίπου διαμέτρου, ἐντελὴς δια-

κεκριμένην τῆς λοιπῆς κόμης, ἥς ἡ φωτεινὴ ἑντασις ἐφθινεν ὁμοιομόρφως πρὸς τὰ πέρατα.

Μεταξὺ τῶν ἐσχάτως γενομένων ἐρευνῶν καὶ μελετῶν ἐπὶ τῆς ἐντάσεως τῆς βαρύτητος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς πολλοὺ λόγου ἀξίαι εἶνε αἱ ἐσχάτως γενομέναι ὑπὸ τοῦ κ. Alphonse Berger, προσπαρασκευαστοῦ τοῦ Lippman ἐν τῇ Σορδόνη, καὶ τοῦ ταγματάρχου Defforges. Καὶ ἡ μὲν τοῦ πρώτου ἐργασία, ὑποβληθεῖσα δι' ὑπομνήματος τοῦ κ. Berger εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων ὑπὸ τοῦ κ. Tisserand¹, ἀναφέρεται εἰς τὸν προσδιορισμὸν τῆς μέσης πυκνότητος τῆς Γῆς. Πρὸς τοῦτο ἐχρησιμοποίηθη ὑπὸ τοῦ κ. Berger λίμνη τις τοῦ βελγικοῦ Λουξεμβούργου, ἥς ἡ ἐπιφάνεια, ὀλκιῆς ἐκτάσεως 32 ἑκταρίων, δυνατόν νὰ ὑψωθῇ ἢ νὰ ταπεινωθῇ κατὰ βούλησιν καθ' ἐν ὅλον μέτρον, οὕτω δὲ προστίθεται ἢ ἀφαιρεῖται ἀπ' αὐτῆς ἑλκουσα μᾶζα βάρους 320000 χγ. Διὰ τῆς μεθόδου ταύτης ὁ κ. Berger εὑρεν ὡς μέσθον πυκνότητα τῆς Γῆς τὸν ἀριθμὸν 5,41, ἐνῶ, ὡς γνωστόν, διὰ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Cornu ὑπελογίσθη αὕτη εἰς 5,46. Ἡ δὲ τοῦ κ. Defforges ἐργασία, ἀνακοινωθεῖσα τῇ αὐτῇ Ἀκαδημίᾳ κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 5/17 ἰουλίου, εἶνε τὸ ἐξαγόμενον σειράς προσδιορισμῶν τῆς ἐντάσεως τῆς βαρύτητος, αἵτινες ἐγένοντο ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ 1884 γεωγραφικὴν αὐτοῦ ὑπηρεσίαν. Κατὰ τὴν δοθαρὰν ταύτην καὶ μακρὰν ἐργασίαν ἐγένοντο διὰ διαφόρων μεθόδων 41 προσδιορισμοὶ τῆς ἐντάσεως τῆς γήινης βαρύτητος ἐν 35 διαφόροις σταθμοῖς, τῶν δὲ οὕτως εὑρεθεισῶν τιμῶν ἐγένετο σύγκρισις πρὸς τὴν τῶν Παρισίων, ἥτις ἐθεωρήθη ὡς βᾶσις, καὶ ἡ ἐν ἐκάστῳ τῶν 35 σταθμῶν ἀναγωγή εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Αἱ τοῦ πίνακος τούτου ἄκραι ἐντάσεις τῆς γήινης βαρύτητος ἀντιστοιχοῦσιν εἰς τοὺς σταθμοὺς: Ἐδιμβούργον (9,81680 μ.)¹ καὶ Laghouat (9,79549 μ.), ἡ δὲ μέση ἑντασις αὐτῆς εἰς τοὺς Παρισίους 9,81012 μ.). Ἐπειδὴ δὲ μεταξὺ τῶν 35 σταθμῶν, ἐν οἷς αἱ ὑπ' αὐτοῦ μετρήσεις ἐγένοντο, ὑπάρχουσι καὶ τινες κοινοὶ πρὸς τοὺς προγενεστέρων προσδιορισμῶν, οἵτινες ἐγένοντο ὑπὸ τῶν Biot, Kater καὶ Albrecht (καὶ κατὰ συνέπειαν πρὸς τοὺς τῶν Bessel καὶ Petters), ὁ κ. Defforges ἠδυνήθη νὰ συγκρίνῃ τὰς ἰδίας αὐτοῦ πρὸς τὰς τῶν προγενεστέρων μετρήσεις καὶ νὰ εὑρῇ οὕτω, τὰς ἐν τοῖς αὐτοῖς σημείοις διαφορὰς τῆς ἐντάσεως τῆς βαρύτητος. Οὕτως αἱ πρὸς τὰς μετρήσεις τοῦ Biot διαφοραὶ τῶν ὑπὸ τοῦ κ. Defforges εὑρεθέντων ἀριθμῶν εἶνε αἱ ἑξῆς: Ἐδιμβούργον, 0,00111 μ., Γρενουήνσιον, 0,00112 μ., Δουνκέρκη, 0,00120, Παρίσιοι, 0,00119 μ. ἠδυνήθη. Ὅθεν οὗτος διὰ συγκρίσεως τῶν ἐν τοῖς κοινοῖς σταθμοῖς εὑρεθέντων ἀριθμῶν καὶ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἐκ τῶν συγκρίσεων τούτων προκυπτουσῶν διορθώσεων, νὰ σχηματίσῃ ὁμογενές τι ὅλον συγχευῶν τὰς μετρήσεις τῶν ἀρχαίων παρατηρητῶν μετὰ τῶν τῆς γεωγραφικῆς ὑπηρεσίας.

1) Συνεδρία τῆς 14/26 ἰουνίου.

2) Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ἐκφράζουσιν, ὡς γνωστόν, τὴν σταθερὰν ἐπιτάχυνσιν (γ), ἥτοι τὴν προτιθεμένην ταχύτητα εἰς τὸ τέλος ἐκάστου (τοῦ πρώτου) δευτερολέπτου τῆς πτώσεως τῶν ἀπὸ τῆς ἡρεμίας πρὸς τὸ κέντρον τῆς γῆς ἐνεργείᾳ τῆς βαρύτητος πιπτόντων σωμάτων.

Αἱ ἀνωμαλῖαι τῆς ἐντάσεως τῆς βαρύτητος ἀπεδίδοντο ὑπὸ τινων μὲν εἰς ἀντιστοιχοὺς ἀνωμαλίας τοῦ σχήματος τῆς Γῆς, ὑπὸ ἄλλων εἰς τὸ ἀτελές τῶν τύπων τῆς ἀναγωγῆς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης τῶν ἐκ τῆς ἀμέσου μετρήσεως τῆς ἐντάσεως τῆς βαρύτητος προκυπτόντων ἀριθμῶν, ὑπὸ ἄλλων δὲ εἰς τὴν ἀνίδον διανομὴν τῆς μάζης ἐν τῇ γήινῳ σφαίρῃ, ὑπὸ τῶν πλείστων δὲ εἰς τὸ ἐλαττωματικὸν τῶν μετρήσεων. Ἐκ τοῦ συνόλου δὲ τῶν ὑπὸ τοῦ κ. Defforges γενομένων μετρήσεων καὶ ἐκ τῆς διορθώσεως τῶν ἀρχαίων τιμῶν ἔπεται, κατὰ τὸν συγγραφέα, ὅτι ἡ βαρύτης διανέμεται λίαν ἀνωμάλως ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς. Ἐπὶ τῶν νήσων σημαντικὴ σημαντικὴ αὐξήσις τῆς βαρύτητος, ἐλάττωσις δὲ αὐτῆς ἐπὶ τῶν ἡπείρων, ἡ δὲ ἐλάττωσις αὕτη εἶνε τόσῳ ἐπαισθητοτέρα, ὅσῳ οἱ σταθμοὶ κεῖνται εἰς μείζον ὕψος καὶ εἰς μείζονα ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀπόστασιν. Αἱ διαφοραὶ αὗται καθίστανται ὑπὸ τοῦ κ. Defforges καταφανεῖς διὰ διαγράμματος γραμμῆς ἀρχομένης ἀπὸ τῆς Σπιτζβέργης καὶ ληγούσης εἰς Biskra, ἐνῶ παρατηρεῖται ὅτι αἱ ἀνωμαλῖαι τῆς ἐντάσεως τῆς βαρύτητος, θετικαὶ ἐν Σπιτζβέργῃ, ἐν Σκωτίᾳ καὶ ἐν Κορσικῇ, εἰσὶν ἀρνητικαὶ ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἀλγερίᾳ, εὐκρινῶς παρακολουθοῦσαι τὴν αὐξήσιν τοῦ ὕψους καὶ τῆς ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀποστάσεως. Κατὰ τὸν κ. Defforges αἱ ἀνωμαλῖαι αὗται οὐδόλως δέον ν' ἀποδοθῶσιν εἰς ἀνωμαλίας τοῦ σχήματος τῆς γήινης σφαίρας.

Ἀξίον ἀναγραφῆς γεγονός, σχετιζόμενον πρὸς τὰ ἐκάστοτε ἐν ταῖς στήλαις ταύταις καταχωριζόμενα περὶ τῆς φύσεως τῆς ἐκτὸς τοῦ ἡμετέρου πλανήτου ὕλης, εἶναι ἡ ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς γεωλόγου κ. Stanislas Meunier γενομένη ἀνάλυσις δύο δειγμάτων μετεωριτῶν προσενεχθέντων εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἐκείνου μουσείου ὑπὸ τοῦ Halid Edhem Pacha. Πρὸ τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ θέσει κατατάξεως τῶν δειγμάτων τούτων, ὁ κ. Meunier προσέβη εἰς λιθολογικὸν αὐτῶν προσδιορισμὸν, ἐθεώρησε δὲ τὴν ἀνακοινῶσιν τῶν πορισμάτων τῆς ἐρεύνης ταύτης τοσοῦτ' ὑμᾶλλον ἐνδεδειγμένην, ὅσῳ διότι οὐδεμία περὶ τῶν λίθων τούτων ἐγένετο μέχρι τοῦδε δημοσίευσις.

Ὁ πρῶτος τῶν ἀερολίθων τούτων κατέπεσε παρὰ τὴν Τύρνοβαν, ἐν Ρωμανίᾳ, εἰς ἐποχὴν μὴ ὀρισμένην, συνελέγη δὲ περὶ τὸ 1873. Τὸ δείγμα περιβάλλεται ἐν μέρει ὑπὸ μέλανος ἐπιπάγου, πάχους 1 χιλιοστομέτρου. Ἡ κτηδὼν αὐτοῦ δεικνύει λίθον ἀνοικτοῦ τρεφοῦ χρώματος, διακρινομένη ἰδίᾳ ἐκ τῆς διεσχιζμένης αὐτῆς ὕψης (structurel fragmentaire). Τὸ εἰδικὸν αὐτοῦ βῆρος ἰσοῦται πρὸς 3,690. Εὐχερῶς δὲ χωρίζεται ὁ μετεωρικὸς οὗτος λίθος εἰς δύο διακεκριμένα πετρώματα, μεμικμένα ὑπὸ μορφῇν τεμαχιῶν, ὧν ἕκαστον ἰδίᾳ παρουσιάζει τοὺς χαρακτηριστικὰς δύο διακεκριμένων τύπων.

Ὁ δὲ δεύτερος μετεωρικὸς λίθος κατέπεσε τὴν 21/2 ἰουνίου τοῦ 1883 εἰς δάσος τι κείμενον παρὰ τὸ χωρίον Urba. ἐν τῇ νομῇ τοῦ Belgrade—Djik. Εἶνε ὁμοιομόρφως λευκὸς καὶ ἔχει πυκνότητα 3,427· ἀποτελεῖται δὲ ἐκ λεπτοτάτων κόκκων καὶ διὰ τοῦ μικροσκοπίου ἐξεταζόμενος παρουσιάζει σχεδὸν ὅλοσχερῶς κρυσταλλωδὴ ὕψην.

ΧΡΟΝΙΚΑ. — Καθηγητῆς τοῦ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ νοσοκομείου Bellevue ἐξ ἰδίας πείρας ἐθεωρήθη ὅτι εἰς τὰ χρόνια νοσήματα καὶ ἰδίᾳ εἰς τὰ καρδιακά, δὲν εἶνε πάντοτε ἔργον φρονήσεως τὸ νὰ ἀπαγορεύῃ τις τὸ κάπνισμα εἰς τοὺς ἐκ τῶν ἀσθενῶν τυγλὸν καπνίζοντας. Παλλάκις παρατηρήθη ὅτι ἡ ἡμέρας τοῦ καπνίσματος ἐγκατάλειψις ἐπιφέρει δύσπνοιαν, ἀγωνίαν καὶ παλμούς, ἅτινα ἐξαφανίζονται ἅμα ὡς ὁ ἀσθενὴς ἐκ νέου καπνίσῃ. Μεταξὺ τούτων δὲ ἀναφέρεται ἡ περίστασις νέου τινὸς προσβολῆς θέντος ὑπὸ βαρεῖας ἀλλοιώσεως τῶν καρδιακῶν βαλβίδων, εἰς ὃν ὁ ἰατρὸς ἐδήλωσεν ὅτι ὀλίγιστα μόνον θὰ ἔζη ἔτη. Ὁ νέος ἐσκέφθη τότε ὅτι, οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, προτιμώτερον θὰ ἦτο νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ὑπολειπομένης αὐτῷ ζωῆς, καὶ ὡς ἀγαπῶν τὸ κάπνισμα, ἐπέδωκε εἰς ἀφθονον καπνοῦ χρῆσιν. Τοῦτο ἐξακολουθεῖ γινόμενον ἀπὸ δεκαετίας, ὁ δὲ ἀσθενὴς εὐρίσκεται εἰς καλλιτέραν ἢ κατ' ἀρχὰς κατάστασιν. Τοῦτο δὲν σημαίνει βεβαίως ὅτι τὸ κάπνισμα ἐνέργησεν ὡς θεραπευτικὸν μέσον, ἀλλ' ὅτι μεγάλη ἀπαιτεῖται προσοχὴ κατὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ καπνίσματος εἰς τοὺς συνεισθημένους εἰς τοῦτο.

ΗΛ. Γ. ΒΑΣΑΜΑΚΗΣ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΘΕΑΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ. — ΘΕΑΤΡΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ. Ἡ δαιμονίς Reichenberg. — ΧΡΟΝΙΚΑ.

Γράφοντες περὶ τῶν θεάτρων Ἀθηνῶν πρὸ δεκαπενθημερίας τοσαύτην λύπην ἠσθάνθημεν ἐπὶ τοῖς πρωτοτύποις ἐκείνοις ἔργοις, ἅπερ κατεπλημύρησαν τὴν ἀτυχῆ ἡμῶν σκηνὴν, ὑετοῦ ἀκρατήτου ἐπελθόντος τῶν δόξαν μὲν ζηλούντων Scribe καὶ εἰ τινας ἄλλου, παρφιδούντων δ' αὐτὸν εἰς μείζονα βαθμὸν, ἢ ἡ Βατραχομαχία τὴν Ὀμήρου Ἰλιάδα, τοσαύτην ἠσθάνθημεν λύπην ἐφ' οἷς ἀνέγνωμεν ἐν ταῖς ἐφημερίσιν, ὥστε οὕτε τὰ ὀνόματα αὐτῶν μνημονεύσαι ἠδυνήθημεν.

Ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐντεῦθεν μὲν Γέρω-Ξουρῆδες καὶ Θυμιόλαι Γαλαξειδιώτισσαι, ἐκείθεν δὲ Κωμειδύλλια καὶ Προικοθήραι, εἰς οἰκτρὸν μεταβαλοῦσα Κατάστρωμα αὐτὴν, ἐφ' ἧς οὐχὶ Λευκόν, ἀλλ' ἀληθὲς Οἰκτρὸν δράμα τελεῖται, καὶ ἡ πλήμυρα παρίσταται ἀπειλοῦσα ἡμᾶς ὀρμητικώτερα εἰς τὸ ἐξῆς καὶ οὐδὲ τῆς κιθωτοῦ φειδομένη, διότι τριακοντὰς — Θεε ψύλαξον! — ἐκ τοιούτων ἔργων, τῶν λεγομένων αὐτῶν κωμειδυλλίων, σπεύδουσι νὰ εἰσρεῦσιν εἰς τὸν ἱερὸν μὲν ἀλλ' ἀτυχῆ ναὸν τῆς Θαλασσίας. Ἀλλὰ τὸ κακὸν τοῦτο οὐχ ὑπῆρξεν ἀμικτον καλοῦ, διότι ἐξηγεῖρεν ἐπὶ τέλους τὴν ἀγανάκτησιν πολλῶν, οἵτινες, τὸ ὀλέθριον τοῦ πράγματος διακινεῖσθοντες, τὴν ἀποστροφὴν ἀπ' αὐτῶν πάντων προκαλοῦσιν. Ὅτε πρὸ τριῶν ἐτῶν δημοσίᾳ τε καὶ ἐφημερίσιν ἀπεδείξαμεν ὁποῖα εἰσὶ τὰ ἔργα ταῦτα, ἅπερ ὡς ἐλληνικά θεωροῦνται, ξενικώτερα δ' εἰσὶ πολλῶν ξένων, ἅτινα τὰς ρίζας αὐτῶν ἔχοντα ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχαίᾳ καὶ καθαρῶς ἐλληνικῇ δράματι, εἰσὶ τὴν τε τέχνην καὶ τὸν νοῦν ἐλληνικά, εἶπομεν

δὲ ὅτι ἡ ῥοπή ἐπὶ τοῦ ἀναγεννωμένου ἡμετέρου θεάτρου, τοῦ οὐπω ἰδόντος ἀκμὴν, τῶν ἔργων αὐτῶν τῆς παρακμῆς, ἐγένετο ὀλεθρία καὶ μείζονα ἔτι καταστροφὴν ἀπειλεῖ, οὐδόλως ἀνεμόμενον ὅτι αἱ προορηθεῖς ἡμῶν ἐκεῖναι οὕτω ταχέως θὰ ἐπραγματοποιούντο, τὰ δὲ τότε ρηθέντα ἐκ τῶν ὑστέρων καὶ τῶν πραγμάτων ἀσφαλῆ θ' ἀπεδείκνυντο.

Ἦδη ὅτε τὰ ἀτοπα φανερά ἐγένοντο, πανταχόθεν φωνὴ ἀκούεται κατ' αὐτῶν. Διατριβαὶ ποικίλαι καὶ κρίσεις θεατρικαὶ, δημοσιευθεῖσαι ἐν ταῖς ἀθηναϊκαῖς ἐφημερίδι, κατὰ τῶν λεγομένων κωμειδυλλίων ἀποφαίνονται. Ἦν καιρὸς ὅπως ἐπέλθῃ ἡ ἀντίθρασις ἐναντίον τῶν ἀπομιμήσεων τῶν ξενικῶν ἐκείνων ἔργων, ἅτινα κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ μακαρίτου Queux de Saint-Hilaire οὐδ' ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ ἐν ἡ ἐγεννήθησαν καὶ ἀνετράφησαν, καίπερ κεκτημένα τέχνην καὶ πρωτοτυπίαν καὶ λεπτότητα καὶ ἐπὶ πᾶσι χάριν, μέγα τι ὅλως λογιζονται, ἀλλ' ὑπὸ τῶν φρόνησιν ἀσχοῦντων παρορῶνται καὶ περιφρονοῦνται. Ἡ ὑποστήριξις τῶν ἔργων τούτων ἔχει ἐκεῖ πλὴν ἄλλων καὶ τοπικοὺς λόγους, οἷός ἐστιν ὅτι οἱ Παρίσιοι προσελκύουσι καθ' ἐκάστην ξένους πολλοὺς πρὸς τέρψιν μεταδίδοντας αὐτόσε, οἱ δὲ ξένοι οὗτοι πλῆρουσι μάλιστα τὰ θεάτρα ἐκεῖνα, ἅτινα σκοποῦσι τὴν τέρψιν μόνον. Ἡ ἀληθὴς ὅμως κριτικὴ κατεξάνεσθαι ἐναντίον αὐτῶν, αὐτοῖς δὲ οἱ διαπρύσιοι κήρυκες τῆς ἐλευθερίας τοῦ θεάτρου ἠναγκάσθησαν νὰ μετανοήσωσιν ἰδόντες τὰ ἀποτελέσματα τῶν pièces à spectacle καὶ pièces à femmes. Μὴ τὰ ἡμέτερα κωμειδύλλα οὐκ εἰσὶ τοιαῦτα καὶ προάγονται ἐντοῦτ' ἂν φαίνεται ἐκ τοῦ τελευταίου ἐκτελεσθέντος τοιούτου Ἐπὶ τοῦ κατὰ στρώματος; Τὰ ἔργα ταῦτα ὡς καὶ ἄλλοτε παρετηρήσαμεν καταστρέφουσι καὶ αὐτοὺς τοὺς ὑποκριτὰς καὶ ἀξίαν τινὰ ἔχοντας, μεταβάλλουσι δὲ καὶ αὐτοὺς τοὺς πρωτογωνιστὰς εἰς comparses καὶ figures. Εἶνε δὲ γνωστὴν ὅτι ἰδίας τιμῆς ἄξιός ὑποκριτῆς ἐστὶν ὁ δραματικὸς οὐχὶ δὲ ὁ τῶν μελοδραματιῶν (opérettes), διότι δύναται τις ἐντὸς τριῶν μινῶν νὰ παρουσιασθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν μελοδραματίᾳ καὶ νὰ παίξῃ καλῶς δὲν δύναται ὅμως νὰ πράξῃ τὸ αὐτὸ ἐν δράματι. Τὸ δρᾶμα ἀπαιτεῖ μελέτην, κόπους καὶ μόχθους. Ἐάν τις ἐρωτήσῃ τὴν δεσποινίδα Bartel, θὰ μάθῃ παρ' αὐτῆς ὅτι ὅπως κατάσκη ἦν κατέχει θέσιν ἐν τῇ Γαλλικῇ-Κωμῳδίᾳ εἰργάσθη, ἐκοπίασε, ἐμόχθησε, διαρκῶς ἐμελέτα καὶ μελετᾷ ἐπὶ χρόνον πολύν. Οὕτως ἐγένετο αὕτη ἡ κρατίστη ἀντιπρόσωπος τῆς νεωτέρας ὑποκριτικῆς τέχνης, ἡ πανταχοῦ προκαλοῦσα τὸν θαυμασμόν. Οἱ ἐκ τῶν ἡμετέρων ἰδία ὑποκριταί, οἱ ἔχοντες συναίσθησιν τοῦ ἐγὼ αὐτῶν, ὀφείλουσι πρὸ παντὸς ν' ἀποκροῦσιν τὰ ἔργα ταῦτα, ἐν ὅσῳ τοῦλάχιστον ταῦτά εἰσιν οἷα τὰ ἄρτι ἐκτελεσθέντα. Εὐχόμεθα τὰ μέλλοντα νὰ ἐκτελεσθῶσι νὰ ᾤσιν τοῦλάχιστον κριττονα.

Ὡς ἐν τῇ προτέρᾳ ἐπιθεωρήσει ἡμῶν εἶπομεν ἐδιδάχθη ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Αἰκατερίνης Βερώνη ἐν τῇ θεάτρῳ τῆς Ὀμονοίας τὸ πολύκροτον ἔργον τοῦ γαλάτου δραματικοῦ Sardou Φαίδωρος. Τὸ τροπαῖον τοῦτο οὐκ εἶα καθεῦθεν τὴν κυρίαν Παρασκευοπούλου, διδάσκουσαν ἐν τῇ θεάτρῳ Παρωδεῖω, ἐφ' ᾧ καὶ ἀνέλαβε τὴν διδασκαλίαν τοῦ αὐτοῦ

δράματος. Ἐπὶ τοῦτο ὁ κ. Ξενοπούλος ἐν τῷ "Αστει τῆς 24 Ἰουλίου, ἐκτενῆ δημοσιεύσας κρίσιν περὶ τῶν δύο ὑποδυαμένων τὸ σκῆμα τῆς ρωσίδος πριγκιπίσσης, ἀποφαίνεται ὑπὲρ τῆς δεσποινίδος Βερώνη, ἀνωτέρας, ὡς λέγει, ἐπίσης τῆς κυρίας Παρασκευοπούλου καὶ ἐν τῇ Φρουφροῦ καὶ πρὸ πάντων ἐν τῇ Ἀδριανῇ Λεκουβρέρ.

Σὺν αὐτῇ δὲ ἐτι θερμότερα ἔγραψεν ἡ Ἐπιθεώρησις (19 Ἰουλίου) λέγουσα ὅτι ἡ ὑπὸ τῆς κ Παρασκευοπούλου ὑποδυεῖσα Φαίδωρα ὑπῆρξεν ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ ὑποδεστέρα τῆς ὑπὸ τῆς δ. Βερώνης ὑποδυείσης ἐπανειλημμένως ἐν καταπληκτικῷ καλλιτεχνικῷ θριάμβῳ. Ἡ δὲ Ἐστία ἐν τῷ τελευταίῳ αὐτῆς τεύχει, 25 Ἰουλίου, ἐπίσης ὑπὲρ τῆς δεσποινίδος Βερώνης, ἀπαρμύλλον εἰς τὸν ῥόλον τοῦτον ἀποφαίνεται. Ἐπίσης ἐδιδάχθη καὶ τὸ γνωστὸν τριπρακτον δράμα τῶν Guy de Maupassant et Jacques Normand *Mousette*, ὅπερ κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 1891 ἐδιδάχθη ἐν Γυμνασίῳ τῶν Παρισίων, ἐπανεληθὴν δὲ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος τυχὸν λαμπροῦ θριάμβου. Τὴν Musotte ἥτις ἐν μόνῃ τῇ δευτέρᾳ πράξει παρίσταται καὶ ταῦτα ἐπιθανάτιος ἐπὶ τῆς κλίνης, ὑπεδύσατο μετὰ πλείστης ἐπιτυχίας ἐπίσης ἡ δεσποινὶς Βερώνη.

Ἡ διδασκαλία τοιούτων δραμάτων ὑπὸ δύο θιάσων καὶ ἡ ἐπανάληψις αὐτῶν ἀποδείκνυσιν ὅτι τὸ δράμα οὐδαμῶς ὡς τινες νομίζουσιν ἐξέπεσεν ἐν Ἑλλάδι.

Προδεχῶς ἀναβιβάζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Ὁμονοίας ἡ ὡς τὸ ἀριστούργημα τοῦ Sardou θεωρουμένη *Patrie*. Ἐν δὲ τῷ θεάτρῳ Παραδείῳ προγυμνάζεται νέον ἔργον τοῦ κ. Δ. Κορομπλά ἐπιγραφόμενον ἡ Ἀκτίς ἐν Σκότει.

* *

Μεγάλως συνεζητήθη καὶ συζητεῖται ἐτι ἡ ἀποχώρησις τῆς πρυτάνεως τῆς Γαλλικῆς-Κωμωδίας δεσποινίδος Reichenberg. Ἡ χάρις καὶ μετ' ὅλα τὰ τεσσάρων αὐτῆς ἐτι νεάζουσα ἐτι καλλιτέχνις αὕτη κατὰ τὴν ἐν Λονδίῳ μετάβασιν τοῦ Οἴκου τοῦ Μολιέρου παρεπονεῖτο ὅτι ἐνεπιστεύθησαν αὐτῇ μικροῦς rôles, μὴ ὑπερβαίνοντες τοὺς εἰκοσι στίχους, ὅτι ἠρνήσαντο αὐτῇ νὰ παίξῃ τοὺς ἑαυτῆς «rôles à succès», τοῦναντίον δὲ παρέσχον αὐτῇ rôles γελοίους καὶ οὐχὶ ἀναλόγους πρὸς τὴν κατέχει θέσιν ἐν τῇ Γαλλικῇ Κωμωδίᾳ, ὡς τὸν τῆς Marianne ἐν τῷ *Avare* καὶ Lucinde ἐν τῷ *Medecin malgré lui* τοῦ Μολιέρου. Περὶ τούτου ἀπετάθη τῷ διευθυντῇ τῆς Γαλλικῆς-Κωμωδίας κ. Claretie, ἀλλὰ τὰ ἀνταλλαγέστα μετὰ αὐτῶν εἰς οὐδὲν ὀριστικὸν κατέληξαν ἀποτελέσμα. Ἡ Γαλλικὴ-Κωμωδία ἀπέρχεται τοῦ Λονδίνου καὶ ποιεῖται ἐναρξιν, εἰς δύο τμήματα διαιρεθεῖσα, τὸ τῆς κωμωδίας καὶ τὸ τῆς τραγωδίας, τῆς ἀνὰ τὰς γαλλικὰς ἐπαρχίας, περιοδείας αὐτῆς. Ἐν Bordeaux ἐπειδὴ αὐτῆς ἀνετέθη αὐτῇ τὸ σκῆμα τῆς Marianne, ἦλθεν εἰς λόγους μετὰ τοῦ κ. Claretie, τῇ δὲ ἐπομένῃ μὴδὲν εἰπούσα ἀπῆλθεν εἰς Παρίσιους. Ἐκτοτε ἡ petite doyenne κατὰ διακῆρυξιν τοῦ κ. Claretie ἔπαισε καταγεγομένη ἐν τοῖς ἑταίροις τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας. Ἡ ἀποχώρησις αὕτη τῆς ἐξόχου, θαυμασίας καὶ θεατικῆς ἡρώιδος τοῦ *Mariage Blanc*, προῦκάλεσε πολλὰ σχόλια, ὧν τὰ πλεῖστα κατ' αὐτῆς. Οὐ μόνον δὲ ὁ διευθυντὴς τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας

ἀμειλίκτως ἐβέβη αὐτὴν ἐπὶ τῇ διαγωγῇ αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ οἱ συνάδελφοι προεξάρχοντες τοῦ πρυτάνεως αὐτῶν κ. Gou, ὅστις ἐδιδάσκει, ὅτι ἐν περιπτώσει καθ' ἣν αὕτη ἐλθοῦσα εἰς Μασσαλίαν θελήσει νὰ ὑποδυθῇ τὸ σκῆμα τῆς Blanche ἐν τῇ *Joie fait pain*, αὐτὸς ἀρνήθηται νὰ μετασχη τῆς διδασκαλίας τοῦ ἔργου τούτου. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ ὀργὴ τῶν συνάδελφων αὐτῆς προήλθε καὶ ἐκ τοῦδε: ὅτε προηγήθη ὅτι διδαχθήσεται ὁ *Avare*, ὑποδυομένης τὸ πρόσωπον τῆς Marianne τῆς δεσποινίδος Reichenberg, ἐνεκα δὲ τῆς ἀναχωρήσεως αὐτῆς ἡ διδασκαλία δὲν ἐγένετο καὶ ὁ οἶκος τοῦ Μολιέρου ἠναγκάσθη νὰ παραβῇ τὴν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ. Ἀλλὰ πλὴν τῶν συνάδελφων καὶ αὐτοὶ οἱ κριτικοὶ ἐκνεύχθησαν κατ' αὐτῆς, ὁ δὲ Sarcy ἔγραψεν ὅτι οἱ λόγοι τῆς ἀποχωρήσεως αὐτῆς «δὲν περιποιοῦσιν αὐτῇ πολλὴν τιμὴν, φαίνεται ὅτι καὶ ἡ Reichenberg ἐξήλευσε δόξαν Σαρρας καὶ ἐπεθύμησε περιοδείας. Εἰς τὴν Γαλλικὴν Κωμωδίαν εἰσῆλθεν ἡ Suzette Reichenberg τῇ 14 δεκεμβρίου 1868.

ΧΡΟΝΙΚΑ.—Ὁ διευθυντὴς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ Μελοδράματος τῆς Βιέννης κ. Jahn παρητήθη ἐνεκα τῆς οὐχὶ εὐρέστου οἰκονομικῆς καταστάσεως τοῦ θεάτρου τούτου. Ὁ κ. Jahn ἦν διευθυντὴς τοῦ Μελοδράματος ἀπὸ τοῦ 1881. Διετέτατο δ' αὐτὸν ὁ κ. Hans Richter.

— Κατὰ τὴν προσεχῇ περίδον ἀνοίγει τὰς θύρας αὐτοῦ ἐν Παρίσις νέον θεάτρον κληθὲν Πικρισὴν-Κωμωδίαν (*Comedie Parisienne*), διευθυντὴς δ' αὐτοῦ ἐστὶν ὁ κ. Koning.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἐξ Ἀθηνῶν οὐδὲ κατὰ τὴν ληξάναν ἐβδομάδα ἠγγέλθη ἡμῖν τι ἀλλοιοῦν οὕτως ἢ ἄλλως τὴν ἐν Ἑλλάδι πολιτικὴν ἢ οἰκονομικὴν κατάστασιν, ἥτις διατελεῖ ἐτι στάσιμος. — Ἀλλ' ὅτι ἡ στασιμότης αὕτη βελτίωσιν μᾶλλον ἢ δεινώσιν δύναται νὰ ἀναμῇ, τοῦτο ἐπιτρέπεται, νομίζομεν, νὰ εἰκασθῇ ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ βασιλέως νὰ μὴ παραλίπῃ οὐδὲ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὴν τακτικὴν χάριν τῆς υγιείας αὐτοῦ εἰς Αἴξ Λεμπαιν ἀποδημίαν. Ἡ ἀναχώρησις αὐτοῦ καὶ ἡ ἀνάθεσις μετὰ τῶν βασιλικῶν καθηκόντων τῷ διαδόχῳ ὡς ἀντιβασιλεὶς δεικνύει πάντοτε ὅτι ἐπὶ τινὰ χρόνον θὰ παραταθῇ ἡ στάσιμος αὕτη κατάστασις, ἀναμενομένων μόνον τῶν πρὸς βελτίωσιν τῶν οἰκονομικῶν πραγμάτων ἀποτελεσμάτων τῶν κυβερνητικῶν ἐνεργειῶν, αἵτινες ὅμως δυστυχῶς μέχρι τοῦδε δὲν ἀπέδωκαν γόνιμοι εἰς τοιαῦτα ἀποτελέσματα, ματαίων ἀποδείχουσιν τῶν ἐλπίδων, ἃς περὶ ἐνάρξεως βελτιώσεως ἐσθνηξάμεν ἐπὶ τῆς κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα παρατηρηθείσης μικρᾶς ὑψώσεως τῶν ἐλλήνικων ἀξιών. — Καὶ ὅμως οὐδὲν ἀποχωρόντως δικαιολογεῖ τὴν τοιαύτην πρὸς τὰς ἀξίας ταύτας δυσπιστίαν τῶν εὐρωπαϊκῶν χρηματιστηρίων, ἀφοῦ εἶνε ἀνεπίδεκτον ἀμφιβολίας ὅτι ἡ Ἑλλάς καὶ προῦπολογισμὸν νῦν ἰσοσκελῆ ἔχει καὶ τὸ ποσόν, ὅπερ

ἡ ὑπηρεσία τοῦ δημοσίου χρέους αὐτῆς ἀπαιτεῖ, δὲν εἶνε μέγα σχετικῶς πρὸς τὰς ὅλας προσόδους τοῦ κράτους, ἐν συγκρίσει μάλιστα πρὸς τὴν ἐν τοῖς προῦπολογισμοῖς ἄλλων εὐρωπαϊκῶν κρατῶν ὑπάρχουσαν σχεδὸν τῶν ἐσόδων πρὸς τὰς ὑπὲρ τοῦ δημοσίου χρέους δαπάνας. — Ἰδόμεν μέχρι τίνος παραταθήσεται ἡ παντελὴς ἀδικία αὕτη τῶν εὐρωπαϊκῶν κεφαλαιούχων πρὸς τὴν δημοσίαν πίστιν τῆς Ἑλλάδος συμπεριφορᾶ.

Ἡ σερβικὴ ἀνακριτικὴ κοινωβουλευτικὴ ἐπιτροπὴ ἐπέρανε τὸ ἔργον αὐτῆς, ἠτοίμασε δὲ καὶ τὴν ἐκθεσιν, ἣν θὰ ὑποβάλῃ τῇ Σκουψίνα περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἀνακρίσεων αὐτῆς ὡς πρὸς τὰς ἐναντίον τῶν πρώην φιλελευθέρων ὑπουργῶν διατυπωθείσας κατηγορίας. — Ἄν αἱ περὶ τοῦ περιεχομένου τῆς ἐκθέσεως ταύτης μεταδιδόμεναι ἐκ Βελιγραδίου εἰδήσεις ἐπαληθεύσωσιν, ἀνάγκη νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ τε κ. Ἀδακούμοβιτς καὶ οἱ συνάδελφοι αὐτοῦ θὰ παραπληρώσιν ἀνυπερθέτως εἰς τὸ εἰδικὸν δικαστήριον. λέγεται μάλιστα ὅτι ἐν τῇ ἐκθέσει ἀπαιτεῖται καὶ ἡ προφυλάκισις τεσσάρων ἐκ τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ὑπουργῶν. — Ἐν τούτοις τοῖς ἀντιπροσώποις τοῦ σερβικοῦ λαοῦ ἀπόκειται νὰ μὴ ἀσπασθῶσι τὴν γνώμην ταύτην τῶν ἀδιαλλάκτων μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς: ὑψίστην δὲ ἰσὺς ὑπηρεσίαν πρὸς τε τὴν πατρίδα καὶ τὴν μερίδα αὐτῶν θ' ἀπέδιδον, ἂν, συμμορφούμενοι πρὸς τὰς παραινέσεις τῆς κυβερνήσεως, ἀποτρεπούσης ἀπὸ τῆς προσφυγῆς εἰς τὸ ἀκρότατον ἐκεῖνο μέτρον κατὰ τῶν ἐπιλαθομένων τῶν καθηκόντων αὐτῶν πρὸς τὸ πολίτευμα τῆς χώρας, ἠρκοῦντο εἰς τὴν ἀποδοκιμασίαν τῶν κατηγορουμένων πολιτικῶν ἀντιπάλων αὐτῶν ἀνευ παραπομπῆς αὐτῶν εἰς δίκην. — Τὴν γνώμην ταύτην πρεσβεύουσι τὰ μετριοπαθεῖς στοιχεῖα τῆς χώρας, καὶ αὐτοῦ τοῦ νεαροῦ βασιλέως περιλαμβανομένου, καίπερ τούτου ἔχοντος πλείονας ἢ πᾶς ἄλλος λόγους δυσαρδεκείας πρὸς τοὺς δημιουργοὺς καὶ τὰ ὄργανα τοῦ πραξικοπηματικοῦ ἐκείνου συστήματος, εἰς ὃ αὐτὸς ἠναγκάσθη αὐτεπαγγέλτως καὶ μετ' ἀξιολόγου εὐτολμίας νὰ θέσῃ τέρμα· τὰ αὐτὰ δὲ παρήνευεν ἅπας ὁ εὐρωπαϊκὸς τύπος ἀνεξαιρέτως. — Ἄν εἰς οὐδὲν πάντα ταῦτα ἰσχύσῃ παρὰ τῇ πλειονοψηφίᾳ, ἀδιαλλάκτως δ' αὕτη θεσπίσῃ τὴν παραπομπὴν καὶ προκαλέσῃ οὕτω τὸν πολιτικὸν θάνατον τῶν ἀντιπάλων αὐτῆς, βεβαίως δὲν θὰ δύναται ἐφεξῆς νὰ λαλήσῃ περὶ γενναιοφρόνου συμπεριφορᾶς, ὁ δὲ μέγιστος, θὰ παράσῃ ἀφόρητὴν εἰς μείζονα τῶν ἐν τῇ χώρᾳ πολιτικῶν παθῶν ἐκτόρνυσιν καὶ, πρὸς τῷ ὅτι θὰ παρασκευάσῃ αὐτῇ ἀναλόγους ποτὲ δυσχερείας καὶ ἀντίποινα, θὰ ταραξῇ τὴν ἐνεστώσαν τοῦ τόπου γαλήνην κατὰστασιν, ἥς τοσαύτην ἔχει χρεῖαν εἰς ἐπιτέλειαν τῶν ὑψηλῶν καθηκόντων αὐτῆς πρὸς τὴν χώραν, ἥτις, διὰ παντοδυναμικῆς πλειονοψηφίας περιβάλλουσα κατὰ τὰς τελευταίας ἐκλογάς, ἀνεκάλεσεν αὐτὴν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν πρὸς ἀνόρθωσιν τοῦ κράτους ἀπὸ τῆς πολυπλατῆς καταπτώσεως, εἰς ἣν περιέστησαν αὐτὸ ποικίλαι περιστάσεις, ἐκλιπούσαι ἤδη κατὰ τὸ πλεῖστον εὐτυχῶς. — Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ γνωστὸς πατριωτισμὸς τῆς ἐθνικῆς ταύτης μερίδος θὰ κατισχύσῃ ἐπὶ τέλους τοῦ πολιτικοῦ πάθους καὶ θὰ ἐμπνεύσῃ αὐτῇ

τὰς μάλιστα πρὸς τὸ συμφέρον τῆς χώρας συνταχούσας ἀποφάσεις.

Τὸ κυριώτατον φαινόμενον τῆς ληξάνης ἐβδομάδος ἐν τῇ διεθνῇ πολιτικῇ καταστάσει ἀποτελεῖ ἡ μετ' ἐπιτάσεως θρυλλουμένη ὡς κρύφα συντελεσμένη ρωσοῖταλικὴ προσέγγισις. Εἰς τὴν διαθρόνησιν τοῦ ἀπιδάνου μὲν ἀλλὰ καὶ μὴ ὅλως ἀδυνάτου — δεδομένου τοῦ παραδείγματος τῆς Αὐστροουγγαρίας — γεγονότος ἀφορμὴν κατὰ πρῶτον παρόσχον τοιαῦται δηλώσεις τῶν «Ἀμβουργείων εἰδήσεων», ὁργάνου, ὡς γνωστόν, τοῦ πριγκίπου Βίσμαρκ, ὃς ἰσχυρίσθη ὅτι ἡ Ἰταλία, δυσπίστως ἔχουσα πρὸς τὴν ἀπὸ τῆς Ἀγγλίας προσδοκωμένην ναυτικὴν συνδρομήν, διωμολόγησε μυστικὴν πρὸς τὴν Ρωσίαν συνθήκην· μείζονα δὲ εἶτα ὑπόστασιν εἰς τὴν φήμην ἔδωκεν ἡ εἰδήσις, καθ' ἣν ἡ τῆς Μεσογείου ρωσικὴ μοῖρα, μέλλουσα κατ' αὐτὰς ν' ἀποδώσῃ ἐν Τουλῶν τὴν εἰς Κρονστάδην ἐπίσκεψιν τοῦ ρωσικοῦ στόλου, προτίθεται νὰ ἐπισκεθῇ καὶ τινὰς ἰταλικούς λιμένας καὶ ὅτι οἱ τοῦ ἰταλικοῦ ναυτικοῦ ἀξιωματικοὶ παρασκευάζουσιν ἐν Σπετσιῶ ὡς οἶόν τε λαμπράν τῇ ρωσικῇ στόλῳ ὑποδοχὴν. Ἀληθὲς ὅτι ὑπερβολὴν αἰσιοδοξίας θ' ἀπετέλει παρὰ τοῖς ἐν Ρώμῃ ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ ἀγγλικὴ πολιτικὴ θ' ἀπεφάσισε νὰ κατέλθῃ εἰς πραγματικὸν πρὸς τὴν Γαλλίαν ἀγῶνα ὑπὲρ τοῦ ναυτικοῦ ἐν τῇ Μεσογείᾳ ἰταλικοῦ ἰδεώδους, ὅτι δὲ πολλὴν πολιτικὴν ἀμβλυωπίαν θὰ ἐξηγγέλων οἱ τὰς τύχας τῆς Ἰταλίας ἰθύνοντες, ἂν καὶ μετὰ τὴν μόνωσιν, εἰς ἣν ἡ αὐστρορωσικὴ προσέγγις καὶ ἡ διασκέδασις τῶν ἀπὸ τῆς Ἀγγλίας ἐλπίδων περιέστησε τὴν Γερμανίαν, ἐξηκολούθουν νὰ θυσιάσωσι τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τῆς εὐημερίας τῆς χώρας εἰς τὸν βωμὸν τῶν συμφερόντων τῆς ἐτέρας τῶν τευτονικῶν δυνάμεων τῆς κατὰ τύπον μόνον ὑψισταμένης πλέον τριπλῆς συμμαχίας. Ἀτυχῶς οὕτω πεισματωδῶς ἡ παρὰ τὸν Τίβεριν πολιτικὴ ἐνέμεινε μέχρι τοῦδε ἐν τῇ ὁδῷ, εἰς ἣν εἰσήγαγον αὐτὴν μεγαλομανεῖς ἄμα καὶ σκιοδαεῖς πολιτευταί, ὥστε δυσκολυνόμεθα πάντοτε νὰ πιστεύσωμεν ὅτι αἰθνης οὕτω ριζικῶς πάλιν ἐσφρόννησεν, ὥστε νὰ εὐρεθῇ ἀποτόμως ἐπὶ τοῦ ἐτέρου ἄκρου καὶ ἀνευ μεταδατικῆς τινος περιόδου, οἷα π. χ. ἐκείνη, ἣν σήμερον διατρέχει ἡ αὐστροουγγρικὴ πολιτικὴ, νὰ διομολογήσῃ συνθήκην συμμαχίας πρὸς τὴν Ρωσίαν, πρὶν ἢ ἐτι διαρρήξῃ τοὺς πρὸς τὴν Γερμανίαν συμμαχικούς δεσμούς αὐτῆς. Ἐν τούτοις τὸ πρᾶγμα ὡς μὴ ἀπιδάνον μὲν θεωρεῖται ἐν Βερολίῳ καὶ Βιέννῃ, ὡς τετελεσμένον δὲ ἴδῃ γεγονὸς διακινεῖται ἡ «Ἐφημερίς τοῦ Μονάχου», διατυπούσα μάλιστα καὶ εὐχὴν, ὅπως καὶ αἱ τῆς Γερμανίας πρὸς τὴν Ρωσίαν σχέσεις ἀπέβαινον τοιαῦται, οἷαι τυγχάνουσι σήμερον αἱ ἰταλορωσικαί. — Μόνον ὁ φερόμενος ὅρος τῆς φερομένης ἰταλορωσικῆς συνθήκης χρήζει ἐρμηνείας τινός. Κατὰ τὰς κυκλομένας φήμας διὰ τῆς συνθήκης ταύτης ἡ Ρωσία ἀναδέχεται νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν Ἰταλίαν κατὰ πάσης γαλλικῆς ἐπιθέσεως. Διὰ τοῦ ὅρου τούτου νομίζομεν ὅτι κάλλιστα δύναμεθα νὰ ἐννοήσωμεν τὸ ἐξῆς: ὅτι ἡ Ἰταλία, ἀπολέσασα πᾶσαν ἐλπίδα ὅτι ἡ Ἀγγλία θὰ κατήρχετο εἰς πραγματικὸν πρὸς τὴν Γαλλίαν ἀγῶνα χάριν τοῦ ἐν τῇ Μεσογείᾳ ἰταλικοῦ ἰδεώδους, ὅτι δὲ, πολιτευο-

μένει, ὡς ἐπολιτεύετο, ἐπὶ μᾶλλον ὀδημέραι ἐξεπο-
λέμου πρὸς αὐτὴν τὴν μεγάλην Δημοκρατίαν, ἐκέ-
φθη ὅτι, συμμαχοῦσα τῇ συμμάχῳ τῆς Γαλλίας, ἀπε-
τρέπετο πάντα κίνδυνον ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτὴν ἐχ-
θρας ταύτης, ὅπερ ἐξίδου σημαίνει ὅτι ἡ πρὸς τὴν
Ρωσὶαν συμμαχία ἐξασφαλίζει αὐτὴν ἀπὸ πάσης
γαλλικῆς ἐπιθέσεως, κινδύνου, κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν
ἐν τῇ φαντασίᾳ τῆς ἱταλικῆς σκοποβολῆς ὑψισταμέ-
νου, ἀλλὰ τὸν ὅποιον καὶ τοιοῦτον δὲν ἰσχυρὰν νὰ
διασκεδάσωσιν αἱ τῶν ἁγγλῶν συντηρητικῶν ὑπο-
σχέσεις, ὑποσχέσεις ὅμως, εἰρησθῶ καὶ τοῦτο χάριν
τῆς ἀληθείας, ἃς ἐλάχιστα ἐνίσχυον ἢ τοῦ ἐνδεστώ-
τος φιλελευθέρου ὑπουργείου ἐξωτερικῆ πολιτικῆς,
ἥς πρῶτον κήρυγμα ἐγένετο ἡ ἐπιθυμία νὰ διασκε-
δάσῃ πᾶσαν ἐν Γαλλίᾳ κατ' ἀκολουθίαν τῆς σαλι-
σβουργίου πολιτικῆς γεννηθεῖσαν ὑποψίαν ὡς πρὸς
τὰς ἁγγλικὰς πρὸς τὴν Δημοκρατίαν διαθέσεις. —
Τὸ ζήτημα τῶν ἐμπορικοπολιτικῶν σχέσεων Γερμα-
νίας καὶ Ρωσίας διατελεῖ ἐν τῷ αὐτῷ σημείῳ. Ἡ
Γερμανία, κατιδοῦσα ὅτι αὐτὴ μᾶλλον ἢ ἡ Ρωσία
ἔχει νὰ ζημιωθῇ ἐκ τοῦ πεισματώδους τελωνειακοῦ
πολέμου, τῶν μὲν ρωσικῶν δημητριακῶν δυναμένων
καὶ δι' ἄλλων χωρῶν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς Γερμανίαν,
τῶν δὲ γερμανικῶν βιομηχανημάτων ἀποκλεισθέντων
καὶ ἀπὸ τῆς Φιλανδίας, δι' ἧς θὰ ἠδύναντο νὰ εἰς-
χωρήσωσιν εἰς τὸ ρωσικὸν κράτος, νέας ὑπέβαλε προ-
τάσεις· ἀλλὰ καὶ αὗται, μὴ ἐπαρκῶς ἀπομακρυνό-
μεναι ἀπὸ τῶν κρατουσῶν ἐν τῇ αὐτοκρατορίᾳ ἁκρῶν
προστατευτικῶν ἀρχῶν, ἐλαχίστας παρέχουσιν ἐλπί-
δας περὶ αἰσιωτέρας ἐκβάσεως τῶν κατ' ἀκολουθίαν
τῆς ὑποβολῆς αὐτῶν ἐπαναληφθησομένων διαπραγμα-
τεύσεων. — Ἡρατο ὅμως ἄλλην τινὰ ἐπιτυχίαν κατὰ
τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἢ τοῦ κ. Καπρίδη κυβερνήσις.
Ἡ ἐν Φραγκφούρτῃ συνελθοῦσα συνδιάσκεψις τῶν
ἐπὶ τῶν οικονομικῶν ὑπουργῶν τῶν ὁμοσπόνδων
κρατῶν ἐπεδοκίμασε πάντα τὰ μέτρα, δι' ὧν κα-
λυψθῆσονται μὲν αἱ τε πρόσθετοι ἐξ ἐξήκοντα ἐκα-
τομμυρίων μάρκων πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν στρατιωτι-
κῶν μεταρρυθμίσεων δαπάναι καὶ τὸ ἐξ εἰκοσι καὶ
ἐνὸς ἐκατομμυρίου ἑλλειμμα τοῦ ταμείου τῆς αὐτο-
κρατορίας, ἐξασφαλισθῆσεται δὲ καὶ τὸ ἀναγκαῖον
ἐτήσιον χρεωλυτικὸν ποσόν· ὑπολείπεται νῦν οὐχ
ἥττον ἢ κατ' ὀκτώβριον εἰς τὸ κοινοβούλιον ὑποβο-
λῇ τῶν σχετικῶν νομοσχεδίων καὶ ἡ ὑπὸ τῶν ἀντι-
προσώπων τοῦ γερμανικοῦ ἔθνους ἐπιψηφίσις αὐτῶν,
ἥτις, ἂν κρίνωμεν ἐκ τῆς δυσχερείας, μεθ' ἧς ἐπε-
τεύχθη ἡ τοῦ στρατιωτικοῦ νομοσχεδίου ἐπιψηφίσις,
δι' ἑνδεκα μόλις ῥήφων κατορθωθείσα, καὶ ἐκ τῆς
συγκροτήσεως τοῦ κοινοβουλίου, μακροῦς καὶ πεισμα-
τώδους θ' ἀπαντήσῃ ἀγῶνας. Καὶ βεβαίως ἀφοῦ δὲν
πρόκειται περὶ μικρῶν, ἀλλὰ περὶ αὐξήσεως κατὰ δια-
κόσια δὲ αὐτογύλα ἐκατομμύρια μάρκων τῆς ἐπι-
στάς φορολογίας τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ, καὶ ἥδη βα-
ρύτατα φέροντος τὰς οικονομικὰς θυσίας, ἃς ἀπαι-
τεῖ ἡ κρατοῦσα πολιτικὴ. — Ἐτερον ἄξιον λόγου
εὐρωπαϊκὸν γεγονός ἀποτελεῖ ἡ ἐν Ζυρίχῃ συγκρότη-
σις τοῦ σοσιαλιστικοῦ συνεδρίου ἐξ ἀντιπροσώπων
τῶν σοσιαλιστῶν καὶ τῶν ὑπὸ τοῦ σοσιαλισμοῦ πρὸς-
οικειωθεῖσιν ἐργατικῶν τάξεων τῶν διαφόρων χωρῶν
τῆς Εὐρώπης, οἵτινες, συνελθόντες αὐτότε ὑπὸ τὰς
στολὰς τῶν ἐπαγγελματιῶν, ἄντι ἐκπροσώποισιν,

ἐξέθηκαν τὰς γνώμας αὐτῶν περὶ τῆς ἐνδεστώσεως κοι-
νωνικῆς καταστάσεως καὶ περὶ τῶν μέσων, δι' ὧν
νομίζουσιν ὅτι αὕτη δύναται νὰ βελτιωθῇ. Ὅπως
παράσχωμεν ἰδέαν τινὰ περὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ περὶ
οὗ ὁ λόγος συνεδρίου, ἀναγράφωμεν τὰ κυριώτερα
τῶν ζητημάτων, περὶ ἃ ἠσχολήθη τοῦτο, τὰ ὅποια
δὲ εἶνε: 1) Θεσπισμὸς τῆς ὀκταώρου ἐργασίας. 2)
Καθορισμὸς τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 1ης μαΐου, παγκο-
σμίου ἐργατικῆς ἑορτῆς. 3) Προστασία τῶν ἐργατῶν.
4) Καθίσκοντα τῶν σοσιαλιστῶν ἐν ὧρα πολέμου. 5)
Πολιτεία τοῦ σοσιαλισμοῦ ὑπὸ πολιτικὴν ἐποψίν,
ἥτοι ἄμεσος ὑπὸ τοῦ λαοῦ νομοθεσία. 6) Ἐθνικὸς
καὶ διεθνὴς ὁργανισμὸς τῶν ἐπαγγελματικῶν συνδι-
κάτων. 7) Διεθνὴς σοσιαλιστικὸς ὁργανισμὸς. Ἐν-
νοεῖται ὅτι ὑπὸ πραγματικὴν ἐποψίν τὸ συνέδριον
τῆς Ζυρίχης ὀλίγα θὰ προσθέσῃ εἰς τὸ ἔργον τοῦ
πρὸ διςτίας γενομένου τοιοῦτου ἐν Βρυξέλλαις, πάν-
τοτε ὅμως ἀποτελεῖ νέαν καὶ ἐκφραστικὴν ἐκδήλωσιν
τοῦ ὑποτύφοντος ἐν Εὐρώπῃ ἠθαιστέλου, οὗ δυσ-
τυχῶς τὴν ἐκρηξὴν ἐπισπεύδει ἡ ἐπιτεινομένη στρα-
τοκρατία, ἥτις μόνον διὰ τῆς ἐπιτάσεως τῆς δυσ-
πραγίας τῶν λαῶν τρέφεται, ὅτε εἰς καπνὸν καὶ σκω-
ρίαν καταναλίσκουσα τὸ προϊόν τῶν ἰδρώτων το-
σούτων ἐκατομμυρίων ἀνθρώπων, οἵτινες οὕτω γλῆ-
πουσι καθ' ἑκάστην μᾶλλον ἀπομακρυνομένην τὴν
ἐλπίδα τῆς ἀνακουφίδεως αὐτῶν ἀπὸ τῆς κτηνω-
δῶς κατατροχούσης αὐτοῦς πείνης, καίτοι ἡ ἰργα-
σία αὐτῶν ἐπιτρέπει αὐτοῖς ν' ἀποβλέπωσιν εἰς σχε-
τικὴν τινα εὐημερίαν. — Ἐν Γαλλίᾳ τέλος ἔχομεν
τὴν ἐπ' ἐκλογικαῖς πάντως σκοποῖς ἀνατάραξιν αὐ-
θις τῆς παναμαϊκῆς Καμαρίνας. Γραμματεὺς τῆς
ἀστυνομίας τῶν Παρισίων κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ
σκανδάλου, ἐνταλεῖς δὲ τότε τὴν ἀνακάλυψιν καὶ
σύλληψιν τοῦ διαδοῦντος Ἀρτῶν, ἐκ τῶν κυρίων ἐ-
νόχων, ἐξέδωκε φυλλάδιον, ἀνάρπαστον κατὰ πολ-
λὰς χιλιάδας ἀντιτύπων ἀπὸ τῶν βιβλιοπωλείων
γενόμενον, ἐν ᾧ ῥητὸς καταγγέλλει τὰς τότε κυ-
βερνήσεις Λουμπᾶ καὶ Ριμπῶ ὡς ἀπὸ σκοποῦ μὴ
ἐνεργησάσας ἀρμοδίως πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ κατὰ τύ-
πον ἀνατεθέντος αὐτῷ ἔργου. Τὸ φυλλάδιον τοῦ
Λουμπᾶ — τοῦτο καλεῖται ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος γραμ-
ματεὺς τοῦ πρώην διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας τῶν
Παρισίων — δὲν δύναται ν' ἀσκήσῃ μεγάλην ἐπι-
δρασιν ἐπὶ τῶν ἐπικειμένων βουλευτικῶν ἐκλογῶν
ὡς πρὸς τὴν ἐνδεστώσαν κυβερνήσιν· πιθανὸν ὅμως
θεωρεῖται ὅτι αἶρει πᾶσαν ἐλπίδα ἐπιτυχίας ἀπὸ τῶν
μελῶν τῶν καταγγελλομένων δύο πρώην ὑπουργείων.

M. E. M.

ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ φιλολογικοῦ Συλλόγου νέον πρό-
γραμμα τοῦ Καραπανέου ἀγῶνος «περὶ συντάξεως Χημείας καὶ
Φυσικῆς». Τὰ χειρόγραφα γίνονται δεκτὰ μέχρι τῆς 28 Σε-
πτεμβρίου 1894, ἡ δὲ κρίσις τῶν ὑποβληθησομένων εἰς τὴν ἀ-
γῶνα ἀναγνωσθήσεται κατὰ ἀπρίλιον τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

Παρετάθησαν δὲ ἐπίσης ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους εἰς τὸ

παρὸν καὶ τὰ ἀγωνοθετήματα τοῦ αὐτοῦ ἀγῶνος «περὶ μετα-
φράσεως τοῦ Ροβινσώνας, καὶ παραφράσεως τινῶν τῶν ἱστορικῶν
τοῦ Ἡροδότου». Τὰ χειρόγραφα γίνονται δεκτὰ μέχρι 31 Ια-
νουαρίου 1884.

Ἐπίσης κατὰ τὸ παρὸν ἔτος γενήσεται ἡ κρίσις καὶ τῶν εἰς
τὸν Βουτανάϊον ἀγῶνα «περὶ συντάξεως ὁδηγοῦ τῆς πρώτης
παιδείσεως» ὑποβληθησομένων πονημάτων. Τὰ χειρόγραφα γί-
νονται δεκτὰ μέχρι τέλους δεκεμβρίου 1893.

— Οἱ μιμίαιμοι τοῦ Ἡρώδα οὗς τὸ πρῶτον ἐδημοσίευσεν ὁ κ.
Kenyon ἐκ τινος παπύρου τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου καὶ ὧν τὰ
κυριώτατα μέρη μετέφρασεν εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν ὁ φιλο-
πόνωτατος κ. Θεόδωρος Reinach προσαρτήσας αὐτοῖς καθολι-
κὴν κρίσιν τιμὴν περιποιούσαν αὐτῷ¹ (ἴδε Revue des etudes
Grecques, τ. iv, 1891, σελ. 299 καὶ ἐξῆς), οἱ μιμίαιμοι τοῦ
Ἡρώδα, οἵτινες ἀπησχόλησαν ἅπαντα τὸν φιλολογικὸν κόσμον
καὶ περὶ ὧν ἄλλοι τε τῶν ἡμετέρων καὶ ὁ σοφὸς κ. Κόντος
μελέτας ἐδημοσίευσαν, ἐπιπροσπιθεμένους ταῖς σοφαῖς ἐπίσης τοι-
αύταις τῶν κκ. Bucheler, Weil, Crusius, Blass, Diels,
μετεφράσθησαν ἐπὶ τῇ βασιεῖ τῶν μελετῶν τούτων εἰς τὴν γαλ-
λικὴν γλῶσσαν ὑπὸ G. Dalmeyda (2). Περὶ τῶν ἔργων τού-
των ἰδία κρίσις ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Revue Critique τῆς 31
Ιουλίου — 7 Αὐγούστου ὑπὸ Am. Hauvette.

— Ἐξεδόθησαν ἐν Βερολίῳ ἐν τόμῳ αἱ ὑπὸ τοῦ κ. Henri de
Stein γενόμεναι ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς γερμανικῆς πρω-
τεύουσῃς διαλέξεις Goethe und Schiller Beiträge zur
Aesthetik der deutschen Klassiker.

— Ἐπινεύσει τῆς Γερμανικῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπὸ τὴν
διεύθυνσιν τοῦ κ. Δαίτρωελδ θὰ γείνη προσεχῶς μεγάλη ἀρχαιο-
λογικὴ ἐκδρομὴ εἰς Πελοπόννησον, ἥς θὰ μετέσχωσιν 25 φιλό-
λογοι καὶ ἀρχαιολογοί, ἥτοι 9 Γερμανοί, 5 Ἀμερικανοί, 2 Ἀ-
νοί, 3 Ἰταλοί, 4 Αὐστριακοί, 1 Ρώσος καὶ 1 Σέρβος (ὁ πρῶτον
ἐπὶ τῆς Παιδείας ὑπουργὸς ἐν Σερβίᾳ κ. Γεώργεβιτς).

— Οἱ ἐργαζόμενοι ἐν τοῖς παρὰ τὸ Μοσχάτον ἀνορυσσομένοις
ἀρτεσιανοῖς φρέασιν ἀνεῦρον τεῖχος ἀρχαῖον, τὸ ὅποιον κατέστρε-
ψαν δυστυχῶς ἐν μέρει. Τὸ ἀνευρεθὲν τοῦτο τεῖχος ἔχει τὴν ἀρ-
χιολογικὴν σπουδαιότητα, ὅτι θὰ καθορισθῇ δι' αὐτοῦ ἀκριβῶς
ἡ γραμμὴ τῆς ἡκολούθου τῆς μακρᾶς τείχης.

— Κατὰ τὴν γενομένην τῇ 30 παρελθόντος Μαΐου σύνοδον τῆς
Allgemeine deutsche Lehrerversammlung ἐξηνέχθησαν
καὶ αἱ ἐξῆς πρὸς ταῖς ἄλλαις γνώμαι περὶ τῆς ἐποπτείας τῶν
σχολῶν τῆς πρώτης παιδείσεως:

α') Οἱ ἐντεταλμένοι τὴν ἐποπτείαν δέον νὰ ὦσιν ἄνδρες τῆς
σχολῆς (Schulmänner) ἔχοντες πρὸς τῇ θεωρίᾳ καὶ πρακτικῇ
πείραν.

β') Δέον νὰ ἐκλέγωνται ἐκ τοῦ ἄνθους τῶν τῆς πρώτης παι-
δείσεως ἐργατῶν.

— Τὸ διεθνὲς παιδευτικὸν συνέδριον, ὅπερ προῦκειτο νὰ συν-

(1) Ἡ κρίσις αὕτη σχεδὸν πᾶσα ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ α' τόμῳ
τῆς «Ἑβδομαδιαίας Ἐπιθεωρήσεως».

(2) Herondas, Les Mimes, traduction française, précédée d'une introduction, par G. Dalmeyda, Paris, Huchette.

ἐλθῇ ἐν Σικάγῳ ἐπὶ τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει, ἥρξατο τῶν ἐργα-
σιῶν αὐτοῦ τῇ 5) 17 ἐνεστῶτος.

— Ἐν τῇ Βερολίῳ Ἀκαδημίᾳ τῶν Ἐπιστημῶν ὁ κλεινὸς φυ-
σιολόγος Φίρχωφ ἐποίησε περιέργους ἀνακοινώσεις περὶ κρανιολο-
γικῶν ἐρευνῶν, ἃς ἐπεχείρισεν ἐπὶ τοῦ κρανίου, οὐχὶ κοινοῦ τι-
νος θνητοῦ, ἀλλ' ἐξόχου τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ποιητοῦ, τοῦ Σο-
φοκλέους. Τὸ κρανίον τοῦτο ἀνεῦρεν ἐν Μενιδίῳ ὁ ἐπιθεωρητὴς
τῶν ἐν Δεκελείᾳ βασιλικῶν κτημάτων κ. Μύντερ ἐν τινὶ τάφῳ,
ὃν ἐξέλαθεν ἐκ πολλῶν διδομένων ὡς τὸν τάφον τοῦ Σοφοκλέους,
ἐπειμὲ δ' αὐτὸ πρὸς τὸν Φίρχωφ διὰ τοῦ ἀρχιάτρου Ὀρνστάιν.
Ἐκ τῶν γενομένων ἐρευνῶν ἐξήγαγεν ὁ Φίρχωφ τὸ συμπέρασμα
ὅτι τὸ κρανίον ἀνῆκεν εἰς εὐειδέη πρεσβύτην, εἶχε δ' ὡς ἰδιάζον
πρὸς τὴν πλικοκεφαλίαν. Ἐν συνόλῳ ὁμοιάζει πρὸς τὰς κε-
φαλὰς τῶν ἀγαλμάτων τοῦ ποιητοῦ πλειότερον, ἢ τὰ ἀγάλματα
τοῦ Ραμφίντου πρὸς τὴν μούριαν τοῦ μεγάλου Φαραῶ. Ἀλλ' ἂν
ἀνατομικῶς, δὲν εἶναι βέβαια δυνατὸν νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ ταυτότης.
Ὅπωςδὲποτε, καὶ ἐὰν ἀποδειχθῇ ἄλλως ὅτι ὁ ἐν Μενιδίῳ τάφος
δὲν εἶνε ὁ τοῦ Σοφοκλέους, τὸ εὐρεθὲν κρανίον ἀποτελεῖ λόγου
ἄξιον πλουτισμὸν τῆς συλλογῆς τῶν Ἀθηναϊκῶν κρανίων τοῦ
πέμπτου πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος.

— Ἐν Ἑλλάδι ἐκτὸς τοῦ διὰ τὸ πανεπιστήμιον συντασσομέ-
νου ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς παιδείας προγράμματος περὶ τοῦ χωρι-
σμοῦ καὶ τῆς διδασκαλίας τῶν μαθημάτων, καταρτίζεται ἤδη
ὁμοιον τοιοῦτον ἀναλυτικὸν καὶ ἐπιστημονικὸν τῆς ἐν τοῖς γυμνα-
σίοις τοῦ κράτους διδασκαλίας, ὅπερ θὰ ἄρῃ τὰ ἐκαστοτε γινόμε-
να ἐν αὐτοῖς ἑκτροπα καὶ σκάνδαλα, ὧν ἐνεκα πολλοὶ καθηγηταὶ
ἢ διαπληκτίζονται ἢ ὀλιγοροῦσι τοῦ καθήκοντος αὐτῶν. Τὸ πρό-
γραμμα τοῦτο τεθῆσεται ἐν ἰσχύϊ καὶ εἰς ἐφαρμογὴν ἀπὸ τῆς
1 Σεπτεμβρίου ἡμᾶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων τῶν γυ-
μνασίων. Θὰ ληφθῇ δὲ καὶ τὸ μέτρον τοῦ διορισμοῦ μονίμων ἐπι-
θεωρητῶν ἐν αὐτοῖς, τῶν ὁποίων ἔργον θὰ εἶναι ὁ διαρκὴς ἐλεγ-
χος ἐπὶ τῆς ἐργασίας τῶν κ. καθηγητῶν, καθ' ὅσον ἐκ τῶν ἐ-
σχάτως γενομένων ἐπιθεωρήσεων ἀποδεικνύεται πόσον ἀναγκαῖον
καθίσταται ἡ ὑπαρξὶς τοιοῦτου ἐλέγχου.

— Ἐν τοῖς ναυπηγείοις τοῦ Βελφάστ ναυπηγεῖται ἀτμό-
πλοιοι γιγαντιαίων διαστάσεων. Τὸ μῆκος αὐτοῦ ἔσται 231 μέ-
τρων ἥτοι τρία μέτρα περισσότερον τοῦ περιμήμου «Λεβιάθαν»,
τὸ δὲ πλάτος 20 μέτρων καὶ 70 ἐκατοστῶν. Θὰ ἔχῃ δύναμιν
25000 ἵππων καὶ ταχύτητα 48 χιλιομέτρων καθ' ὥραν. Τὸ
κολοσσαῖον ἀτμόπλοιο ἐκαπτήσθῃ «Γίγας».

— Κατὰ στατιστικὴν τινα τῇ 1893 ἡ Ἰταλία συνεκόμισε
44 ἐκατομμ. χιλιογράμμ. μετᾶξιν ὡς τῇ 1888, ἐν ᾗ κατὰ
μέσον ὅρον ἀπὸ τοῦ 1888—1892 παρήγε 38. 44 ἐκατομ-
μύρια. Ἐξ ἐκάστης οὐγγίης σπόρου παρήχθησαν 31, 71
χιλιογρ. τῇ 1890 καὶ 22, 39 χιλιογρ. τῇ 1889. Ἡ τελευταία
ἐσοδεία εἶναι μεγαλειτέρα τοῦ μέσου ὅρου κατὰ 25 0)0, ἀλλ'
ἢ εἰς μετᾶξιν ἀπόδοσις μικροτέρα.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Σάββατον, 31 αὐγούστου.

Ἡ ἐβδόμη αὕτη διήλθεν ἐν σχετικῇ ἀπραξίᾳ, οὐ νέπεια τῆς ὁποίας εἶναι πάντοτε ἡ χαλάρωσις τῶν τιμῶν. Καὶ ἐγένοντο μὲν κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐβδόμης ἀγοραὶ τινες, καὶ τάσιν τις πρὸς βελτίωσιν ἐξεδιπλώθη, ἀλλ' αὕτη ἀνεκόπη ἐν τῷ μεταξύ τῆς ἐβδόμης, γενικῆς ἐπελθούσης ἐν τοῖς εὐρωπαικοῖς χρηματιστηρίοις χαλαρώσεως ἕνεκα ἐξαγωγῆς μεγάλης ποσότητος χρυσοῦ εἰς Ἀμερικὴν, ἐξ οὗ ἡ ἀγγλικὴ Τράπεζα ἠναγκάσθη νὰ ὑψώσῃ αὐτῆς τὸν τόκον τῆς προεξοφλήσεως ἀπὸ 3 εἰς 4 ο(ο ἀνετιμήθη δὲ καὶ τὸ μεταξύ Παρισίων καὶ Λονδίνου συνάλλαγμα, ὅπερ δεικνύει ὅτι καὶ τὸ ἄλλως μέγα ἀποθεματικὸν τῆς Γαλλικῆς Τραπεζῆς δὲν θὰ μείνῃ ἄθικτον. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι τὰ μέχρι τοῦδε παρὰ τῆς ἀγγλικῆς Τραπεζῆς ἀποσυρθέντα ποσά, συνιστάμενα πρὸ πάντων εἰς χρυσὴ ἀμερικανικὰ νομίσματα, δὲν εἶναι τοιαῦτα, ὅπως ἀντισυγχώσῃ σπουδαίως τὸν οἰκονομικὸν κόσμον τῆς Εὐρώπης, ἡ ὁποία εἶναι ἐφωδιασμένη διὰ θησαυρῶν χρυσοῦ, ἀλλ' ὅπως δῆποτε ἐπειδὴ ἡ ἀναλογία τοῦ ἀποθεματικοῦ τῆς ἀγγλικῆς Τραπεζῆς κατῆλθεν ἐντὸς δύο ἐβδομάδων ἀπὸ 47 5)16 εἰς 43, ἀναγκαῖα ἐκρίθη ἡ κατὰ 1 τοῖς 0)0 νέα ὑψώσις τοῦ τόκου, ὅπως ἀναχαιτισθῇ ἡ πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ χρυσοῦ ὁρμή. Ἄλλως δὲ τὰ εἰς Ν. Ὑόρκην μέχρι τοῦδε ἀποσταλέντα ἐκ Λονδίνου ποσά ἐπὶ νέγκον σχετικὴν ἀνακούφισιν εἰς τὸν τραπεζικὸν καὶ ἐμπορικὸν κόσμον τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἀσφαλεστέρα δὲ δύναται νὰ θεωρηθῇ νῦν ἡ κατάστασις κατευνασθείσης τῆς μεγάλης νευροπαθείας. ἥτις εἶχε καταλάβει τοὺς ἄλλως μεγαλοπράγμονας Ἀμερικανούς, δεινῶς δοκιμασθέντας ἐκ τῆς φοβερᾶς κρίσεως, τῆς ὁποίας αἱ ζημίαι εἰσὶν ἀνυπολόγιστοι. Αἱ μέχρι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἰς κατάστασιν χρεωκοπίας κηρυχθεῖσαι ἀμερικανικαὶ Τράπεζαι ἀνῆρχοντο εἰς 125, εἰς πολλὰς δὲ ἑκατοντάδας τὰ πτωχεύσαντα ἐμπορικὰ καὶ βιομηχανικὰ κατστήματα. Οἱ πρακτικοὶ καὶ μεγαλεπήδοι Ἀμερικανοὶ ἀσχολοῦνται ἤδη μετὰ ζέσεως πρὸς περιώσιν τῶν ναυαγίων καὶ ἀνθρώπων τῆς καταστάσεως, ἐλπίζεται δὲ ὅτι τὸ ἀπὸ τῆς 7ης αὐγούστου συνελθὼν ἀμερικανικὸν συνέδριον θὰ προβῇ μὲν εἰς τὴν κατάργησιν τοῦ νόμου Σέρμαν, δὲν θὰ καταργήσῃ ὅμως ὁλοσχερῶς τὴν νομισματικὴν χρῆσιν τοῦ ἀργύρου, ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τοῦ ὁποίου συνηγοροῦσι μεγάλα ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης συμφέροντα, πολλοὶ δὲ καὶ σπουδαῖοι πολιτικοὶ ἄνδρες ἐν πάσῃ τῇ Εὐρώπῃ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἀγγλίᾳ κηρύσσονται πολέμιοι τοῦ μονομεταλλισμοῦ. Ὅπως δῆποτε αἱ ἀποφάσεις τῶν ἀμερικανικῶν συνεδρίων γνωσθήσονται προσεχῶς, ἀλλ' ἡ ὀριστικὴ λύσις τοῦ ζητήματος δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ προσεχής.

Ἐν τῷ προχθεσινῷ οἰκονομικῷ ἡμῶν δελτίῳ παρέσχεμεν στατιστικὰς τινὰς πληροφορίας περὶ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τῶν τριῶν μεσημβρινῶν τῆς Εὐρώπης κρατῶν ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν νῦν οἰκονομικὴν κατάστασιν τοῦ ἐλληνικοῦ βασιλείου, ἀποδείξαντες δι' ἀριθμῶν ὅτι τοῦ κράτους τούτου ἡ κατά-

στασις δὲν εἶναι χειρὼν τῆς τῶν ἄλλων μεσημβρινῶν κρατῶν, τὰ ὅποια ἐν τοῖς τοῖς δὲν ἀπελπίζονσι περὶ τῆς σωτηρίας τῶν, οὐδ' ἐσπεύσαν νὰ κηρυχθῶσιν εἰς κατάστασιν ἀναξιοχρεῶν. Ἄλλ' ἐν μὲν Ἰσπανίᾳ τὸ κοινοδοῦμιον διὰ μεγάλης τλεισηφίας παραδεξάμενον τὸν προϋπολογισμόν, ὃν ὑπέβαλεν ὁ ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν κ. Καμάττος, ἀνὴρ ρέκτικος καὶ μεγαλοπράγμων, παρέσχεν αὐτῷ ἀπόλυτον πληρεξουσιότητα ὅπως προβῇ εἰς τὴν εἰσπραξίν τῶν καθυστέρουμένων, εἰς περιστολὴν τῶν καταχρήσεων καὶ τῶν λαθρεμπορίων, εἰς ἐπιβολὴν φόρων, εἰς συνομολογισμὸν δανείου ἐκ 500 ἑκατομ., ἐπ' οἷς ἂν ἐγκρίνῃ ὁμοί, ἀρκεῖ νὰ προβῇ πρὸς τὴν χρεωκοπίαν καὶ νὰ σωθῇ ἡ τιμὴ τοῦ ἔθνους· ἐν δὲ τῇ Ἰταλίᾳ πάντα τὰ ἄλλα ζητήματα ἐτέθησαν κατὰ μέρος, πᾶσα δὲ ἡ μέριμνα τῆς κυβερνήσεως περιστρέφεται εἰς τὸ οἰκονομικὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ καθίσταται σοβαρώτερον ἀφ' ἐνὸς μὲν ἕνεκα τῆς ὑψώσεως τοῦ συναλλάγματος, καίτοι δὲν ὑπάρχει ἀναγκαστικὴ κυκλοφορία, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἕνεκα τῆς γαντελοῦς ἐλλείψεως ἀργυρῶν νομισμάτων καὶ μάλιστα κερματίων. Καὶ ἡ μὲν ὑψώσις τοῦ συναλλάγματος ἐταυξάνει τὰ βάρη τῆς κυβερνήσεως, ἀναγκαζομένης νὰ πληρώσῃ τὰ τοκομερίδια αὐτῆς εἰς χρυσόν, διότι καὶ οἱ ἐν Ἰταλίᾳ κάτοχοι ἀποστέλλουσιν αὐτὰ πρὸς ἐξαργύρωσιν εἰς Παρισίους καὶ Βερολίνον, ἡ δὲ ἐλλείψις τῶν κερματίων εἰς τὰς βορείους πρὸ πάντων ἐταρχίας τῆς Ἰταλίας δυσχεραίνει τὰς μικρὰς συναλλαγὰς καὶ καθιστᾷ δύσκολον τὸν καθ' ἡμέραν βίον. Τὰ καφενεῖα εἰσὶν ἔρημα, οἱ τροχιόδρομοι διατρέχουσι κενοί, τὰ παντοπωλεῖα καὶ ἄλλα μικρὰ κατστήματα σχεδὸν ἐσταμάτησαν, πολλοὶ δὲ ἀναγκάζονται νὰ μεταχειρίζονται εἰς τὰς δοσοληψίας αὐτῶν γραμματόσημα. Καὶ ὅμως ἡ κυβερνήσις δὲν ἀπελπίζει, ἀλλὰ παλαίει πρὸς ἀποδόσιν τοῦ κινδύνου, ἐνισχυομένη καὶ παρὰ τῆς ἀντιολιτεύσεως. Δυστυχῶς ἐν Ἑλλάδι ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ὑποσκάπτοντες ἀπὸ τοῦ 1887 τὰ θεμέλια τῆς οἰκονομικῆς ὑπάρξεως τοῦ ἔθνους, πάντες δὲ ἀνεξαιρέτως οἱ τε ἐν τῇ κυβερνήσει καὶ οἱ ἐκτὸς τῆς κυβερνήσεως εἰργάσθησαν μοιραίως πῶς ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ, ὅπως δημιουργήσῃ τὴν ἀτελειστικὴν ταύτην κατάστασιν καὶ ἐπενέγκωσιν τὴν πλήρη οἰκονομικὴν καταστροφὴν τῶν τε ἔσω καὶ τῶν ἔξω Ἑλλήνων. Καὶ ὑπάρχει μὲν ἴσως ἐλπίς τις ἐπανορθώσεως, ἀλλὰ τίς ὁ ἐπανορθώων; Τίς ἄλλος, ἂν μὴ ἡ ἀντιπροσωπεῖα τοῦ ἔθνους;

Ν. ΦΩΤΙΑΔΗΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΧΟΛΕΡΑ. Ὑπὸ Δ. Α. Σίμου, διδάκτορος τῆς ἱατρικῆς Ἀθήνησιν, ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν ἀδελφῶν Παρρη, 1893 Τόμ. εἰς 8. σελ 158. τιμ. δραχ. 5.

Ὁ ἐπιβάνων ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Κωνσταντινουπόλεως-Πέσαν Τυποθετογραφίαν ΝΕΟΛΟΓΟΥ

ΣΥΝΙΣΤΩΝΤΑΙ

NORHT BRITISH & MERCANTILE

(Νόρθ Μπρίτις & Μερκαντίλ)

Ἰδρυθεῖσα τῷ 1809

Κεφάλαιον Α. Στ. 8,000,000

Ἀποθεμ. » 10,695,969

Ἐτησίᾳ πρόσδοτος

τῷ 1891 Α. Στ. 4,056,900

Διὰ πλεόντας πληροφορίας ἀπευθυντέον εἰς τὸν ἐν Κων(πόλει) πρέσβη κ. ΚΑΡΝΙΚ ΣΕΡΟΠΙΑΝ ἐν Χανίῳ Μεχμέτ Ἀ-ῆ Πασᾶ, ἀριθ. 21 καὶ 22, ἐν Γαλατῇ.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΑΙ ΕΤΑΙΡΙΑΙ

(COMPAGNIES D'ASSURANCES)

κατὰ τῆς πυρκαϊᾶς καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς.

Αἱ ἑταιρίαι αὗται ἀσφαλίζουν ὁμοῦ κατὰ τῆς πυρκαϊᾶς κτίρια, ἐπιπλά, ἐμπορεύματα κτλ. εἰς μετριοτάτας τιμὰς.

Ταχεῖα καὶ ἐλευθέριος πληρωμὴ τῶν ζημιῶν.

ἡπέκιστα τῶν 20 ἑκατομμυρ. λιγῶν στερλινῶν ἐπληρώθησαν ὅτῳ τῶν δύο τοῦτων ἑταιριῶν διὰ ζημίας κατὰ τῶν πυρκαϊῶν μέχρι τέλους τοῦ 1889.

Northern Assurance

(Νόρθερν Ἀσσυράνς)

Ἰδρυθεῖσα τῷ 1836

Κεφάλαιον Α. Στ. 3,000,000

Ἀποθεμ. » 3,650,872

Ἐτησίᾳ πρόσδοτος

τῷ 1891 Α. Στ. 1,076,800

THE MARITIME

Insurance Company Limited

Ἰδρυθεῖσα τῷ 1861.

Κεφάλαιον Α. Στ. 500,000

Ἀποθεμ. » 102,345

Ἡ ἑταιρία αὕτη ἀσφαλίζει κατὰ τῶν ἐκ μεταφορᾶς κινδύνων ἐπικινδύνους ἀποβλήματα καὶ ναυτικούς δι' αἰμοπλοίων ἢ ἱστιοφόρων εἰς τιμὰς μετριοτάτας.

1

4

2

5

3

6

Τραπεζίται τῆς ἑταιρίας ἐν Κωνσταντινουπόλει: Ἡ Αὐτοκρατορικὴ Ὀθωμανικὴ Τράπεζα. Αἱ πᾶσαν αἰτησὴν ἀπευθυντέον πρὸς κ. Σίμων Καϊσερλιάν, εἰδικῶς διευθυντὴ ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατῇ, ὁδὸς Μαχμουδί, ἀριθ. 2, Χανίων Ἰερμίων ἐναντι τῆς Τραπεζῆς Καμὸνδου.

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ

τῷ 1828 καὶ 1892.

Λ'ΟΥΝΙΟΝ (L'UNION)

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΓΙΑΣ ΩΣ ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΔΡΕΥΟΥΣΑ ΕΝ ΠΑΡΣΙΟΙΣ ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΡΩ ΑΥΤΗΣ, ΟΔΟΣ DE LA BANQUE, ΑΡ. 15

Κλάδος Πυρκαϊᾶς

Κεφάλαιον Φράγκα 10,000,000

Ἀποθεματικὸν » 6,700,000

Ἀσφάλεια » 63,770,000

Ἐσόδῳ τοῦ ἔτους 1890 1,000,000

Ζημίαι πληρωθεῖσαι 160,570,000

Κλάδος Ζωῆς

Κεφάλαιον Φράγκα 10,000,000

Ἀποθεματικὸν » 93,800,000

Ζημίαι πληρωθεῖσαι » 59,000,900

Ἀσφάλεια » 243,560,000

PHENIX FIRE OFFICE

ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΪΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ, ΤΩ 1782.

Ἀσφάλιστρα ἐτήσια Λ. Στ. **1,000,000**

Ἀσφάλιστρα πληρωθέντα μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1887

Λ. Στ. **16,000,000**

Ὁ **ΦΟΙΝΙΞ** ἀριθμεῖ μεταξύ τῶν πολλῶν αὐτοῦ ιδιοκτητῶν τοὺς πλουσιωτέρους κεφαλαιούχους καὶ τοὺς εὐφημότερον γνωστοὺς ἐν Ἀγγλίᾳ, ὡς ἐκ τοῦτου δὲ παρέχει τοῖς πελάταις αὐτοῦ τὴν ἐντελεστέραν ἀσφάλειαν.

Ἀσφαλίζει κατὰ πυρκαϊᾶς ἐπὶ παντοειδῶν ἀκινήτων, ἐπίπλων καὶ ἐμπορευμάτων ἐνεργοῦμεναι διὰ τῶν ὑποφαινομένων, οἵτινες ἔχουσι πληρεξουσιότητα ὅπως διακανονίζωσιν ἐπὶ τόπου μετὰ ταχύτητος καὶ ἐλευθεριότητος τὰς ἀπωλείας καὶ ζημίας.

H. SW. N & Co

Μόνοι Προάκτορες διὰ τὴν Ἑλληνικὴν καὶ τὴν Προάστειαν. Ἀριθ. 12. Σανδάλι Χάν, Γαλατῆ, ἄνωθεν τοῦ Αὐστριακοῦ Ταχυδρομείου.

ΜΥΡΕΨΕΙΟΝ ΔΙΑΡΗΑΝΕ

G. MAZUYER & Cie

ΠΑΡΙΣΙΟΙ—32, Avenue de l'Opéra, 32 - ΠΑΡΙΣΙΟΙ

ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΕΣ

LA DIAPHANE

ΠΟΥΔΡΑ

ΣΑΡΡΑ ΒΕΡΝΑΡ

ΥΔΡ ΚΟΛΩΝΙΑΣ ΡΩΣΙΚΟΝ

ΜΥΡΑ DU REGENT

ΥΔΡ ΑΛΑΡΕΑΥΔ'ΕΣΠΑΓΝΕ

ΜΥΡΑ ΣΑΡΡΑΣ ΒΕΡΝΑΡ

ΜΥΡΑ FEDORA

ΓΑΛΑ ΔΙΑΡΗΑΝΕ Α' L'IRIS

Σάπωνες. Ἐκχυλίσματα, Ὑδατα κομμώσεως κτλ.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΝ ΑΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙΣ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΙΣ

Διὰ παραγγελίας ἀπευθυντέον εἰς Ἀλεξιάδην Χάν, ἀριθ. 17

ROYAL EXCHANGE ASSURANCE CORPORATION

ΑΓΓΛΙΚΗ ΠΡΟΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΝΩ ΤΩΝ 4,000,000 Λ. ΣΤ.

ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1520

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ ΠΛΗΡΩΘΕΙΣΑΙ ΑΝΩ ΤΩΝ 35,000,000 Λ. ΣΤ.

Ασφαλίζει κατὰ τῶν κινδύνων τῆς πυρκαϊᾶς, Ἐπιπλοεμπορεύματα, Κτήματα λίθινά τε καὶ ξύλινα εἰς ὅρους ἐπωφελεῖς καὶ ἀσφαλτέστατους οὐνύμα. — Ἀποζημιώσεις ἄνευ ἐκπτώσεων.

Διεύθυνσις:

WHITTAL-HAN

Ὁδὸς Μείδαντζη (Βακτιέ-καπού)

Ἐν τῇ Πόλει.

Πράκτωρ

J. W. WHITTAL & Co